

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"HIGGINS BU KİTAPTA USTALIĞINI KONUŞTURUYOR."

DAILY TELEGRAPH

PUSU

JACK HIGGINS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

JACK HIGGINS

PUSU

KORİDOR YAYINCILIK - 176

ISBN: 978-605-4188-91-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

PUSU

Jack Higgins

Özgün Adı: *A Darker Place*

© 2009 Jack Higgins

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Koridor Yayıncılık'a aittir.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz

Editör: Zübeyde Abat

Çeviren: Aslıhan Sevimli

Kapak ve sayfa tasarımı: İlkur Muştur

Baskı ve cilt: Oktay Matbaacılık, İstanbul

1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul 2011

KORİDOR YAYINCILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks.: 0212 – 544 66 70

E-posta: info@koridoryayincilik.com.tr

www.koridoryayincilik.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**

Tel.: 0212 544 46 46 / 544 32 02 – 03

Faks: 0212 544 87 86

E-posta: info@yelpaze.com.tr

JACK HIGGINS

PUSU

Çeviren: Aslıhan Sevimli

Açık bir mezara bakmaktan sakının.
Kendinizi içinde bulabilirsiniz.
Rus Atasözü

Monica Starling, duştan yeni çıkmış, Pierre'deki süitinin makyaj masasında, dikkatlice makyajını yapıyordu. Göl-geli sarı saçlarını kurutmuş ve her zaman yaptığı gibi en sevdi-ği şekli vermişti. Arkasına yaslanıp, kendine bir kez daha baktı. Kırk yaşında birisi için hiç de fena değildi ve yaşını göstermedi-ğinin farkındaydı. Tanıştıkları ilk ortamda Sean Dillon'ın yaptığı yorumu hatırlayıp gülümsedi. "Bayan Starling, Jane Austen'in Darcy'sinin söylediği gibi; gerçekten hoş bir bayanla tanışmak her zaman bir zevktir."

Eskiden IRA infazcısı şimdi ise başbakanın özel ordusu diye bilinenlerin ajanı olan Dillon'ın, neler yaptığını merak ederek, düzenbaz diye düşündü. Gerçekten tehlikeli bir adam olmasına rağmen sevgilisiydi. Şu haline bir bak Monica, diye düşündü, kafasını sallayarak. Üç doktorasıyla Cambridge'te öğretim üyesi olan senin gibi bir bayan, böyle bir adama aşık oluyor. Maalesef elinden bir şey gelmiyordu.

İnce Mısır pamuğundan düzgün kesilmiş kar beyazı bir buluz giyip, düğmelerini dikkatlice ilikledi. Ardından Valentino'nun en iyi parçalarından, gece kadar karanlık bir pantolon giydi. Sade pırlanta küpelerini takıp, Manolo Blahnik ayakkabılarını da ge-çirdikten sonra hazırды.

“Evet, muhteşem,” dedi. “Tam not.”

Kavalyesi, sevgili, yaşlı, Cambridge Corpus Christi Koleji Avrupa edebiyatında Fahri Profesör George Dunkley’i düşünerek gülümsedi. Yetmiş yaşındaki sevimli dostu bu gece orada olacağı için çok heyecanlanıyordu. Kendisi de heyecanlanmıyor değildi. Birleşmiş Milletler’in uluslararası araştırmacılar haftasına davetini kabul ettiğinde, onur konuğunun kim olacağına dair en ufak bir fikri yoktu.

Alexander Kurbsky, Monica’ya göre neslinin en büyük yazarı. Paraşütçü asker olarak Afganistan’da sonra da birinci ve ikinci Çeçenistan savaşlarında yaşadığı cehennem gibi yılların deneyimiyle yazdığı *İnsanoğlu Ölerken* ve *Moskova Geceleri* hayranlık uyandırıcı başarıları. Ayrıca yalnızca otuz dört ya da otuz beş yaşlarında olmalıydı. O kitapların yayınlanmasından bu yana Rusya dışında pek az insan onunla tanışabilmişti, hükümet onu göz hapsinde tutmuştu ama şimdi burada, New York’taydı. Çok güzel bir gece olacaktı.

Aynanın başından kalktığında telefon çaldı.

Dillon, “Sana yetişebileceğimi düşündüm,” dedi.

“Orada saat kaç?”

“Gece yarısını geçti. Kurbsky ile tanışacağın için heyecanlı mısın?”

“İtiraf etmeliyim ki heyecanlıyım. George’u daha önce hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim.”

“Ama haklı. Kurbsky pek çok açıdan ilginç bir adam. Bildiğin gibi, babası KGB’dendi. Annesi kız kardeşinin doğumu sırasında öldüğünde, halası ikisine de birkaç yıl baktı. Sonra bir gün Kurbsky Londra’ya kaçtı. O sırada halası da orada yaşıyordu, Kurbsky de onun yanında kaldı, iki yıl Londra İktisat Okulu’na gitti ve sonra tekrar kaçtı. Geri döndü, paraşüt birliğine katıldı ve

gerisi de tarih ya da efsane, artık sen nasıl inanmak istersen.”

“Bunları biliyorum, Sean, yayıncının bildirisinde yazıyor. Yine de, çok güzel bir gece olacak.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Nasıl görünüyorsun?”

“Harikulade.”

“İşte benim bebeğim. Büyüle onları. Şimdi kapatmam gerek.”

“Seni seviyorum,” dedi Monica, ama çoktan kapatmıştı. Erkekler başka gezegenden geliyorlar, diye düşündü alaycı bir şekilde. Çantasını alıp, kendini kanıtlamaya gitti.

Alt kattaki bir odada, Alexander Kurbsky aynada kendisine bakıp, omuzlarına dökülen koyu renk saçlarını taradı. Dolaşık sakalı, bir kadın için hoş bir gece vaat eden keyfine düşkün bir adamı, bir erkek içinse tehdit oluşturan bir ortaçağ canisini andırıyordu. Ordudaki yıllarından sonra sakalı onun için herhangi bir kontrole karşı koyma biçimi, bir kişisel duruştu. Bir elli beşten biraz kısaydı, yüzünün çoğu sakalla kaplanmıştı ve gözleri su grisiydi.

Baştan aşağı siyah giyinmişti: Yakasındaki tek düğmeyle kapatılmış siyah bir kazak, Brioni siyah ceket ve pantolon. Cebindeki mendil bile siyahtı.

Kriptolu cep telefonu titredi. Bounine, “Çıkınca sola dön, elli metre sonra beni göreceksin. Siyah Volvo,” dedi.

Kurbsky cevap vermedi, telefonu kapadı, odadan çıkıp en yakındaki asansöre bindi ve aşağıya indi. Çalışanları görmezden gelerek otelden çıktı, elli metre yürüdü, Volvo’yu bulup bindi.

“Ne kadar uzakta?” diye sordu.

Bounine ona kısa bir bakış atıp, altın çerçeveli gözlüğünün

arkasından gülümsedi. Dökülmüş saçlarıyla komşu amca havası vardı, ancak tek bir farkla: o bir GRU ajanıydı.*

“On beş dakika. Kontrol ettim.”

“Hadi işe koyulalım o zaman.”

Kurbsky arkasına yaslanıp, gözlerini kapattı.

Igor Vronsky otuz beş yaşındaydı ama uyuşturucu bağımlılığı yüzünden, kırk beş gösteriyordu. Saçı sakalına karışmıştı. Ufak çenesiyle, dar bir yüzün etrafına sıkıca gerilmiş gibi duran bir derisi vardı. Boynundaki fuları ve gece mavisi kadife ceket, sahneye çıkacakmış gibi görünmesini sağlamak için tasarlanmıştı. Bugünlerde Moskova’daki kötü şöhreti onu endişelendirmiyordu. Hükümet, Putin’in KGB’deki yıllarıyla ilgili yazdığı kitaptan dolayı ondan nefret ediyordu. Ama şimdi Amerika’daydı ve *New York Times*’ta yazıyordu, dolayısıyla ona dokunamıyorlardı. Kitap ona şöhret, para, kadın getirmişti, Moskova kimin umurundaydı.

Banyo aynasına bakarak gülümsedi, sonra da bekleyen ilk iki sıra kokaini içine çekmek için eğildi. İyi maldı, kesinlikle kusursuzdu. İkinci sırayı da çekti. Bir an başı döndü, beyni hafif uyuştu ve hemencecik dikleşip kendini muhteşem Alexander Kurbsky için hazır hissetti.

Her horoz kendi çöplüğünde öter diye eski bir Rus atasözü vardı. Bu gece de yıldızın Kurbsky olacağına şüphe yoktu, ama ayağını kaydırmak da eğlenceli olabilirdi. Beşinci kattaki küçük dairenin dağınık salonuna gidip, bir yağmurluk bulup, dışarı çıktı.

“Asla taksi istemez,” demişti Bounine. “Tonlarcasını bulabileceği Colombus Caddesi’ne çok yakın.”

* GRU: Rusya Federasyonu uluslararası istihbarat teşkilatı ajanı. (Çev. N.)

Bu yüzden Kurbsky de karanlıkta Vronsky'nin çıkmasını bekledi, bir süreliğine apartmanının kapısındaki ışığın altında durdu, sonra yağmurdan korunmak için yakasını kaldırarak sola ilerledi. Tam önünden geçerken Kurbsky uzanıp, onu ciddi bir güçle kendine çekti, sol kolunu boğarcasına boynuna dolayıp, kemik saplı sustalı bıçağını düğmesine dokunarak açtı. Vronsky giysilerinin altında bile ince ucunu hissedebiliyordu, şimdi el ağzına bastırıyordu, bıçaksa sanki ne yaptığını bilir gibi kalbine giriyordu.

Apartman girişinde bir köşeye kaydı ve dizlerinin üzerinde öldü. Kurbsky yeni bir mendil çıkarttı, bıçağı temizledi ve kapattı, sonra cesedin üzerine eğilip, bir cüzdan ve cep telefonu buldu, dönüp Bounine'in beklediği yere doğru yürüdü. Volvo'ya binip, uzaklaştılar.

“Bitti,” dedi Bounine.

Kurbsky torpido gözünü açıp, cüzdanı ve cep telefonunu koydu. “Bunlardan kurtulacaksın,” dedi.

“Bir başka sokak saldırısı.”

“Kokain kullanmış.”

“Emin misin?”

“Eminim,” dedi ve bir paket Marlboro çıkardı.

“Seni rahatsız ediyor mu?” diye sordu Bounine.

Kurbsky sakince, “Çeçenistan seni rahatsız etmiş miydi?” dedi. Bir sigara yaktı. “Her neyse, hiç tartışacak havada değilim. Daha yapılacak bir gösterim var. Şimdi sahneye muhteşem Alexander Kurbsky’i çıkartalım.”

Colombus Caddesi'nde ilerlerken Bounine, “Senin için hepsi bu kadar mı, Alex?” dedi.

“Yuri, eski dostum, güzel ve eski New York'un karanlık kış

akşamında hiç de Freud'a meraklı değilim. Beni Pierre'e götür sadece, hayranlarım bekliyor."

Arkasına yaslandı, sokağı seyrederek sigarasını içti.

Monica Starling ve Profesör Dunkley Pierre'deki resepsiyona gittiklerinde her taraf insan kaynıyordu, ortam mükemmeldi ve her yer göz kamaştırıyordu. Birleşmiş Milletler Amerika Elçisi ve Rus meslektaşları da oradaydı. Şampanya su gibi akıyordu. Monica ve Dunkley de birer bardak alıp, bir köşeye geçip, manzarayı izlemeye koyuldu.

"Birkaç film yıldızı da var galiba," dedi Dunkley.

"Vardır George, ortalıkta görünmeyi severler. Birkaç pop yıldızı da var. Bence böyle bir etkinlik onlara bir çeşit çekicilik katar."

"İşte orada," dedi Dunkley. "Fransız elçi Henri Guyon'la konuşuyor, bir de şu Rus, adı neydi?"

"Ivan Makeev," dedi Monica.

"Çok ciddi bir şeylerden bahsediyormuş gibi görünüyor, kafa kafaya vermişler. Kurbsky hariç."

"O daha çok sıkılmış gibi duruyor," dedi Monica.

"Yanına yaklaşabilirsek şanslıyız demektir," dedi Dunkley üzülerek. "Etrafında akbaba gibi dönüp duran insanlara bak, yaşayabilmek için elçilerin işi bitsin diye bekliyorlar. Hiç şansımız yok."

"Ah, bilmiyorum," dedi Monica. Siyah süet çantasının sarktığı sol eli kalçasındaydı, Kurbsky döndüğünde bakışını yakalayıp, kadehini kaldırdı ve bir dikişte içti. Kurbsky elbette onu tanıyordu, ama Monica'nın bundan haberi yoktu ve Kurbsky, yanından geçerken baygın bir şekilde ve arsızca gülümsedi.

"Bayan Starling, gecikmeli de olsa memnun oldum." Monica'nın elindeki boş bardağı alıp, oradan geçen bir garsona

işaret etti. “Bu aralar Cambridge’te durumlar nasıl? Siz de Profesör Dunkley olmalısınız, yanılıyor muyum? Diğer Alexander’la ilgili kitabınızı okudum.”

Dunkley şoke olmuştu. “Sevgili dostum.” Çok etkilendiği her halinden belli olarak Kurbsky’in elini sıktı.

“Diğer Alexander?” diye sordu Monica.

“İlk çalışmalarımдан,” dedi Dunkley. “Alexander Dumas ve yazı odası hakkında bir analiz.”

“Tüm o asistanlar ve Dumas siyah frakıyla bir okul müdürü gibi geçitlerde bir aşağı bir yukarı sessizce yürürler,” dedi Kurbsky.

Tılsımlı bir sesle konuşmuştu, hiç önemi yokmuş gibi, sesinde Rus aksanının verdiği hoş bir derinlik vardı.

“Gerçekten böyle miydi?” diye sordu Monica.

“Elbette, ortaya çıkardıklarına bir bak. *Üç Silahşorlar, Demir Maskeli Adam, Monte Kristo Kontu.*”

Dunkley heyecandan nutku tutulmuş şekilde, “Onun zamanında Paris’teki edebi kurumlar ona çok kötü davrandı,” dedi.

“Bence de. Ayrıca, oğlu en iyi Fransız oyunlarından birini, *La Dame aux Camellias**’ı sunduğunda alay ettiler.”

“Sonra da Verdi, hikâyeyi *La Traviata*’da kullandı!” dedi Dunkley.

Kurbsky gülümsedi. “Dumas’nın telif ücreti aldığını sanırlar.”

Güldüler ve Dunkley, “Aman Tanrım, Yüzbaşı Kurbsky, öğrencilerim sizin katılacağınızı bilse, seminerlerim çok kalabalık olurdu,” dedi.

“Çok cazip bir olasılık, ama maalesef Cambridge imkansız ve Yüzbaşı Kurbsky artık çok geride kaldı. Ben şimdi yalnızca

* Kamelyalı Kadın

Alexander'ım.” Monica'ya gülümseyerek “Veya Alex, nasıl isterseniz,” dedi.

Monica da nefesi kesilerek gülümsedi ve bir yardımcı yaklaşıp, resmi bir dille, “Elçi hazır, yerinizi alırsanız, yemekler sunulacak,” dedi.

“Evet, elbette,” diye karşılık verdi Kurbsky. “Bu iki arkadaşım da benimle oturacak.”

Yardımcı duraksadı, “Ancak efendim, mümkün olduğunu sanmıyorum. Her şey planlandı.”

“O zaman tekrar planlayın.” Omuz silkerek, “Ama sorun olaksa biz başka bir masaya da oturabiliriz,” dedi.

“Hayır, elbette olmaz efendim,” dedi yardımcı hemen. “Hiç gerek yok. Derhal gidip gerekli değişiklikleri yapacağım.”

Yardımcı uzaklaştı. “Bence biraz sorun oluyoruz, eski dostum,” dedi Dunkley.

“Hayır, ben onların Rus Frankestein'ıyım, muhteşem Alexander Kurbsky dünyayı şaşkına çevirmek ve Ana Rusya'nın tekrar muhteşem görünmesine yardımcı olmak için zincire vurulmuş bir ayı gibi dans ediyor.”

Bu sözleri hiçbir kinaye olmadan söyledi ve soğuk gri gözleri hiçbir şeyi ele vermedi. Gözleri Monica'ya rahatsız edici biçimde Dillon'inkileri andırdı, Kurbsky elini tutup, dudaklarına götürerek; “Omzumun üstünden bakarsan Rus elçinin ne olup bittiğini anlamak üzere geldiğini göreceksin,” diye devam etti.

“Evet, geliyor,” dedi Monica. “Bize kızacak mı?”

“Hayır, asla. Odadaki en güzel kadını gördüğünde, başka kimse-
nin değil de onun masasını şerefleştirmen için elini çabuk tutacak.” Dunkley'e dönüp, “Sizce de öyle değil mi, Profesör?” dedi.

“Bana sorma oğlum, ben akıntıya ayak uydururum. Yıllardır böyle keyifli bir gece geçirmemiştim.”

Bu sırada elçi yanlarına geldi.

Gecenin sonunda diplomat sağında karısı, solunda Monica ve karşısında Kurbsky olacak şekilde oturdu. Dunkley masanın uzak köşesinde Fransız elçinin karşısında oturmuş, ona bir İngiliz'in Fransızca'yı mükemmel konuşabileceğini kanıtlıyordu. Her şey çok keyifliydi, ancak Monica masanın karşısına baktığında Kurbsky'in içine kapandığını fark etti. Ona yine bir şekilde Dillon'ı anımsatmıştı. Çok fazla şampanya içilmişti ama ortamda soğuk rüzgarlar esiyordu. Kurbsky bir parçası olmadan ortamı gözlemliyordu, ama sonra içindeki yazar ortaya çıkıp insanları yargılıyor, durmadan içinde bulunduğu durumu değerlendiriyordu.

Monica'nın bakışını yakaladı, hafifçe gülümsedi ve hepsinin ne kadar aptal olduğunu söyler gibi kaşlarını kaldırdı. Sonra da konuşmaların yapılması için sessizlik istendi ve Rus elçi ilk konuşmayı yaptı. Sanki o hafta uluslararası dostluk haftasıydı da dünyada kötü hiçbir şey olmuyordu, Irak ve Afganistan'daki savaşlar karanlığa karışmıştı, kayda değer tek şey mükemmel yemek, şampanya ve güzel kadınlar eşliğinde New York'un en güzel otellerinden birinde verilen bu davetti. Herkes alkışladı ve Monica Kurbsky'e baktığında, onun da diğerlerine katıldığını görmüştü. Ama hâlâ tuhaf bir şekilde alakasız duruyordu. Alkışlar bittiğinde Fransız elçi ayağa kalktı.

Konuşması kısa ve özdü. Alexander Kurbsky iki hafta içinde Paris'e gelebilirse, Fransa Devlet Başkanı'nın onu, *Légion d'Honneur** ile onurlandıracağını belirtmekten mutluluk duyduğunu söyledi. Coşkulu bir alkış eşliğinde Kurbsky ayağa kalkıp,

* Légion d'Honneur: 1802'de Napolyon Bonaparte'ın tasarladığı, sosyal statüsüne ya da milliyetine bakılmaksızın Fransa'ya hizmet edenlere verilen en büyük onur nişanı. (Çev. N.)

Fransız elçiye akıcı Fransızcasıyla nazik bir ifadeyle teşekkür etti. Harika bir geceye yakışan bir son olmuştu.

İnsanlar dağıldıktan sonra, Monica ve Dunkley biraz daha oyalandılar. Kurbsky ortalıkta yoktu. “Ne geceydi ama,” dedi Dunkley. “Uzun zamandır böyle eğlenmemiştim.” Sabah on otuzda Londra’ya döneceklerdi. “Yarın güne erken başlayacağız, ben yatmaya gidiyorum.”

“Sabah görüşürüz,” dedi Monica.

Dunkley asansöre giderken, Monica duraksadı, hâlâ Kurbsky’den bir iz arıyordu ama göremedi. Aslında otelin dışında Volvo’da oturmuş Bounine’le konuşuyordu.

“Şu Onur Nişanı saçmalığından haberin var mıydı?”

“Hayır, hiç haberim yok da, sorun ne ki Alex? Onur Nişanı, Fransa’nın en büyük ödülllerinden biri.”

“Hiç böyle, ne olmuş yani diye düşünüyor musun, Yuri? Şu an o noktadayım.”

“Hayır mı diyorsun yani? Diyemezsin Alex. Putin bunu istiyor, ülkemiz bunu istiyor. Sen de, ben de iki hafta içinde Paris’te olacağız. Tanrı yardımcımız olsun, Moskova’ya kendi Falcon’unla gideceksin ve bir Falcon, Gulfstream kadar iyidir.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, oğlum. Sabah onda seni alacağım.”

Kurbsky omuz silkti, “Tamam, alırsın.”

Kurbsky arabadan indi ve Bounine uzaklaştı. Kurbsky gidişini izledi, dönüp otele girdi. İlk gördüğü şey, asansör bekleyen Monica oldu. Yanına yaklaştı, ona tam zamanında yetişmişti.

“Yatmadan önce bir içkiye ne dersiniz, hanımefendi?”

Monica, Kurbsky’i gördüğüne sevinerek gülümsedi. “Neden olmasın!”

Koluna girdi ve bara gittiler.

Çok fazla insan yoktu. Bir köşeye oturdular, Kurbsky buz gibi bir Rus votkası alırken, Monica yeşil çay istedi.

“Çok sağlıklı bir seçim,” dedi Kurbsky.

“Ben de senin için aynısını söyleyebilmek isterdim, ama o elindeki için söyleyemeyeceğim.”

“Doğuştan alışık olmak lazım.”

“Beyni çürütmüyor mu?”

“Pek değil aslında. Kırık buzun içinde bekletilmiş kadehten içildiğinde, beyni donduruyor, sorunlarını alıp götürüyor.”

“Eğer buna inanıyorsan, her şeye inanırsın.”

“Hayır, gerçekten. Şimdi anlat bakalım. Böyle organizasyonlara bir katılımcı gönderdiğinde Moskova’daki Sanat Bakanlığı tüm bilgiyi verir. Dolayısıyla akademik başarılarından haberim var, ama senin hakkında bir şey bilmiyorum. Bu güzellikte bir kadının evli olmaması beni şaşırttı.”

“Ben dulum, Alex. Birkaç yıldır da bu böyle. Kocam Cambridge’te profesördü. Benden biraz yaşlıydı ve kraliyet şövalyesiydi.”

“Peki çocuk?”

“Hayır, kardeşim var, işine yararsa.” Kardeşi Harry’i hatırlayınca gülümsemesi bir an dondu. Yakın zamanlarda aldığı bıçak yaraları ve daha da önemlisi psikolojik yaralarını sarmaya çalışıyordu. Onun yerine yanlışlıkla karısının suikasta kurban gittiğini görmüştü ve iyileşmesi uzun sürecekti.

Tekrar gülümsedi. Başbakan için gerçekte ne yaptığını saklayarak, “Kardeşim milletvekilidir,” dedi.

Tabi ki Kurbsky tüm bunları biliyordu ama hilesine devam etti.

“Fakat hayatında bir erkek olmalı, senin gibi bir kadın...”

Monica hiç incinmemişti. “Evet, bir erkek var.”

“O zaman kendini şanslı hissetmeli.”

Kurbsky bir kadeh daha votka aldı. Monica “Senin hayatında biri var mı?” diye sordu.

“Tanrı’ya şükür, hayır. Günübirlik ilişkiler yaşıyorum. Ben çok zor bir adamım, ama çok da zor bir hayatım oldu. Hakkımda bir şey biliyor musun?”

“Biraz. Seni halan büyüttü, değil mi?”

“Svetlana benim her şeyimdi. Onu çok seviyordum. Ama komünist Moskova çok zordu. On yedi yaşındayken, bir tiyatro grubuyla Londra’ya gitme fırsatı yakaladı, kendisi aktristi. Patrick Kelly diye bir profesörle tanıştı, iyi bir adamdı. Hayatında ilk kez kendisi için bir şey bulmuştu, Moskova’ya dönmeyi reddetti, Londra’da kaldı ve onunla evlendi.”

“Peki onun yanında kalmayı nasıl başardın?”

“Babam sayesinde. KGB subayı olarak onun etkisi oldu. Fikrini değiştirir umuduyla, Svetlana’yı ziyaret etmemi sağladı.”

“Ya kız kardeşin?”

“Tania daha lisedeydi, on beş yaşındaydı. Svetlana’yla hiçbir zaman çok yakın olmamışlardı, o da babamla kaldı. Babamın evinde ona bakacak hizmetçiler, orada yaşayan bir çift vardı”

“Peki Londra Ekonomi Okulu nasıl oldu?”

Sırıttı, küçük bir çocuk gibi görünüyordu, çok farklıydı. “Kitaba ve edebiyata her zaman bir düşkünlüğüm olmuştur. O yüzden çok çalışmam gerekmedi. O okulda yeni bir dünyayla tanıştım. Svetlana’yla Kelly’nin Belsize Park’ta Viktorya tarzında harika bir evi vardı, bir şekilde vaktimi boş geçirmemem gerektiğini söylüyorlardı, böylece ders almaya başladım. Sosyoloji, psikoloji, felsefe dersleri aldım. Aylar böylece uzadı gitti.”

“İki yıl. Sonra neden Moskova’ya döndün?”

“Evden gelen kötü haberler yüzünden. Afganistan’da elli beş

binin üstünde ölü. Çok fazla ceset torbası. Kalbi kırılmış anneler sokaklara dökülmüş eylem yapıyor. Tania on yedi yaşındaydı ama baştan aşağı işin içindeydi. Meydan savaşları, çevik kuvvet ve sayısız ölü.” Durakladı, yüzü bulutlanmıştı. “Tania da onların içindeydi.”

Monica’nın cevabı sıradan olabilecek kadar içgüdüsel. Elini Kurbsky’in elinin üstüne koydu. “Çok üzgünüm,” dedi.

“Hemen döndüm. Zaman kaybıydı tabii ki, her şey bitmişti. Minsky Park’taki askeri mezarlıkta yalnızca bir mezar taşı vardı. Babam daha saygıdeğer görülmesi için yetkisini kullandı. Londra’dayken benimle görüşene kadar kardeşim çoktan ölmüştü. Yani beni dönmem için tuzağa düşürdü. Ben de ondan intikam almak için şehre gidip paraşüt birliğine katıldım. O zaman kapana kısıldı. Beni oradan alması, Komünist Parti çevresinde kötü görünmek demek olurdu.”

“Sonra ne oldu?”

“*İnsanlık Ölürken*’in ilk bölümünü okuduysan zaten biliyorsundur. Paraşütle bir uçaktan nasıl atlanacağını öğrenecek zaman yoktu. Üç ay temel eğitim aldım, sonra da Afganistan’a gittim. 89 yılıydı, her şeyin mahvolduğu yıl, rahata ermek için çırpındığımız ve başardığımıza sevindiğimiz yıldı.”

“Cehennem gibi olmalı.”

“Öyle bir şeydi, ama Çeçenistan olayını beklememiştik. İki yıl sonra ilk savaş olmuştu bile.”

Uzun bir duraklamadan sonra ustalıkla bir kadeh votka daha doldurdu. Monica, “Ya şimdi, sırada ne var?” dedi.

“Emin değilim. Yalnızca birkaç yazar harika başarılar elde edebilir. Tekrar yapabilecek misin ya da sadece şans mıydı gibi bir soruya ancak o özel kitabı yazacak kadar şanslı bir yazar cevap verebilir.”

“Ama sen kendin için bu cevabı *Moskova Geceleri*’yle verdin.”

“Sanırım ama... Bilmiyorum. Şimdi kendimi çok... klostro-fobik hissediyorum. Korumalarım tarafından kuşatıldım.”

Monica kahkaha attı. “Zincir vurulmuş ayı işini mi diyor-sun? Bu tamamen sana kalmış. Svetlana zincirlerinden kurtulup, Moskova’ya dönmeyi reddettiğinde iltica etmek zorunda kaldı. Ama şimdi her şey daha farklı. Rusya artık komünizmle yöne-tilmiyor.”

“Hayır, ama Vladimir Putin’le yönetiliyor. Ben şimdi de en az eskiden olabileceği kadar denetimleri altındayım. Sanat Bakanlığı’nın tahsis ettiği jetle seyahat ediyorum. Şimdi nereye gidersem gideyim GRU ajanlarının ellerindeyim. Kendi pasa-portumu bile kendim vermiyorum. Asla kendi isteğimle gitmeme izin vermezler.”

“Çok yazık. Dünyanın en iyi üniversiteleri seninle çalışabil-mek için her şeyi yapar. Tarafı davranıyorum tabii ki ama eminim Cambridge senin için kırmızı halıyı hiç çekinmeden sererdi.”

“Çok cazip bir olasılık.”

Orada oturmuş, bu olasılığı değerlendiriyormuş gibi hafifçe kaşlarını çatmıştı. Monica “Moskova’da durman için herhangi bir sebep var mı?” diye sordu.

“Hiçbir şey yok. Birkaç yıl önce babamı kanserden kaybet-tim, farklı farklı yerlerde kuzenlerim var. En yakın akrabam Svet-lana. Hayatımda hiç kadın yok.” Gülümseyerek omuz silktilti. “En azından şimdilik yok.”

“Yani?” dedi Monica.

“Beni yakından takip ediyorlar. Seninle bu şekilde konuştu-ğumu bilseler bile, beni içeri tıkarlardı.” Başını salladı. “Her ney-se, göreceğiz. Paris’te iki hafta.”

“Heyecanlanılacak bir şey. Kendinle gurur duymalısın.”

Monica çantasını açtı ve bir kart çıkarttı. “Bunu al, cep telefonum yazılı burada. Kodeks’tir, kriptolanmış ve sınıflandırılmıştır. İstedğin zaman beni buradan arayabilirsin.”

“Kriptolu mu! Çok etkilendim. Çok iyi bağlantıların olmalı.”

“Öyle de denebilir.” Ayağa kalktı ve “Ciddiyim. Ara beni. Düşünsene Paris Cambridge’e çok da uzak değil,” dedi.

Gülümsedi. “Eğer olsaydı... Akademik kariyer istemezdim. Sahneyi bir süre terk etmek, uzmanlığımdan uzaklaşmak ve kaybolmak isterdim. Kaçışımın tam olduğunu düşünmek isterim, böylece Moskova’nın nereye gittiğine dair hiçbir fikri olmazdı. İngiliz basınının kapıma dayanmasını istemezdim, nerede olursam olayım.”

“Ne demek istediğini anlıyorum ama bu biraz zor olabilir.”

“Eğer sessizce gidebilsem, hiç sorun olmazdı. Moskova gittiğimi bilirdi ama en son istedikleri kamunun bunu duyması olurdu. Çünkü bu çok ciddi bir skandala yol açar. Ses çıkarmazlardı, kasabada bir iş bulduğumu ya da yeni bir kitap üstünde çalıştığımı söylerler sonra da beni yakalamaya çalışırlardı.”

“Ben durumu arkadaşlarıma ileteceğim. Kendine iyi bak.”

Monica’nın kolundan tuttu. “Bu arkadaşlarının böyle bir işin nasıl yapılacağını bilen özel insanlar olmaları gerekiyor.”

Gülümsedi, “Öyleler. Düşünmek için zamanın olduğunda beni ara Alex,” dedi.

Monica asansöre doğru yürüdü, kapılardan biri açıldı, bindi ve kapıyı kapadı.

Londra’da saat sabah dörttü, ama Holland Park’taki güvenli yerde, Giles Roper her zamanki tekerlekli sandalyesinde, sanal alemde gezinirken ekranları açıktı ve bombadan yaralanmış yüzü huzursuzdu. Birkaç saat sandalyede uyuyacaktı, şimdi gece bekçisi Doyle ona salamlı sandviç ve bir bardak çay getirmiş-

ti. Sandviçi yedi ve telefonda Monica'nın ahizeden gelen sesini duyduğunda kadehine bir yudum viski koyuyordu.

“Orada mısın, Roper?”

“Başka nerede olabilirim ki?”

“Sen bu karmaşık evrende sabit olan tek noktasın. Sizin aranızda girdiğimden beri öğrendiğim şey bu. Sean geceyi nerede geçiriyor?”

“Personel bölgesine dönüp yatağa girili çok oldu. Senin gecen nasıldı? Kurbsky etkilendi mi?”

“Dinle de kendin karar ver.”

Anlatması çok uzun sürmedi ve konuşması bittiğinde Roper, “Ciddiyse, neden bir şeyler ayarlayamadığını anlayamadım. Sabah ilk iş Sean ve General Ferguson’la konuşacağım. Sabah seni de aramızda görebileceğiz sanırım.”

“Kesinlikle.”

Monica telefonu kapadı. Roper bir süre düşündü. Alexander Kurbsky İngiltere’ye laf taşıyordu. Tanrım, Putin çok sinirlenecekti. Kurbsky’i ekrana getirdi. Kendisi için bile fazla yakışıklı diye düşündü öfkelenerek, sonra da kaydını çıkarıp, dikkatlice kontrol etmeye başladı.

Kurbsky Bounine’i Pierre’in dışında Volvo’da beklerken buldu ve hızlanmasını söyledi. Bir sigara içti. Bounine, “Şimdiye kadar bir sorun çıkmadı. İşe yaradı. Tam bir hanımefendi olmalı,” dedi.

“Bu onu küçük görmek olur.”

“Eğer yemi yutarlarsa, Paris için heyecanlanmalıyız. Çavuş Luhzkov çok memnun olacak.”

“Sırf Putin’i tatmin etmek istediği için memnun olacak ve eğer Paris işe yararsa sen bu işin bir parçası olmamalısın, Yuri. Kimse senin kim olduğunu bilmemeli. Luhzkov senin için bir

şeyler düşünecek. Kültür ataşesi mesela, senden iyi bir ataşe olur. Londra'dayken kişisel olarak güvenebileceğim biri olmalı.”

“Hâlâ güvendiğine sevindim,” dedi Bounine.

“Uzun zaman oldu, Yuri. Sen benim tanıdığım muhasebeci görünümlü tek GRU adamısın. Kimsenin aklına senin paraşüt birliğiyle Afganistan ve Çeçenistan'da olduğun gelmez.”

“Ama sen, eski dostum, sanki oyuncu seçmelerinden çıkmış gibisin. Sana o ilk yıldan beri usturası cebinde derlerdi hatırlıyor musun?”

“Çok haklısın.” Kurbsky dışarı çıktı ve döndü, kapıyı tutarak “Ayrıca iyi kitap yazıyorum,” dedi.

“Harika kitaplar.” Bounine gülümsedi. “Bir şeyden eminim. Putin gidişattan çok memnun kalacak.”

“Putin'in bu ara giden şeylerden memnun olması için birçok sebebi var,” dedi Kurbsky. “İyi geceler, Yuri.” Kapıyı kapadı ve otele girdi.

MOSKOVA

LONDRA

2

Her şey üç hafta önce, Londra'daki Rusya Federasyonu Büyükelçiliği GRU Merkezi Başkanı Albay Boris Luhzkov'un çağrılmasıyla başladı. Moskova'ya onu Putin'in kendisi davet etmişti. Davetin, Putin'in güvenlik danışmanı GRU Generali Ivan Volkov'dan değil de Putin'in kendisinden gelmesi Luhzkov'u şaşırtsa da, reddedilemezdi.

Londra'dan Berkley'e götürülüp, Moskova'ya gitmek üzere bekleyen Falcon, jeti gördüğünde davetin neden Putin'den geldiği belli olmuştu. Bu, kendisini en kötüsüne hazırlaması için uyarı niteliği taşıyan bir lükstü.

Jette iki pilot vardı ve jet uçuşa hazırды. Kendisini Sikov olarak tanıtan bir kabin görevlisi, uçağa bindiğinde onu bekliyordu. Luhzkov oturdu ve kemerini bağladı.

Sikov, "Sizinle tanıştığım memnun oldum, Albay. Uçuş yaklaşık yedi saat sürecek. Başbakan Putin'in ofisinden, geldiğinizde size bunu iletmem söylendi. İçecek bir şey alır mıydınız?" dedi.

"Büyük votka, kalkışlardan nefret ederim. Çeçenistan'da bir kaza geçirdim." Sikov ona yasal bir dosyaya benzer bir şey uzattı.

Sikov hep yapıldığı üzere bir elinde şişe diğerinde kadeh,

votkayı doldurdu. Luhzkov bir içište bitirdi ve kadehini tekrar uzatarak öksürdü. Sikov bir kadeh daha doldurdu, sonra da küçük mutfağa ilerledi. Luhzkov votkayı yudumlayarak bitirdikten sonra uçak yalpalamaya başladığında dosyayı incelemeye koyuldu: Yazı dolu birkaç kağıt zımbalanmıştı, bir de ona gönderilmiş bir zarf vardı. Açtı.

Mektubun başında: *Rusya Federasyonu Başbakanlığı'ndan* yazılıydı. Devamında, “Albay Boris Luhzkov’un dikkatine. İlişikteki rapora çalışacak ve geldiğinizde Başbakanla rapor hakkında konuşmaya hazır olacaksınız,” yazıyordu.

Luhzkov rapora boş gözlerle bakarak içinde kötü bir hisle öylece oturdu. Falcon hızla otuz bin fite yükseldi ve buraya kadar uçuş gayet sorunsuzdu. Sikov geri döndü.

“Bir emriniz var mı, Albay?”

İş her şeyden önce gelirdi. En iyisi bir an önce yaşayıp atlatmaktı. Daha fazla votka istedi. İhtiyaç duyacağını düşündü. Aslında duruma çok da yabancı olmasa da, bu sefer hayal edileceğinden daha kötü görünüyordu.

Rapor kötü gitmiş bir operasyonla ilgiliydi. General Volkov bir grup IRA mensubunu Ferguson ve adamlarına darbe indirmesi için tutmuştu ama İrlanda Cumhuriyeti’nde Drumore’daki üslerinde darbeyi indirip, onları öldüren Ferguson oldu. Sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi General Volkov ve iki GRU ajanı da yok olmuştu. Bu ancak bir anlama gelebilirdi.

Bunun da ötesinde, başbakanın köpeği olarak bilinen Harry Miller suikastını da ellerine yüzlerine bulaştırmışlardı ve ancak yanlışlıkla karısını öldürebilmişlerdi. En büyük şok da, Volkov’un Usame Bin Laden’le bağlantısını sağlayan, sadece Broker diye tanınan gölgelerin içindeki adamın da maskesinin düşürülme-

si olmuştu. Onun, İngiliz Güvenlik Hizmetleri görevlisi Simon Carter olduğu ortaya çıkmıştı. Luhzkov gözlerine inanamıyordu, Carter'i yıllardır tanıyordu! Carter'in da ortalıktan kaybolduğunu söylemeye gerek yoktu.

Miller'in kız kardeşi, Bayan Monica Starling'in de Drumore işinde rol oynadığı ortadaydı ve şimdi de Dillon'la ilişkisi vardı. Londra Büyükelçiliği'nde sayısı yirmi dördü bulan GRU ajanları, onları birçok kez beraber görüntülemişti.

Luhzkov'un dönen başı için hepsi çok fazlaydı, ama sayfayı çevirdi ve bir sonraki başlığın “Çözümler” olduğunu gördü. Kendine bir votka daha alıp, okumaya başladı ve kendi adını gördüğünde midesi kalktı. Raporu birkaç kez okudu, “Başbakan'ın bu konuda son kararı” gibi cümleler gözünün önünde uçuşuyordu. Nihayet başlığı “Alexander Kurbsky” olan son sayfaya geldi. “Kurbsky sıra dışı yetenekleri olan, ülkesine savaş zamanı iyi hizmet etmiş bir adamdır. Bu yetenekleri tekrar, mevcut durumda kullanmak devlete büyük yarar sağlayacaktır. Yine de karşı çıkması durumunda, ilişikteki DVD ve ek bilgiler onu ikna etmeye yetecektir,” diyordu.

Luhzkov'un önündeki koltuğun arkasında küçük bir DVD ekranı vardı ve bilgiyi okuduktan sonra DVD'yi takıp, çalıştırdı. Yalnızca beş dakika kadar sürdü, bittiğinde ekranı kapatıp DVD'yi çıkarttı.

“Meryem Ana aşkına,” dedi sakince ve alnındaki teri hissetti. Bir mendil çıkartıp sildi. Sikov yaklaştı. “Yiyecek bir şey ister misiniz, Albay?”

“Neden olmasın?” dedi Boris Luhzkov bitkin bir sesle. “Neden olmasın.”

Zamanında indiler, direksiyonda üniformalı GRU'dan bir şoförle, bir limuzin bekliyordu. Sokaklar karanlıktı, buz tut-

muştı, hayalet şehir gibiydi ve kar yağıyordu. Küçükken annesi kara, meleklerin kanatları derdi. Orada oturmuş, Kremlin'in muhteşem girişinden, arkadaki dar sokaklardan geçip, düzgün bir bahçede durduklarında onu neyin beklediğini düşünüyordu. Girişin önündeki merdivenleri mavi bir ışık aydınlatıyordu. Kapı açıldı ve GRU üniformasıyla genç bir üsteğmen onu içeri aldı.

“Lütfen beni takip edin, Albay.”

Luhzkov tüm kariyeri boyunca Putin'in dairesine hiç girmemişti, korku ve hayranlık içerisinde takip etti, birbiri ardına sıralanan kasvetli koridorlar, bezemeler nihayetinde daha süslü hale geldi, duvarlarda altın çerçeveli yağlı boya tabloları vardı. Her şey durgundu, ne bir ses ne bir nefes vardı. Sonra sola döndüler ve geniş otomatik bir kapının iki yanında, iki takım elbiseli kişinin yüksek sandalyelerde oturduğunu gördüler. İkisi de küçük bir masanın yanında sağ ellerinde makineli tüfek tutuyordu. Üsteğmen kapıyı açıp, Luhzkov'u geçirdiğinde ifadelerinde hiçbir değişiklik olmadı.

Oda çok hoştu, lambrili duvarlar on yedinci yüzyıl tarzında boyanmıştı, yine o dönemin ağır yaldızlı mobilyalarıyla döşenmişti, odada karşılıklı duran muhtemelen bir zamanların mütevazı çarlarının portreleri, ortada da büyük süslü bir masa vardı.

“Çok güzel,” dedi Luhzkov. “Büyüleyici.”

“Burası General Volkov'un özel ofisiydi,” dedi teğmen. Geçmiş zamanın kullanılması Luhzkov'un endişelerini doğruladı. “Başbakan birazdan sizinle olacak. Kendinize bir içecek alın.”

Üsteğmen çekildi ve Luhzkov, belli belirsiz bir şaşkınlıkla, büfede duran şişe ve içindeki votkayla buz kovanının olduğu yere ilerledi. Şişeyi açtı, bir bardak doldurdu ve içti.

“Her şey güzel olacak,” diye mırıldandı. “Sadece bu düşün-

ceye tutun.” Kapının arkasındaki duvarda gizli bir kapı açılıp, Vladimir Putin içeri girdiğinde, elinde bardakla döndü. “Yoldaş Başbakan,” diye kekeledi Luhzkov.

“Çok demodesiniz, Albay. Oturun. Zamanım kısıtlı.” Oturdu ve Luhzkov karşısına geçti. “Raporumu okudunuz.”

“Her kelimesini.”

“General Volkov’u kaybetmemiz büyük bir trajedi. En değerli güvenlik danışmanım.”

“Yeri doldurulabilir mi, Yoldaş Başbakan?”

“Yapabildiğim kadar kendim halledeceğim. Ama sahada güvenli ellere ihtiyacım var, özellikle de Londra’da. Şimdi sen direkt olarak bana rapor vereceksin. Kabul ediyor musun?”

“Bu... Bu benim için onurdur,” diye kekeledi Luhzkov.

“Günden güne Londra, istihbarat konularında en çok tökezlediğimiz yer haline geliyor. Bu konuda bir şeyler yapmamız gerekiyor. Bu insanlar, Ferguson, Dillon, onların Londra çeteleri, Salterlar. Onlar hakkında ne düşünüyorsun?”

“Londra çetesi sadece kendine sadık olan türden, Yoldaş Başbakan. İngiliz bayrağına büründükleri ve durmadan Kraliçe’yi övdükleri halde, onları işe alan benim.”

“Bu Miller aniden en büyük oyuncu haline geldi. Sence onu Carter’in yerine getirirler mi?”

“Bence o, işi istemiyor. Lord Arthur Tilsey’in o işe getirilmesi daha muhtemel. Yıllar önce o görevde çalışmıştı ve karşılığında soyluluk unvanı aldı. Yetmiş iki yaşında ama hâlâ çok keskin ve Ferguson’la eski dostlar. Geçici bir süre de olsa işi verirler.”

“Ya Miller’in kardeşi? Bayan Starling? Sence Dillon’la ilgili bu konuda bir şey var mı?”

“Olabilir.”

Putin başını salladı. “Pekala. İngiliz sistemindeki en yüksek

güvenlik seviyesindeki bu grubun içine sızmamız gerektiği belli. Benim önerimi okudun. Ne düşünüyorsun?”

“Alexander Kurbsky? Harika fikir, Yoldaş Başbakan. O çok... adı kötü şöhretli biri.”

“Kesinlikle. Soğuk savaş zamanlarındaki gibi, iltica eder. Kim ondan şüphe eder ki? O, bu iş için biçilmiş kaftan. BM onu New York'taki bir toplantı için davet etti. Bayan Starling de orada olacak. Kurbsky'in tek yapması gereken ona yaklaşıp, cazibesini kullanmak. Muhteşem bir yetenek, çok süslü bir savaş kahramanı, şık kıyafetler, işlerin yolunda gitmemesi için hiçbir sebep yok. Starling bir anahtar, ağabeyiyle, Ferguson'la ve şimdi de Dillon'la olan bağlantıları, her şeyi mümkün kılıyor. Eğer bilgiyi arkadaşlarına verirse, Paris'i düşünecekler ve tüm hazırlıklara başlayacaklar, bundan eminim.”

“Ama Luhzkov, Kurbsky'in Paris'teki GRU korumalarına sakın bir şey söyleme. Kaçışı İngilizlere her zaman gerçek görünmeli. Eğer korumalar doğru yoldan saparsa, bu sonumuz olur.”

“Elbette,” dedi hemen Luhzkov.

“Sonuçta, Kurbsky ilticasının basına duyurulmamasını isteyecektir. Bunun için bir garanti talep eder. Aksi takdirde yapmayacaktır.”

“Sizce Ferguson ve adamları bunu kabul edecek midir?”

“Muhakkak, çünkü İngiliz basının nasıl çakal olduğunu bilir. Biz tüm bu olayları gizli tutacağız. Ama tüm güvenlik sistemlerimiz onu kurtarmaya çalışmak için hareketleri gözden geçirecek. Kamuya uzakta bir yerde çalışıyor denilecek, gözden uzakta. Herhangi bir sorun var mı?”

“Sadece şu... New York'taki gazeteci Igor Vronsky önerisi? Yani Kurbsky'in onu temizlemesi?”

“Bir sorun mu var?”

“Hayır,” dedi Luhzkov hemen. “Sadece acaba bu bir örnek teşkil eder mi diye düşündüm. Yani bu gibi şeyler onun gücünden bir şey eksiltir mi?”

“İngiltere Kraliçesine suikast yapmasını isteseydim olabilirdi. Ama öte yandan, daha cazip bir hedef ortaya çıkarsa kim bilir? Onun çok dert edeceğini sanmıyorum. Yeterince uzun zamandır ölüm işlerinde ve tecrübelerime göre bu hayatta gerçekten pek az insan değişir. Başka bir şey var mıydı?”

“Yani her şey onun bu planı kabul etmesine bağlı, Yoldaş Başbakan.”

Putin gülümsedi. “Bunun sorun olacağını sanmıyorum, Luhzkov. Aslında birazdan burada olur. Onu sana bırakıyorum.”

Gizli kapının arkasında ortadan kayboldu. Birkaç dakika sonra Luhzkov’un arkasındaki kapı açıldı ve Alexander Kurbsky içeri girdi, yanında GRU üsteğmeni dimdik duruyordu.

Bir saat önce, Kurbsky Askeri Polis tarafından Kremlin’in arkasındaki aynı kapıya bırakıldı. Onu otelden almaya geldiklerinde içiyor olmasına rağmen, Kremlin’in adı geçtiğinde ciddi işlerin olacağını farkına varacak kadar bilinçliydi. Köşede bir televizyon ve sandalyeleriyle ana ofisin yanında küçük bir bekleme salonuna götürüldü.

“Benim canım çabuk sıkılır. Olay nedir?” dedi.

Üsteğmen ona DVD’yi verdi. “Bunu izle. Ben birazdan gelirim.” Kapıyı açtı ve durdu. “Ben büyük bir hayranınızım.”

Kapı ardından kapandı. Kurbsky kaşlarını çatarak, DVD’yi inceledi, gidip yerleştirdi, bir paket sigara çıkardı, bir tane yaktı ve oturdu. Ekranda ışık yandı söndü. Bir ses uzun bir sayı söyledi ve *Konu Tania Kurbsky, On yedi yaşında, Moskova doğumlu* dedi. Tania’yı, sevgili kardeşini hatırladığından daha farklı gör-

düğünde dikleşti, dondu. Perişandı, saçları neredeyse sıfıra vurulmuş, yanakları çökmüştü. Ses bir mahkeme davasına devam etti, bir gösteride beş polis öldü, yedi öğrenci hüküm giydi ve vuruldu.

Sonra bomba etkisi yapan haber geldi; Tania Kurbsky, babası KGB Albayı Ivan Kurbsky sayesinde özel muafiyet aldı. İdam yerine cezası değiştirilemeyen hüküm olarak müebbet hapse çevrildi, medeniyetten olabildiğince uzakta, Sibiryâ'daki Gorky Karakolu'nda mahkumdu. Hâlâ yaşıyordu, otuz altı yaşındaydı. Ardından ona hiç benzemeyen, zayıf, kaygılı, vaktinden önce yaşlanmış bir kadının fotoğrafı geldi. Ekran karardı. Kurbsky yavaşça kalktı, DVD'yi çıkarttı ve bir süre baktı, sonra dönüp kapıyı tekmeledi.

Ardından kapı açıldı ve üsteğmen geldi. Korumalardan biri makineli tüfeği hazır halde bekliyordu. Kurbsky, “Nereye gidiyorum?” dedi.

“Beni takip et.” Kurbsky takip etti.

Yan odada, Luhzkov'a baktı. “Sen kimsin?” Arkasında üsteğmen gülümsüyordu.

“Albay Boris Luhzkov, GRU. Ben Başbakan Putin'in emirlerine uyuyorum. Kendisi şimdi çıktı. Nasılsın?”

“Ölülerin yürüyebildiğini yeni öğrenen birine göre gayet iyiyim. Bir içki alırsam daha iyi olacağım.” Dolaba gitti ve iki kadeh votka içti, sonra da küfretti.

“Hadi başla. Eminim tüm bunların bir sebebi vardır.”

“Otur ve bunu oku.” Luhzkov dosyayı masanın diğer tarafına itti ve Kurbsky okumaya başladı.

On beş dakika sonra, arkasına yaslandı. “Ben gerilim romanları yazmam.”

“Gerilim romanı gibi durduğu bir gerçek.”

“Bunu Başbakan mı gönderdi?”

“Evet.”

“Kazancım ne olacak?”

“Kardeşinin özgürlüğü. Tekrar hayata dönecek.”

“Bu da başka bir ödeme şekli. Gerçekleştirileceğini nereden bileyim?”

“Başbakan’ın sözü.”

“Beni güldürme, o bir politikacı. Ne zamandır politikacılar sözlerinde duruyor?”

Luhzkov doğru noktaya parmak bastı, “O senin kız kardeşin. Eğer bu sana bir şey ifade ediyorsa, elinden gelen tek şey bu. Bu kadar basit. Hiçbir şey yapmamaktan daha iyidir. Umutla yola çıkmalısın.”

“Canın cehenneme,” dedi Kurbsky, “Onun da canı cehenneme,” ama sesinde başka seçeneği olmadığını bilen bir adamın çaresizliği vardı. “Başka bir şey var mı?”

“Evet. Igor Vronsky. Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?”

“Muhakkak. Lanet olası pislik de Çeçenistan’daydı ve benim birliğim hakkında bir hikaye yazdı. Beşinci Paraşüt Birliği Grubu, Kara Kaplanlar. Biz keşif koluyduk ve özel kuvvetlerdik. Gizli operasyundayken, ön sıradan telsizle iletişim kurdu, ıslık çaldı ve Çeçenler bizi pusuya düşürdü. On beş iyi askerimiz öldü. Kitabımda yazıyor.”

“Şimdi New York’ta gazetecilik yapıyor. Onu temizlemeni istiyoruz, gerçekten iş için orada olduğunu kanıtlaman için.”

“Sadece bunun için.”

“Çeçenistan’da belirli bir ün saldın. Usturası cebinde? Başarılı bir keskin nişancı ve böyle işlerde uzmanlaşmış bir suikastçı. Yalnız kurt derler ya hani. En az üç yüksek rütbeli Çeçen komutan da buna şahitlik edebilir.”

“Ölüler konuşabilse, ederlerdi.”

“*İnsanlık Ölürken* kitabındaki kahramanın, hiç paraşüt geçmişi olmadığı halde siperlerin arkasına paraşütle atlaması hikayesi? Doğru mu? Gerçekten yaptın mı?” Luhzkov garip bir biçimde sıkılmıştı. “Nasıl bir adam böyle bir şey yapabilir?”

“On dokuz yaşında Afganistan cehenneminde çoktan öldüğüne, artık yürüyen bir zombi olduğuna inanan, eve gitmeyi başaramayan ve bir yıl sonra kendini Çeçenistan’da dizine kadar kan içinde bulan biri yapabilir. Ne isterse onu yapabilir.”

“Bunun hakkında düşünmem gerekecek. Anladığımı sanmıyorum.”

Kurbsky güldü. “Eski bir deyiş vardır. Açık bir mezara sakın bakma, kendini orada görebilirsin. O eski, soğuk savaş casusluk kitaplarında, her zaman bir denetimciden bahsedilirdi. O sen olabilir misin?”

“Evet. Ben Londra Büyükelçiliği GRU Merkezi Başkanı’yım.”

“Çok güzel. Bunu sevdim. Çeçenistan’daki askerlik yıllarımdan sonuna doğru, GRU’ya geçmiş bir arkadaşım vardı. Yuri Bonine. Onu bulup, bu işte yanıma verir misin?”

“Elbette olur.”

“Harika. Eğer işin yoksa buradan çıkıp, bir şeyler yemeye gidelim.”

“Harika fikir.” Luhzkov gidip üsteğmene “Limuzin bekliyorum umarım. Otelime döneceğiz,” dedi.

“Elbette Albay.”

Üsteğmen sonu gelmeyen koridorlarda onlara rehberlik etti.

“Sonsuzluğa uzanıyor sanki,” dedi Luhzkov. “Kremlin büyüleyici bir yer.”

“Tam bir köstebek yuvası,” dedi Kurbsky. “İnsan burada kay-

bolur. Usturası cebinde biri burada işe yarayabilir.” Kapıya geldiklerinde döndü. “Belki Başbakan bunu bir düşünmeli.”

Üsteğmeni merdivenlerden aşağı limuzine doğru giderken takip etti ve Luhzkov içinde bir sıkıntıyla peşlerinden geldi.

Takip eden üç hafta boyunca işler şaşırtıcı derecede kolay ilerledi. Onu Moskova’nın dışında idman tesisleri olan bir GRU güvenli yerine götürdüler. Atış menzilinde Kurbsky yetkili başçavuşun ona atabileceği her silahta becerisini ve uzmanlığını kanıtladı. Kurbsky eski becerilerinin hiçbirini kaybetmemişti.

Şimdi bir GRU yüzbaşısı olan Yuri Bounine, Dublin’deki Rus Büyükelçiliği’nde ticari ateşe taklidi yaptığı tekdüzeliğinden kurtarıldı ve eski dostuyla tekrar birleşmenin sevincini yaşadığı Moskova’ya dönüp binbaşı olarak Londra’ya tayin edildi.

Kurbsky, Bounine geldiğinde onu sıcak karşıladı. “Kilo almışsın seni pislik.” Luhzkov’a dönüp, “Şuna bir bak. Altın çerçeveli gözlüğü ve her zamanki gülümsemesi, yaşlanan bir melek gibi. İşte biz Afganistan’dan ve Çeçenistan’dan beraber kurtulduk. Madalyaları var.” dedi.

Tekrar Bounine’e sarıldı. Bounine, “Sen de meşhur oldun. *İnsanlık Ölümleri*’ni beş kez okudum ve hangisinin ben olduğunu anlamaya çalıştım,” dedi.

“Bir açıdan hepsiydi, Yuri.”

Bounine kızardı, aniden tedirginleşti. “Neler oluyor?” diye sordu.

“Sana bunu Albay Luhzkov söyleyecek.”

Luhzkov özel bir görüşmede her şeyi açıkladı. Daha sonra Bounine, Kurbsky’i subayların barında bir köşede buldu ve ona katıldı. Masada bir şişe votka ve kırık buz içinde birkaç bardak vardı. Kendine bir bardak aldı.

“Luhzkov beni bilgilendirdi.”

“Ne düşünüyorsun?”

“Ben kimim ki Rusya Federasyonu’nun Başbakanı’na karşı geleceğim?”

“Her şeyi biliyor musun? Kız kardeşimi?”

Bounine başını salladı. “Putin adına bir şey söyleyebilir miyim? Kardeşine olanlardan o sorumlu değil. Bu onun zamanından önceydi. O sadece bunu bir fırsata çevirdi, hepsi bu.”

“Bu da bir bakış açısı. Peki Vronsky?”

“Domuz herif. Fırsatım olsa boğazını ben keserim.”

“Sen de çok kibar bir adamsın.”

“Ben kibar bir adamım.”

“Anlat bakalım Yuri. Eşin nasıl?”

“Ah.” Bounine duraksadı. “Öldü Alex. Lösemiden.”

“Çok üzüldüm! Çok iyi bir kadındı.”

“Evet, öyleydi. Epey oldu, Alex. Kız kardeşimin çok tatlı iki kızı oldu, yani ben artık dayıyım!”

“Mükemmel. Hadi onlara ve New York’a içelim.” Kadehlerini tokuşturdular. “Ve Kara Kaplanlara, huzur içinde yatsınlar,” dedi Kurbsky. “Biz galiba son kalanlarız.”

New York geldi ve geçti. Igor Vronsky’nin ölümü *New York Times* ve diğer gazetelerde manşette yer buldu, ama kitapları ve şiddetli Kremlin karşıtı tutumuna rağmen bir muhalifin ölümü olduğuna dair şüphe yoktu. Sıradan bir sokak haydutluğu olarak algılandı, göğsüne bir bıçak darbesi almıştı ve üzerindeki kayda değer her şey soyulmuştu.

Vronsky’nin ölümünden bir gün sonra, Monica Starling ve George Dunkley Heathrow’a geri döndü. Havaalanı’nda Dunkley’nin limuzini onları Cambridge’e götürmek için bek-

liyordu. Monica, Kurbsky ile aralarında geçenler hakkında tek kelime etmemiştir ama Dunkley uçuş boyunca durmadan Kurbsky'den bahsetmişti. Onu gerçekten çok etkilediği belliydi. Monica, Dunkley'i yanağından öptü.

“Sen git, George. Yüksek Masa'ya* gitmeye çalış. Maceralarını duyduklarında sana çok özenecekler.”

Ortada ne kardeşinin resmi bakanlık limuzininden ne de Dillon'ın limuzininden eser vardı. Bu durum hoşuna gitmemiştir, o sırada Billy Salter'ın kırmızı Alfa Romeo'su kaldırıma doğru geldi ve Dillon yolcu koltuğundan inerken, Salter da direksiyonun ardında belirdi.

Arabanın etrafından dolanıp yanına geldi ve Monica'yı dudağından hafifçe öperek, kucakladı. “Hayatım sende bir ışıltı var. Belli ki iyi vakit geçirmişsin.”

Billy, Monica'nın çantalarını bagaja koyuyordu. “Ben de harika vakit geçirmişsin diye duydum.”

“Kurbsky'le aramda geçen konuşmayı biliyor musunuz?” diye sordu Monica, Dillon'a.

“Roper'ın bildiği her şeyi biz de biliriz.” Onu Alfa'nın arka koltuğuna yöneltip, takip etti. “Dover Sokağı'na, Billy.”

Ağabeyinin yaşadığı Mayfair'deki aile evine gidiyorlardı. “Harry iyi mi?” diye sordu Monica araba ilerlerken.

“Endişelenecek bir şey yok. Ama çok çalıştığı için doktoru ona yürümesini söyledi. Bir süreliğine, şehir dışına Stokely Hall'e, Mary Teyze'nin yanına gitti. Her neyse, bu Kurbsky işi Ferguson'u gaza getirdi. Her şeyi senin ağzından dinlemek istiyor, o yüzden seni eve götüreceğiz. Sen biraz dinlendikten sonra,

* High Table: Oxford ve Cambridge gibi geleneksel, akademik enstitülerde, öğretim görevlilerine ve misafirlerine ayrılmış masadır. Genelde yemek salonunun sonunda yüksek bir platform üzerindedir. (Çev. N.)

akşam yemeğine Reform Club'a Ferguson'un yanına gideceğiz. Yedi buçukta orada olacağız, geç kalırsak yandık."

"Hadi, bize her şeyi anlat," dedi Billy dönüp.

"Alexander Kurbsky tanıdığım en büyüleyici insanlardan biri," dedi Monica. "Hepsi bu. Beklemeniz gerek."

"Hadi oradan. Sadece Dillon'ı kışkandırmaya çalışıyorsun."

"Sen yoluna bak, şoför." Monica, Dillon'ın sağ kolunu boynuna doladı ve gülümseyerek kucağına yattı.

Reform Club'da sessiz bir geceydi. Restoranın yarısı ancak doluydu. Ferguson pencere kenarında köşede bir masayı kapatmıştı. Yakınlarında kimse yoktu, bu da onların özel konuşmalarını sağlıyordu. Ferguson her zamanki Guards kravatını takmış, ince çizgili takım elbisesini giymişti. Yaşını hâlâ kimse bilmiyordu, saçları beyazdı ve yüzü hâlâ yakışıklıydı.

Tekerlekli sandalyesinde Roper'ın orada olması sürprizdi. Siyah kadife bir ceket ve beyaz gömlek giymişti, boynunda örgü bir atkı vardı.

"Evet, itiraf etmem gerekir ki bu harika." Monica Roper'ı alnından öptü ve dağınık saçlarını karıştırdı. "İyi misin?"

"Seni gördüm daha iyi oldum."

New York'taki Valentino takımını giymişti ve bu Ferguson'un çok hoşuna gitmişti. "Eminim, Pierre'de çok iyi bir iş çıkardın." Ferguson, Monica'yı abartılı bir şekilde iki yanağından da öptü.

"Çok etkileyicisin, Charles. Zaman zaman laf ebeliği yapıyorsun ama bu hoşuma gidiyor."

"Şampanyayı begeneceksin. Dom Perignon seçtim, Dillon, Krug'unu başka bir zaman savunabilir."

Şarap servisi yapan garson, kadehleri doldurdu. Daha önceki tecrübelerinden Billy'e limonla süslenmiş, zencefilli bira getir-

mesi gerektiğini biliyordu. Ferguson kadehini Monica'ya kaldırdı. “Sana içiyorum, canım, ve iyi yapılmış gibi görünen işe.” Kadehini bir dikişte boşalttı ve garsona tekrar doldurması için işaret etti. “Şimdi anlat bakalım Tanrı aşkına, neler oldu?”

Monica anlatmayı bitirdiğinde, birkaç dakika sessizlikten sonra ilk konuşan Billy oldu. “Ne istiyor, yani gerçekten ne istiyor? Bu adamın her şeyi var, diye düşünmüşümdür hep. Şöhret, para, gerçek saygı.”

“Bakalım bu yeterli mi?” dedi Dillon. “Monica’nın dediğine göre adam gerçek özgürlüğe hasret. Yani sistem Soğuk Savaş günlerinden farklı diyoruz, ama gerçekten öyle mi acaba? Ben sana kendini tarif edişini sevdim, Monica. Zincire vurulmuş bir ayı gibi. Rusya’da kendi şöhretinin, olduğu kişinin kapanına kısılmış kalmış. Neredeyse kafeste diyebiliriz. Sanat Bakanlığı her hareketini yönetiyor, çünkü kendileri de baştan ayağı yönetiliyorlar. Politik açıdan bakarsak, aslında o ulusal bir sembol.”

Ferguson, “Ben tabii ki çalışmalarını okudum ve maceralarına aşınayım. Hiç kimsenin sembolü ya da idolü olmak gibi bir gayesi olmayan birine çıkıyor tüm bunlar,” dedi.

Monica, “Yalnızca özgür olmak istiyor,” diye ekledi. “Mevcut durumda her hareketi başkaları tarafından yönetiliyor. Yurtdışına çıktığı zaman gizlice getiriliyor, GRU korumaları tarafından dikkatlice izleniyor, her hareketi denetleniyor.”

“O zaman burada sığınma talep etsin,” dedi Billy. “Ama acaba ret mi edilir?”

“Elbette hayır,” dedi Ferguson. “Ama önce buraya gelmesi gerekiyor. Bu Paris işi, Onur Nişanı sunumu aslında ilginç bir imkan sunuyor.”

“Onu bir atmaca gibi izliyor olacaklardır,” dedi Dillon. “Ay-

rica bir sorun daha var. Fransızların nasıl olduğunu bilirsin. Yabancıların kendi topraklarında sorun çıkarmaları konusunda çok mızımız oluyorlar ve bu da İngiliz istihbaratına iş çıkartıyor.”

“Yine de bu bana kurbanın rızası olarak net bir adam kaçırma olarak görüldü,” dedi Billy. “Buraya geldikten sonra arkasının kollanması gerek. Onu geri alamazlarsa da bir şeyler yapacaklardır. Baksanıza Londra’da kaç tane Rus rejim muhalifinin sonu kötü oldu? Litvinenko’nun zehirlenmesi ve apartman çatılarından düşen iki adam vakası ve bunların aynı yıl içerisinde olması.”

Roper şarap servisi yapan garsonu çağırdı. “En büyük boy malt viski. Seçimi sana bırakıyorum.” Diğerlerine gülümseyerek, “Kusura bakmayın, ama şampanya bir süre sonra kabak tadı veriyor,” dedi.

“Keyfine bak, Binbaşı,” dedi Ferguson. “Bu konu hakkında herhangi bir yorum yapmadığını da fark etmedim sanma.”

“Kurbsky hakkında mı?” Roper elini uzatıp, garsonun verdiği malt viskiyi aldı. Bir süre tadını çıkarıp, yuttu. “Harika. Bir tane daha alacağım.”

“Hiçbir yorumun yok mu?” diye sordu Monica.

“Ah, elbette var. Halasıyla tanışmak istiyorum. Svetlana Kelly’le. Evet, bunu yapmak istiyorum. Chamber Court’ta yaşıyor. Belsize Park’ta Viktorya dönemi sonlarına ait bir ev. Araştırdım.”

“Herhangi özel bir sebebi var mı?” diye sordu Ferguson.

“Neye benzediğini bilmek istedim.”

“Galiba eskiden neye benzediğini demek istedin?” diye sordu Monica. “Anladığım kadarıyla onu en son 1989’da görmüş. O zamandan bu yana Kurbsky’in başından neler geçtiğini düşünürsen, tamamen farklı biri haline gelmiştir.”

“Tam aksine. İnsanların gerçekten değişmediklerini düşünürüm, en azından temel özellikleri hep aynı kalır. Her neyse, yarın halasını görmeye gideceğim, tabii eğer izniniz olursa, General?”

“Sen nasıl istersen.”

Monica hemen atıldı. “Ben de seninle gelsem olur mu? Cumaya kadar Cambridge’e gitmeme gerek yok.”

“Tabii ki olur. Onu korkutacağımızı sanmam.”

Dillon, “Eski Viktorya evleri çok da tekerlekli sandalye dostu sayılmazlar,” dedi.

“Gitmeden önce onları ararım. Sorun olacak olursa başka bir yerde buluşuruz.”

“Tamam. Ben her şeyi sana bırakıyorum,” dedi Ferguson. “Siz ne alemdesiniz bilmem ama ben açlıktan ölüyorum. Hadi artık yemeğe geçelim.”

Sonra herkes kendi yoluna gitti. Çavuş Doyle, Roper’ı tekerlekli sandalye için asansörü olan karavanda beklemişti. Ferguson’un kendi şoförü vardı, Billy de Dillon ve Monica’yı Alfa’sıyla Dover Sokağı’na bıraktı.

“Çok işe yarıyor,” dedi Monica Mayfair’e doğru ilerlerken. “Senin içki içmemen bizim işimize geliyor.”

“Arada bir çevirmeye denk geliyorum,” dedi Billy. “Böyle hızlı bir arabada benim gibi genç birisi. Çok sık alkol testine giriyorum. Kaç promil olduğuna baktıklarında yüzlerinde oluşan ifade görülmeye değer.” Dover Sokağı’ndaki evin önünde durdu. “İşte geldik, arkadaşlar. Kalıyorsun değil mi?” diye sordu Dillon’a.

“Sence?”

“Kalıyorsun.”

Billy uzaklaştı, Monica’nın anahtarı bulması için merdivenle-

rin üstünde durdular, sonra da içeri girdiler. Monica ışığı açmadı, Dillon'ın kapıyı kilitlemesini bekledi, sonra da ellerini boynuna dolayıp, sertçe öptü.

“Hayatım seni çok özledim.”

“Sadece dört gün oldu.”

“Sakın,” dedi, “Sadece on dakika, daha geç kalırsan, başına bela olurum,” dedi ve arkasını dönüp merdivenlerden koşarak çıktı.

Dillon boş odalardan birinde üstünü değiştirdi, üstüne bir bornoz alıp, Monica'nın yanına gitti. Dillon onunla kendinde daha önce bilmediği bir şefkat buldu – ilişkileri ilerledikçe kendi de kendisine inanamıyordu – yavaş hareketlerle ve şefkatle seviştiler.

Monica uykuya daldıktan sonra Dillon, perdelerin arasından sızan sokak lambasının ışığını seyrederek uzandı. Ani bir dürtüyle yataktan çıktı, bornozunu giydi, ufak adımlarla çizim odasına indi, masanın üstünde duran kutudan bir tane sigara aldı, cumbanın yanına oturdu, dışarıya bakıp, Kurbsky'i düşünerek sigarasını yaktı. Kısa bir süre sonra, Monica üzerinde bir bornozla, usulca içeri girdi.

“Demek buradasın. Bana da bir tane versene.”

“Senin bırakmış olman gerekiyordu,” dedi ama yine de Monica'ya bir sigara verdi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Kurbsky'i mi?”

“Tam üstüne bastın.”

“Ben de öyle olacağını düşündüm. Bana seni hatırlattı.”

“Ondan hoşlandın sanırım?”

“Ondan hoşlanmak çok kolay, tıpkı seni sevmenin çok kolay olması gibi, Sean. Ama tıpkı seninleyken her zaman olduğu gibi, onun yanındayken de her an bir kaplan sana saldırmayı bekliyor gibi bir duygu oluşuyor.”

“Çok teşekkürler.”

“Sen ne düşünüyordun?”

“Onu aldığımızda onunla ne yapacağız?” Sigarasını söndürüp, ayağa kalktı. “Hadi yatağa dönelim.” Elini Monica’nın beline doladı ve çıktılar.

Roper, Holland Park’taki bilgisayar odasındaki sandalyesine döndüğünde saat on otuzdu. Çavuş Doyle, “İşinize yarayabilecek her şey hazır, Binbaşı, o yüzden ben gidip biraz uzanacağım,” dedi.

“Bir gece izin almalısın, Tony. Çavuş Henderson ne durumda?”

“On günlük izne çıktı.”

“Kraliyet Askeri Polisi yerine kimseyi bulamadı mı yani?”

“Biz böyle bir şey istemeyiz değil mi, efendim? Sistemde bir yabancı? Ben biraz kestireceğim. Bana ihtiyacınız olursa, haber verin.”

Roper bir sigara yakıp, ana ekranını açtı ve ekranda Svetlana Kelly göründü. Gençlik yıllarında, Moskova’daki Çehov tiyatrosunun üyesiydi. Bu da klasik tiyatrodaki temelini iyi olduğunu gösteriyordu. Gençken bile çok güzel değildi, ama bir şekilde hoştu ve güçlüydü. Gençliğinden seçme fotoğrafları vardı, sonra da ekrana 1981 Londra’sı geldi. Haymarket’ta Royal Tiyatro’da, *Taşrada bir ay*. Elli beş yaşındaydı ve hiç evlenmemişti, o sırada Patrick Kelly ile tanıştı. Londra Üniversitesi’nde edebiyat profesörü, İrlandalı bir duldu. Roper, Patrick’in fotoğraflarına da baktı. Şüphesiz o da güçlü bir adamdı, ama dudağında komik bir şeyler vardı.

Çekici olan neydi bilinmez ama tanıştıktan bir ay sonra Westminster Kayıt Bürosu’nda evlenmelerini ve Svetlana’nın Sovyetler Birliği’yle bağlarını koparmasını sağlayacak kadar güçlüydü. Svetlana şimdi yetmiş bir yaşına gelmişti. Saat on bir olmuştu ve ani bir dürtüyle Roper, Svetlana’yı aradı. Her zamanki gibi hoparlörü açtı ve hemen cevap verildi.

“Kiminle görüşüyorum?” diye bir fısıltı geldi ama fark edilmemesi imkansız bir Rus aksanı duyacak kadar netti.

“Bayan Kelly, ben Giles Roper, Binbaşı Giles Roper.” Güzel Rusça konuşuyordu, Sandhurst’ten hemen sonra aldığı askeri dil eğitiminin ürünüydü ve o günden bu yana unutmamıştı. “Gece-nin bu saatinde verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim. Beni tanımazsınız.”

Svetlana araya girdi. “Hayır, tanıyorum. Geçen sene Büyük Ormond Sokak Çocukları Hastanesi’nin verdiği yardım yeme-ğine katılmıştım. Siz de tekerlekli sandalyenizde bir konuşma yapmıştınız. Bomba imha uzmanısınız, değil mi? George Haçı’nı yakanıza kraliçe kendi elleriyle taktı. Siz bir kahramansınız.”

Sanki bir sonbahar akşamında yaprakların arasından fısıl-dayan bir esinti gibi gelen o yumuşak sesin etkisi inanılmazdı. Roper’ın boğazı kurudu, çok etkilenmişti. Kendini tekrar çocuk olmuş gibi hissediyordu.

İngilizce, “Çok naziksiniz,” dedi.

“Sizin için ne yapabilirim?”

“Yarın size gelebilir miyim?”

“Ne için?”

“Yeğeninizle ilgili bir meseleyi konuşmak istiyorum. Ya-nımda da yakın zamanda Alexander’la New York’ta tanışmış, Cambridge’te profesör olan bir bayan olacak.”

“Binbaşı Roper, benimle açık konuşun. Yeğenimle neden il-gileniyorsunuz? Onu on altı yıldır görmediğimi biliyor olmanız gerekir.”

Bu kadına, yalan söylemek imkansızdı. Roper başka çaresi-nin olmadığını biliyordu. “Ben İngiliz Güvenlik Hizmetleri’nde çalışıyorum.”

Sessizce güldü. “Bugünlerde dedikleri gibi, casussunuz yani.”

“Sadece televizyonda.”

“Beni şaşırttınız. Bana arkadaşınızdan bahsedin.” Roper bahsetti. Svetlana, “İlginç bir bayan gibi geliyor kulağa. Zaten casus-sanız, nerede yaşadığımı da biliyor olmalısınız,” dedi.

“Chamber Court, Belsize Parkı.”

“Evet. Kocam on yıl önce vefat etti ve bana iyi bir miras bıraktı. Burada Viktorya ihtişamında, sevgili arkadaşım ve Rus hemşerim Katya Sorin’in desteğiyle yaşıyorum. Hem evle ilgileniyor, hem de Slade’de resim dersleri veriyor. Yarın on otuzda sizi bekliyorum. Tekerlekli sandalyeniz sorun olmayacaktır. Bahçe duvarla çevrili ama yan girişten seraya giden, Fransız pencerelerine ulaşabilirsiniz. Sizi bekliyor olacağım.”

“Çok teşekkür ederim, Bayan Kelly. Gerçekten doğruyu söylediğime inanmış gibi duruyorsunuz.”

“Beni o yemekte çok etkilediniz. Konuşmanız muhteşemdi ve alçakgönüllüydünüz. Dolayısıyla sizi biraz internette araştırdım. Her şey yazıyordu. 1991’de Belfast Portland Oteli’nin fuayesindeki büyük bomba olayı. Bombayı etkisiz hale getirmek için dokuz saat uğraşmanız. Kendi başınıza tam dokuz saat. Böyle bir insanın söylediklerine nasıl inanmam? Sabah görüşürüz.”

Orada öylece oturmak çok sessizdi, ekranına baktı, bir fon müziği koydu. Sakinleştirici bir yemek gibiydi ama aslında çalan Cole Porter’ın yumuşak müziği idi, yıllar önce Royal Victoria Hastanesi’nin pek de uzağında olmayan Belfast güvenli yerinde olduğu gibi. Çok uzun zaman olmuştu, hem de çok uzun. Bir sigara yaktı, değişiklik olsun diye Bushmills İrlanda viskisi doldurdu ve hatırladı.

ROPER BELFAST

1991

3

Roper o yılı iyi hatırlıyordu. Bunun sebebi yalnızca Portland Oteli'ndeki bombayı dokuz saat etkisiz hale getirmeye çalışması değildi. Ayrıca Downing Sokağı On Numara'da da havan saldırısı olmuştu. Körfez Savaşı şiddetlenmişti ve hedef 7 Şubat sabah saat 10.00'da yapılacak olan Savaş Kabinesi toplantısıydı. Cüretkar bir saldırı olmuştu, misiller evin çok yakınından geçerek bahçeye düşmüştü. Hiç kimse saldırıyı üstlenmemiş olsa da, tipik bir IRA saldırısının tüm izlerini taşıyordu.

O sırada Belfast'ta, bombayla amansız bir savaş veriliyordu ve tüm politikacılar yapabilecek olsa da, ayrılıkçı grupların şiddeti, ortalığı kasıp kavuruyordu, insanlar birbirlerini din adına zalimce öldürüyordu, İngiliz Ordusu yirmi iki yıllık İrlandalı Troubles'ı* artık kanıksamıştı.

Giles Roper'ın silahlar ve patlayıcılara karşı bilimsel ilgisi Sandhurst'te harp okulu öğrencisi olduğu yıllarda da devam etti

* Troubles: The Troubles, 1960'lı yılların sonlarından 1998'e kadar sürmüş, Kuzey İrlanda'daki şiddet olaylarını anlatmak için kullanılır. İtilaf, gerilla savaşı ve sivil savaşları anlatmak için de kullanılır. Kuzey İrlanda'da yaşananlar çeşitli dönemlerde İngiltere, İrlanda Cumhuriyeti ve Avrupa ana kıtasına da sıçramıştır. (Çev. N.)

ve mezuniyetinden sonra mühimmat birliğine gönderilmesini sağladı. 1991 tanzim subayı olarak üçüncü yılıydı, rütbesi komutanlığa yükselmişti ve elinde birkaç yüz çeşit patlayıcı vardı.

Birçok insan, onun evli olduğunu bile bilmiyordu. İkinci de-receden kuzeni, ilkokul öğretmeni Elizabeth Howard'la yaşadığı bir yaz ilişkisinden sonra, Sandhurst'teki ilk yılı bir kabusla dönüştü. Düğün gecende tanıdığını sandığın biriyle yatağa girmenin ve sabah bir yabancıyla aynı yatakta uyanmanın ilk örneğiydi. Elizabeth katolikti ve boşanmaya inanmıyordu. Bu yüzden düzenli olarak Roper'ın annesini ziyarete gidiyordu ve yıllardır Roper onu görmemişti.

Bomba imha işinde çalışan arkadaşlarının arasındaki ölüm oranı ve daimi ölüm riski herhangi bir ilişkiyi olanaksız kılıyordu. Tüm arkadaşları gibi o da çok sigara içiyordu ve yine tüm arkadaşları gibi uygun zamanlarda çok içki içiyordu.

Takıntılı davranış modellerinin ortaya çıkmasına neden olan şey garip varlıklardı. Çoğu zaman, kendini bir bombayla uğraşıp, monolog içinde, olmayan cevapları beklerken buluyordu. Mükemmel bir kendi kendine konuşma örneği sergiliyordu. Ne de olsa bir bomba, patladığı zaman dışında size cevap veremezdi. Patladığında ise verdiği cevap muhtemelen duyduğunuz son şey olurdu. Yine de Roper için onlarla konuşmak bir çeşit rahatlama yöntemiydi.

Babası Roper on altı yaşındayken ölmüştü. Okumasını ve Sandhurst'e gitmesini amcası ayarlamıştı. Annesinin Shropshire'daki evde kalmasını da o sağlamıştı. Orada ücret almadan yardımcılık yapıyordu, ama Roper'ın ordudan aldığı maaşla elinden bir şey gelmiyordu. Beklenmeyen gerçekleşene kadar da bu böyle devam etti. Annesinin abisi Arthur Dayı, doğuştan homoseksüeldi ve şehirde broker olduğunu kanıtlayacak

bir hazineye sahipken, AIDS'ten ölmüştü ve kız kardeşinin parayı nasıl kullanacağını bilmeyeceğini düşünerek, ciddi bir mirası Roper'a bırakmıştı.

Orduyu bırakabilirdi ama bırakmak istemediğini fark etti. Annesi için bir yer almak istediğindeyse, olduğu yerde çok mutlu olduğunu gördü. Bomba imha işinin tehlikelerinin, annesinin anlayabileceği boyutlardan çok daha ciddi olduğunu fark ettiğinde, annesine ve karısına yüzer bin sterlin verip, onları kasabanın huzurunda bıraktı.

Portland Oteli'nden önce, etrafında dönen olayların sıradan görevleri ile yüzeysel bir bağlantısı olmasına rağmen kahramanlığı dolayısıyla Askeri Haç'la taltif edilmişti.

O arada, ancak dörtte biri doğru çıkan bomba ihbarlarının olduğu, County Down'da küçük bir kasabada görevlendirildi. Birimin beş cipi, bir şoförü ve koruması, bir de bomba imha uzmanı vardı. O gün ise, telsizden anons yapıldı ve sadece Roper ve şoförünü bırakarak cipler ortadan kaybolmuş, birimde yeterince görevli kalmamıştı. İlk anons da, ikincisi de asılsızdı. Ardından bir anons daha yapıldı. Ama bu sefer Roper isteniyordu. Bu anonsta kulağa yanlış gelen bir şey vardı, telefondaki Londralı aksanıyla konuşuyordu.

Şoförü Terry, arabayı çalıştırdı, Roper "Hayır, bekle biraz. İçim rahat değil. Bu işte bir iş var," dedi. Kamufajının altında bir Browning vardı. Üstünde bir de yeni zenginliğinin hürmetine, 44'lük bir Magnum'u durdurabilecek güçte, naylon ve titanyum karışımı bir yelek vardı.

Terry dizlerinin üstünde bir Uzi tutuyordu. Sokağın karşısında huzurevinin yanında, bir hemşire misafırhanesi vardı. Köşeden bir süt kamyonu dönerken, telsizdeki ses Roper'ı tekrar anons

etti. Süt kamyonu misafirhanenin önünde durdu. Mandıracı üniformasıyla iki adam kamyonda oturuyordu.

Muavin koltuğunda oturan dışarı uzandı, Roper ileriye atıldığında aniden döndü, silahını çıkardı ve ateşledi. İyi atıştı, kurşun Roper'ın göğsüne çarptı ve onu cipin üstüne yığdı. Adam tekrar ateş etti, Terry'i Uzi'siyle çıkmaya çabalarken omzundan yaralandı. Roper ayağa kalkmaya çalışırken tekrar ateş etti, dönüp koşmasına fırsat vermeden sol kolundan yaraladı. Roper da ona iki kez sırtından ateş ederek, omurgasını parçaladı.

Yelek çok işe yaramıştı. Terry'nin düşürdüğü Uzi'yi aldı, ayağa kalkıp, süt kamyonuna doğru yürüdü. Şoför direksiyonun arkasından kaymış, kısmen açık muavin kapısından ateş ediyordu. Roper'ın omzuna bir kurşun isabet etti. Yüzüstü yere yığıldı, olduğu yerden, şoförünün dizden aşağısının sarktığı kamyonun altını görebiliyordu. Uziyi önünde tutarak iki el ateş etti, adam acı içinde çığlık attı ve misafirhanenin duvarına yığıldı.

Roper onu duvarın dibinde ağırlarken buldu. Elindeki Uzi'nin namlusunu adamın yüzüne tuttu. “Nerede? Şoför mahallinde mi?”

“Evet,” diye inledi adam.

“Ne tür? Zaman ayarlı kalem bomba mı, fünye mi ne?”

“Git kendini becer.”

“Nasıl istersen. Cehenneme beraber gideceğiz.”

Yaralı kolunun acısıyla yüzünü ekşitti, ama adamı kaldırıp, şoför mahalline yarısına kadar itmeyi başardı. Koltukta büyük bir bisküvi kutusu duruyordu. “Orada bir Noel pastası yiyebilir ya da istemediğin kadar Semtex'e* maruz kalabilirsin. Her neyse hadi tekrar deneyelim. Kalem bomba mı, fünye mi?”

* Plastik patlayıcı. (Çev. N.)

Adamın yüzünü çevirdi ve Uzi'nin ağzını adamın dudaklarının arasına itti. Adam kıvrandı ve kendini çekti. "Kalem."

"Umarım doğruyu söylüyorsunuzdur. İkimiz için de en iyisi."

Bisküvi kutusunun kapağını kaldırıp, içindekileri çıkardı. Üç kalem çıktı, ikisi ne olur ne olmaz diye fazladan konulmuştu. "Aman Tanrım," dedi, "On beş dakika. Elimi çabuk tutmalıyım." İçindekileri çıkartıp, fırlattı. Adam bayıldığında yere yatırdı.

İnsanlar evlerinden ve mahalle barından çıkıyorlardı, birkaç köpek havlıyordu ve iki cip hızla gelirken motorlarının gürültüsü duyuldu.

"İşte başlıyoruz, süvarilerimiz yine geç geldi." Misafirhanenin duvarına sırtını yaslayıp, kaldırımı çöktü, cebinden bir sigara paketi çıkartıp, içinden bir tane çekmeye çalıştı ama başaramadı.

Bu olay askeri çevreler dışında hiçbir yerde ona itibar kazandırmamıştı. Ulusal gazeteler konuyla hiç ilgilenmedi bile, çünkü Kuzey İrlanda'da ölüm ve kıyım o kadar çok hayatın parçası haline gelmişti ki, eski bir ordu deyişinde olduğu gibi, haberler gerçekleşmeden eskimişti bile. Ama bir yıl sonra, Portland Otel'i'nde dokuz saat ölümün korkunç yüzüyle karşı karşıya geçirilen yalnız saatler, George Haçı'nı almasından bile önce, gerçekten haber değeri taşıyordu. İşinin günlük gereklerini yerine getirmeye devam ediyordu. Ordunun güvenli yer olarak devralıp herhangi bir saldırıya karşı güçlendirdiği Byron Yolu üzerindeki eski devlet okulundan çalışıyordu. Bu okul, bar ve yeme içme tesisleriyle, subaylara ve çalışanlara birçok odasıyla konaklama imkanı sunuyordu. Belfast'ın her tarafında böyle güvenli ama bir o kadar da kasvetli yerler vardı.

Yerli kadınlar kantinde, çamaşırhanede veya temizlikçi olarak çalışabiliyorlardı. Bu kadınların birçoğu Cumhuriyetçilerdendi

ve sorunları çözenin kabaca en kolay yolu sadece Protestan kadınları işe almaktı. Diğer yandan, işe ihtiyacı olan Katolikler de, olduklarından farklı görünmeye çalışıyorlardı. Bu kadınlar o yörede yaşıyordu ve sağlamlaştırılmış kapılardan herhangi bir bardan satın alınabilecek sahte kimlik kartlarını göstererek geçiyorlardı.

Roper, Byron Sokağı'na atanalı dokuz ay olmuştu ve bu süre zarfında, Ordu Nişanı ve yakışıklılığıyla yeterince huzursuzluğa yol açmıştı. Bir de bunun üstüne genç bayanlara karşı, akranlarında olmayan nazik tavrı, yerli kızların söylediği gibi onun bir sorunu olduğu fikrini tetikledi.

Diğer yandan inanılmaz cesur olduğu bir gerçektir, diğer bir gerçek ise bu dokuz ay içinde silah arkadaşlarının bir kısmı son bedeli ödemişken, bir kısmı da ağır yaralanmıştı.

Portland Oteli vakası çoğu insanın ona başka bir gezegenden gelmiş gibi farklı gözle bakmasına yol açmıştı. Birçok insan da onun bulunduğu ortamlarda kendini rahat hissetmeyip, hızlıca yanından geçiyorlardı. Rahatsız olmayan tek kişi, uzağa taşınan yaşlı bir kadının yerine işe giren genç bir temizlikçiydi. Kızın adı Jean Murray'di ve Protestan Orange kökenliydi.

Roper'ın odası onun temizlik listesindeydi ve işe başladığından beri kararlı bir neşesi vardı ve iki gün içinde Roper'ın tüm işini öğrendi. Annesi dört yıl önce, onun deyişiyle "kahrolası Katoliklerin" yaptığı bir bombalı saldırı sırasında ölmüştü. Babası Orange locasına üyeydi ve Liman idaresinde dolgun maaşlı bir işte çalışıyordu. Bir de Kenny adında, yirmi bir yaşında Queens Üniversitesi'nde son sınıfta okuyan bir kardeşi vardı.

Roper'dan, alabildiği kadar çok kişisel bilgi topladı. Askeri bilgiler olmadığı sürece Roper umursamıyordu. Hatta Roper bir anlamda ondan hoşlanıyordu. Bu da durup düşünmesi için ciddi

bir sebepti. Çünkü birinden hoşlanması, etrafına ördüğü kalın savunma duvarlarının zayıflamaya başladığının habercisiydi.

“Bir kahraman olmak nasıl bir şey, Yüzbaşı? Sen yalnız bir adamsın, bu da kahramanlığın beraberinde getirdiği bir gerçek. Sen ölümün yüzüne çok uzun süre baktın, bu da gözünün ferini kaçırmıştır.”

“Teşekkür ederim, Doktor Freud,” dedi. “Sen böyle şeyleri bilirsin.”

“Neden bunu yapıyorsun? Senin bu çöplük için fazla iyi olduğunu herkes biliyor.”

“Tamam, bir de şu açıdan bak. 1969’da sorunlar başladığında, bomba olayı daha bebekti. Çok hamdı, çok sorun değildi. Yıllar geçti, IRA güçlendi ve bombalar çok daha karmaşık bir hal aldı. Halkın gözündeki IRA’nın, inşaattan toplanmış bir avuç dazlak serseriden oluştuğu imajı değişmeye başladı. Birçok orta sınıf profesyonel de hareketin bir parçası olmaya başladı. İlkokul öğretmenleri, avukatlar, muhasebeciler ve bunun gibi birçok sıradan insan.”

“Yani ne demek istiyorsun?”

“Bomba yapanların artık üniversite diplomaları olduğunu, çok akıllı ve karmaşık düşünebildiklerini söylemek istiyorum. Portland bombasını bir düşün. Ben bir uzmanım ve yıllardır yüzlerce bombayla uğraştım, ama sadece o dokuz saatimi aldı. Sana bir şey söyleyeyim mi? Geri gelecek. O bombacı geri dönecek. Sadece benim için, bu sefer biraz daha farklı bir şeyle gelecek. Onu yenmemi kabullenemez. Bu kadar basit.”

Murray, ona baktı, mavi üniformasıyla, süpürgesine yaslanmış, yüzünde hiç makyaj olmadan, gözlerindeki acınası ifadeyle sevimli ve dağınık görünüyordu.

“Söylediklerin çok korkunç. Ama yine de böyle devam edemez. Her şey değişir.”

“Değişir derken neyi kast ediyorsun?”

“Tüm sistem. Benim Kenny’ın bombaların yakında sizin gibi insanlara ihtiyacının olmayacağını söylüyor. Gazetelerde hakkında çıkan haberleri okumuş. Artık kimin için çalıştığını biliyor.”

“Değişir derken neyi kast ediyor?”

“Yakında finalleri başlayacak. Elektronik okuyor. Aletler yapıyor. Şimdi sizin televizyonunuzu çalıştıracak, garajınızın kapısını açacak, arabanızı kilitleyecek, evinizin güvenlik sistemini açacak kumandalarınız mevcut. Bizimse sıradan bir terasımız var, ama kardeşimin icat ettiği aletler muhteşem.”

“Çok ilginç, ama bunun bombalarla ne ilgisi var ki?”

“Yani, benim için çok teknik ama Howler dediği bir şey üzerinde çalışıyor. Standart bir televizyon kumandası gibi duruyor ama çok daha farklı. Güvenlik sistemlerini, hem de çok önemli olanlarını kapatabiliyor. Bizim yerel bankada bana da gösterdi. Biz önünden geçerken, kapıları kilitleyip açtı. İnsanlar giriyor muydu çıkıyor muydu anlamıyorlardı. Arabalara yapabiliyor, dükkanların alarmlarını açabiliyor hatta şehir merkezindeki büyük mağazaların bile alarmlarını açıp kapatabiliyor.”

“Çok ilginç,” dedi Roper. “Büyüleyici, ama yine de bombalarla ne ilgisi var anlayamadım.”

“Aslında üzerinde çalıştığı konu da bu. Belki Howler’ı öyle bir hale getirirmiş ki, senin Portland Otelı olayındaki gibi karmaşık bir bomba bile kapatılabilirmiş. Yani ben ancak böyle anlatabilirim.” Gülümsedi. “Her neyse, ben böyle lafa dalacak olursam, diğer beş odayı kim temizleyecek.”

“Hayır, bekle bir dakika,” dedi Roper. “Şunu bir anlayayım. Kenny gerçekten bu icadı ne kadar ilerletti?”

“Bu aralar hep üstünde çalışıyor. Önceki gün Paradise Sokak’ta arabada patlayıp, bir çavuşun ölümüne sebep olan

bombadan bahsediyordu. Howler'ın sadece tek bir düğmesine dokunarak onu kapatabileceğini söyledi. Çünkü bunun üzerinde çalışıyordu.”

Roper heyecandan buz kesmişti. “Bunu söyledi, değil mi?”

Kahkaha attı. “Diğer türlü de çalışıp çalışamayacağını sor-
dum, yani kapatılabilen bir şeyin tekrar açılıp açılmayacağını.
Bir Howler'ın iki tarafı olduğunu söyledi. Kapatılabilen bir şe-
yin, tekrar açılabilirliğini söyledi.” Kovanını aldı. “Her neyse.
Ben gidiyorum. İşler beni bekler.”

“Bir şey daha soracağım. Kenny ile tanışabilir miyim?”

Kapıya gitmişti, döndü. “Bilmem. Yani askerler her zaman
hedeftir ve bu aralar kimin kim olduğunu kestirebilmek çok zor.
Katolikler her yerde.”

“Üniformasız gelirim, Jean. Sadece onunla tanışmak ve işi
hakkında konuşmak istiyorum, tabii o da izin verirse. Kulağa çok
ilginç geliyor. Fikirlerini işin bu kadar içinde birileriyle tartışmak
belki hoşuna gider.”

Jean çok ciddi baktı. “Haklısın. Onun adına konuşamam ama
arayıp ne düşündüğünü sorarım. Şimdi gitmem lazım. Sonra ha-
ber veririm.”

Jean gitti ve Roper yatağına oturup, konuyu düşündü. Düşündüğü kadar çılgınca değildi. Gerçekten çok karmaşık bom-
baların bir şekilde girift yapbozlar halinde birbirine sarılmış ve
birbirini besleyen, çoğu zaman garip biçimlerde çoklu elektrik
devreleri vardı. Kenny'nin Howler aletinin arkasındaki teorisi
Kutsal Kase gibiydi. En karmaşık güvenlik sistemi bir düğme-
ye dokunmakla etkisiz hale getirilebiliyorsa, bir dahinin yaptığı
doğru bir dokunuşun da aynı şeyi bir bombaya yapması man-
tıklı görünüyordu.

Kafasından bir türlü çıkaramadığı bir düşünce olduğundan,

aşağıya bara indi, büyük boy viski söyledi ve görevli olmadığı için elinde bir gazeteyle köşedeki bir masaya oturup, okuyormuş gibi yaptı ama düşünüyordu.

Komutan Binbaşı Sanderson, içeriye göz attı. “Bakıyorum da gece izne çıkmışsın, Giles. Çok şanslısın. Grand Otel’de genel personel toplantısına katılmam gerek. Bu arada tatilin de onaylandı. Pazar günü başlayacak. İki hafta, keyfini çıkar.”

Binbaşı Sanderson gitti. Bir dakikalığına barda, tezgahın arkasında bardakları temizleyen onbaşidan başka kimse kalmadı. Jean Murray, kapı aralığından içeri bakıyordu.

Onbaşı, “Buraya giremezsin, biliyorsun değil mi?” diye sordu.

“Sorun değil,” dedi Roper. “Benimle görüşmek istiyor.” Vis-kisini yuttu, ayağa kalktı ve koridora Jean’in yanına gitti. “Bana ne haberlerin var?”

“Kenny ile konuştum. Seninle görüşeceğini söyledi ama ancak bu gece olabilir miş. Çünkü yarın Queens Üniversitesi’ndeki finallerinin uygulamaları başlayacakmış.”

“Benim için sorun yok.”

“Benim işim bir saat içinde biter. Seninle Cohan Bar’ın köşesinde buluşuruz. Dediğim gibi, üniformasız.”

“Sorun değil. Nereye gidiyoruz?”

“Çok uzağa değil. Sekiz yüz metre ötede. Union Canal’ın nerede olduğunu biliyor musun? Eskiden un fabrikası olan bir yerde sadece iş için kullandığı bir odası var. Yağmurluk giymen gerek. Dışarıda sağanak var.”

“Bana uyar,” dedi Roper.

Bara dönüp, bir viski daha söyledi, düşünceli haliyle köşeye oturdu. Patronu personel toplantısında olduğundan ortalıkta görünmeyecekti, Belfast’ta karanlık çöktükten sonra niyetlendiği

bu sokak macerasını kimseyle paylaşmasına gerek yoktu. Riskler vardı elbette, ama her çeşit risk hayatının öyle bir parçası haline gelmişti ki, artık alışkanlık olmuştu.

Silahlı gidecekti elbette; Browning'ini yanına alacaktı. Ancak destek istemek de mantıklı bir önlem olurdu. Viskisini içip, silah deposuna gitti, Çavuş Clark'ın orada olduğunu gördü.

“Ben bu gece kasabaya gideceğim. Üniforma giymiyorum, özel operasyon. Browning'im yanımda olacak, tavsiye edebileceğin başka bir şey var mı?”

Roper'ı bir kahraman olarak gören Clark, ona ihtiyaç duyulduğu için mutluydu. “25'lik Colt, Yüzbaşı. Ucu delik fişek kullanın. Alt edilmesi zordur. Buyurun.” Silahı ve onluk fişek kutusunu tezgahın üzerine koydu.

“Bu kadar yeter mi?” diye sordu Roper.

“Bunu da eklersek yeter,” diyerek deri bir bileklik uzattı. “Hiçbir şey mükemmel değildir, ama üstünüz arandığında, Browning gibi bir şey bulunursa, her şeyin bittiğini düşünürler.” Neşeyle gülümsedi. “Sadece umut edin. Lütfen burayı imzalayın efendim.”

Bir defter ve kalem uzattı. Roper, “Sana güvenebileceğimi biliyordum, Çavuş,” dedi.

“Dikkatli olun efendim.”

Odasında Roper eski ve rahat bir pantolon giydi, kot değildi, çünkü bu bilekliğe ulaşmayı kolaylaştırıyordu. Dikkatlice Colt'un şarjörüne altı tane ucu delik fişek koydu ve kolay ulaşılabilirliğini kontrol etti. Kurşungeçirmez yelek, koyu renk polo yaka bir süveter ve lacivert bir yağmurluk giydi. Omzuna tabanca kılıfı geçirmede, Browning'ini sağ cebine koydu. Camdan dışarı baktı, akşam karanlığında demode sokak lambaları parıltıyordu.

Yağmur Belfast'ta da hep olduğu gibi yağıyordu. Küçük gardırobunda eski bir tüvit şapka buldu, kafasına geçirip aşağıya indi.

Kapının iki yanındaki korumalar nöbetçi kulübelerinde kaldı. Onu iyi tanıyorlardı. Ne de olsa onu herkes tanıyordu. “Her ne için gidiyorsanız, çok kötü bir gece seçmişsiniz efendim,” diye neşeyle seslendi bir tanesi engeli kaldırırken.

Roper da aynı neşeyle gülümsedi, bir dakika durup, bildiği kadarıyla dünyadaki başka hiçbir sokağa benzemeyen Belfast sokağına bir baktı.

“Tamam,” diye mırıldandı kendi kendine. “Hadi işe koyulalım.” Çıkıp Cohan'a doğru döndü.

Jean Murray barın girişinde, yağmurdan sakınarak bekliyordu. Hazırda geniş, demode bir şemsiye tutuyordu ve oldukça sabırsız görünüyordu. “Nihayet gelebildin. Ben de gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım.”

“Böyle bir şey yapar mıyım?” diye sordu Roper.

Jean ona bir baktı. “Sanırım yapardın. Ama o ağzını kapalı tutsan iyi olur. Eton'a falan gitmiş gibisin.” Şemsiyesini açtı, “Hadi gidelim.”

Jean hızla yürürken, Roper da bir adım arkasından onu takip ediyordu. “Berbat bir gece.”

“Bana mı söylüyorsun? Bütün gün sadece bir sandviç yedim ve açlıktan ölüyorum.”

Roper itaatkar bir şekilde arkasından yürüyordu, art arda kötü sokaklardan geçiyorlardı, nehir uzakta değildi. “Böyle bir yerde yaşamak, zor bir hayat olmalı.”

“Londra'daki İngiliz Hükümetinin Belfast'ı umursamadığı

* 1440 yılında açılmış İngiltere'nin en eski okullarından biri. (Çev. N.)

kesin. Burası unutulmuş şehir. Luftwaffe'nin* buraya Liverpool'a saldırdığından daha çok saldırdığını biliyor muydun?"

"Bence onlar Harland&Wolff ve tersanelerin peşindelerdi. Titanik'i burada inşa ettiler, değil mi?"

"İsa ve Meryem ana aşkına, bu sadece efsane bayım," dedi. "Şu anda yaşananlar gerçek ve bu ülkenin geleceği."

İsa ve Meryem Ana. Genç bir Protestan kadının ağzından duymak çok ilginçti. Roper elini cebine götürdü, Browning'in kabzasını bulduğu sırada Jean kahkaha attı. "Bana neler oluyor? Kahrolası Katolikler gibi konuşuyorum. Havadan olsa gerek."

Union Canal'ın nehre döküldüğü ve çürümekte olan depoların olduğu bir yere geldiler. Dickens romanlarından çıkmış gibi, çürümekte olan küçük Viktorya evleri vardı. Eski demir bir köprü ayağının yanında, *Conroy'un Un Fabrikası* diye bir levha vardı. Alanı aydınlatan demode bir lamba kapının üzerine tutturulmuştu, onun üzerindeki pencereden de ışık sızıyordu.

"İşte geldik," dedi Jean ve dar ahşap bir merdiven aralığından yukarı çıkmaya başladı. Yukarıdaki açık kapıdan, aşağıyı aydınlatan bir ışık sızıyordu. "Kenny, biz geldik," diye seslendi, Roper'ın büyükçe bir odanın ortasındaki masanın üzerindeki teknik donanım, alet ve mengeneleri görmesi için duraksadı. Jean ilerledi; Roper da eli cebinde, Browning'in kabzasını tutarak arkasından gitti.

Kapı arkasından kapandı, Roper'ın ensesine bir silahın namlusu dayandı, yoğun Ulster aksanıyla bir ses "Ağır ol yoksa beynini dağıtırım. Ellerini kaldır," dedi. Roper kendisine söyleneni yaptı. Üstü arandı, Browning bulundu. "Bir Browning? Zevkini beğendim." Masaya doğru itildi. "Oraya ilerle ve dön."

* Alman Hava kuvvetleri. (Çev. N.)

Roper ona söyleneni yaptı ve karşısında ufak, sıırım gibi genç bir adam buldu. Saçları omzuna kadar geliyordu, sol elinde otomatik bir Beretta vardı. Eski kısa bir kruvaze ceket giyiyordu. Browning'i sağ cebine koyarak, sırttı. Şu haliyle çok dost canlısı görünüyordu.

“İşte muhteşem adam.”

“Sen de Kenny Murray olacaksın?”

“Hep öyleydi.”

“Howler yok galiba?”

Murray güldü. “Burada değil bombacı adam, burada değil. Ama aslında var. Mükemmel olsun diye uğraşıyorum.”

“Bu kadar uğraşmandan çok etkilendim,” dedi Roper. “Ne de olsa senin amacın bombaları patlatmak.”

“Aslında öyle, ama içimdeki bilim adamı bir meydan okumaya dayanamadı.”

Roper cebinden bir paket sigara çıkarıp, bir tane yakan Jean'a döndü. “Ah Jean, beni hayal kırıklığına uğrattın, terbiyeli bir Katolik çıktın sonunda.”

“Sen de benim Protestan bir ucube olduğumu düşündün. Senin için çok daha üzücü.” Bu sözlerde öfke vardı, ama sanki daha çok kendine öfkelenmiş gibiydi.

“Peki, tüm bunların sebebi ne? Beni vurmak isteseydiniz, vururdunuz,” dedi Kenny'e.

“Çok haklısın. Bunu yapmak isterim ama emirleri ben vermiyorum. Seninle konuşmak isteyenler var. Amaç istihbarat. Bombacılarımız seni haklamak için can atıyorlar. Hadi gidelim. Lütfen, önce sen.”

“Nasıl istersen.”

Roper kapıyı açıp, karanlık merdivenlerin başında bir süre durdu. Sol eliyle tırabzanları buldu ve inmeye başladı. Yapacak

tek bir şey vardı ve tek bir şansı olacaktı. Dolayısıyla yolun yarısında gölgenin içine doğru bilerek kaydı, küfrederek ve tırabzanı tutarak bilekliğindeki Colt'a uzandı. O kargaşanın içinde, silahı yağmurluğunun cebine attı.

“Dikkat et, Tanrı aşkına,” dedi Kenny.

“Benim hatam değil. Burası ölüm kapısı gibi.” Roper kendini toparlayarak devam etti.

Kenny kahkaha attı. “Bunu duydun mu, Jean?” dedi arkasından gelen ablasına. “Bu adam tam bir komedyen.”

Roper dışarı çıktı, sağ eli cebinde köprünün üzerinde yürümeye başladı. Yarı yolda durup, arkasını döndü. “Bilmeni istediğim bir şey var, seni Katolik pislik.”

Kenny yüzü ona dönük şekilde, Beretta'yı sağ bacağına tutarak durdu. “Nedir bombacı adam?” diye aynı dostane sesle sordu.

“Bir hata yaptın. Şansın varken beni öldürmeliydin.”

Elini kaldırdı, Kenny'e gözlerinin arasından iki kez vurdu, ucu delik fişekler kafatasının arkasını parçaladı. Kenny kendi etrafında döndü, köprünün demir tırabzanlarına yığıldı. Jean çığlık attı; Roper yere eğildi, cesedi bileğinden kavradı ve hızla akan kanala doğru fırlattı.

“İşte gidiyorsun,” dedi Roper. “Şimdi mutlu musun, Jean?”

Geri geri gitmeye başlamıştı. “Ah, İsa ve Meryem Ana. Ben ne yaptım?”

“Ölene kadar kendine bunu soruyor olacaksın,” dedi Roper.

Jean bir anda kendini toparlamaya başladı. “Beni öldürmeyeceksin?” diye fısıldadı.

Roper tek kelime etmedi, döndü ve köprünün diğer tarafına yürüdü. Arkasında Jean içini çekerek ağlıyordu, kardeşini Lagan Nehri'ne ve sonra da denize taşıyacak kanalın sularında sesi yankılanıyordu.

Yağmur sularıyla yıkanmış kötü sokaklardan geçiyordu, uzakta bir yerlerde ateş ediliyordu; kırık cam parçalarıyla kirlenmiş kaldırımlarda dikkatlice yürüyor, bombalanmış binaları geçiyordu. Aniden tüm yaşananlar gözünün önünde belirdi. Çok uzun yıllar olmuştu, çok yorucu yıllar. Çok fazla adam öldürmüştü, çok fazla ölüm.

Byron Sokağı'na vardığında hiç durdurulmaması şaşırtıcıydı. Hemen bara gitti. Barda kimse yoktu. Tezgahın arkasındaki onbaşı, şişeleri toparlarken merakla baktı.

“Tam zamanında efendim, ben de on beş dakika içinde kapatıyorum. Size ne verebilirim?”

“Büyük Scotch, iyi gelecektir.”

Yağmurluğu açık, onu satan hoş kıızı, öldürdüğü adamı ve onu olması gerektiğinden daha az endişelendirdiğini düşünerek köşede oturdu. Onbaşının radyosu açıktı, bir gece programı dinliyordu. Kırık kalp ve melankolik nostalji dolu bir Cole Porter şarkısı; *They Can't Take That Away From Me* çalıyordu. Giles Roper Belfast'ta işinin bittiğini biliyordu. Önce Çavuş Clark'a 25'lik Colt'u götürmeli ve bir Browning Hi-Power'ın kayıp olduğunu bildirmeliydi, ama şimdi, bu gece değildi. Şimdi ihtiyacı olan şey biraz uykuydu. Huzura ihtiyacı vardı, onbaşıya iyi geceler dileyip, yatmaya gitti.

Acil yardım çantasından hemen uyumasını sağlayan bir uyku hapı aldı, derin bir uyku çekip, sabah yedide uyandı. Bir süre öylece uzandı, yaşadıklarını düşündü, sonra da gidip sıcak bir duş aldı. Odasında bir çay makinesi vardı. Bir bardak çay yapıp, bornozunu çıkarmadan gece yaşananları düşündü, pencereye gidip, dışarıyı izledi.

Yağmur şiddetlenmişti, bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

O günkü vardiyalarına gelen kadınlar, girişin önünde kalabalık oluşturmuştu, çoğunun elinde şemsiyesi vardı. Tam arkasına dönecekti ki, tekrar aşağıya bakmak için durdu. Kısa bir an Jean Murray’i gördüğünü düşündü. Ama yanılmış olmalıydı. Onu son gördüğü yer Byron Sokağı’ydı. Diğ r yandan kardeşini  ld r kten sonra orada lambanın altında dururkenki halini unutması uzun zaman alacaktı.

İşi o gün dokuzda başlıyordu ve bölük odasından bir telefon aldığında kamuflajını giymek üzereydi. “Binbaşı Sanderson’ın mesajı var efendim. En kısa zamanda Grand Otel’e, yanına gitmenizi istiyor. Dün gece Londra’dan General Marple geldi. Özel yollar ve işlemler konferansı olacak.”

“Ben ilgileneceğim.”

İ   ekti. Londra’dan Marple’in da orada olması demek, tüm üniformayı giymek demekti. Kuru temizleme çantasından çıkarttığı kıyafetlerini daha önce giymediği için sevinerek, hızlıca üstüne geçirdi. Aynada kendisine tekrar baktığında gayet iyi göründüğünü fark etti. İrlanda şeritleri ve Onur Nişanı her şeyi daha güzel gösteriyordu. Kepini düzeltti, üzerine askeri montunu giydi ve  ıktı.

Kendisine tahsis edilmiş, haki yeşile boyanmış bir Ford pikabı vardı. Eski okul bahçesinin köşesindeki memurlar bölgesinde park halinde duruyordu. Acil durumlar olabilir diye orada bulunan araçlar asla kilitlenmezdi ve kapıdaki nöbetçi askerler yeterli güvenlik olarak görülürdü. şoför kapısını açtı, montunu arka koltuğa fırlattı ve direksiyona geçti.

Kapıya ulaştı ve nöbetçi asker çıkıp, engeli kaldırırken yavaşladı. “Jean Murray’i tanıyorsun, değil mi, Fletcher? Bugün galiba onu gördüm.”

“Gördünüz efendim. Uzun zamandır ortalıkta yoktu, zaten

yine gitti. Hatta galiba, şurada, kilise kapısının önünde duran da o.”

Roper aniden bir serinlik hissetti, yavaşça yolun diğer tarafına doğru sürdü. Onu orada sıırıslıklam olmuş, saçı kafasına yapışmış beklerken gördü. Yürüyen bir ceset gibiydi.

Roper’ı gördüğü anda, merdivenlerden inmeye başladı. Roper, kaldırımın kenarında sağa çekti ve camını açtı. “Burada ne işin var, Jean?”

“Sana bir hediye vermek istedim.” Yirmi beş santim uzunluğunda siyah, plastik bir kumanda çıkardı. “Howler bu, Kaptan. Kenny bitirmişti, ama hediyen bu değil. Hediyen yolcu koltuğunun altında. Sakın unutma, Howler’ın iki yönlü çalışır. Kapatabildiği gibi açabilir de.”

Giles Roper’ın hayatında daha önce hiç duymadığı bir kahkaha attı ve Roper koltuğun altına uzanıp, beyaz poşeti çıkarırken, dünya sonsuz kör edici bir ışığa dönüştü, acı yoktu, en azından o anda yoktu, patlama onu fırtınanın içine götürürken, devasa bir enerji vardı.

Jean Murray böylece hemen orada öldü, sadece bir başka bombacı olarak tarihe geçti. O yıllara ait istatistiklere girdi ve Howler, Kutsal Kase, bombaya verilecek en son cevap, onunla birlikte öldü. Jean’ın son intikam hareketi, Giles Roper’ı düzinelerce ameliyatın, inanılmaz acı çekeceği bir sürecin başlangıcının olduğu bir yola soktu. Bu yol aynı zamanda onu sanal alemin idolü haline getirirken, kendini tanıma ve başarıma yolculuğu da olacaktı.

Bir gece önce Belfast’ta yaşananları hiç anlatmadı. Yetkililer için Jean Murray sadece bir başka bombacıydı, yıllar sonra Roper onunla uzlaştı ve artık anısı onu rahatsız etmiyordu. Sonuçta o ve kardeşinin niyeti Roper’ı kaçırmak, işkence etmek ve öldür-

mekti. Ona hiç niyetlerinde olmadan verdikleri şey bir tekerlekli sandalyeydi ve beraberinde getirdiği yeni hayatı.

George Haçı sonradan gelmişti. Kraliçenin, Haçı yakasına takmasından bir buçuk yıl önce verilmişti. O zamana kadar annesi öldü, karısı başa çıkamayıp, hayatına devam etti, tüm Katolik inançlarına rağmen, sessiz bir boşanma için yalvardı ve çok daha yaşlı bir adamla evlendi.

Roper şimdi Ferguson'un güvenlik takımının vazgeçilmez bir parçasıydı, zamanının çoğunu Holland Park'taki güvenli yerde bilgisayar ekranlarının karşısında geçiriyordu, sadece sigara ve viskiyle dindirilebilen acılar içinde sık sık kıvranıyordu, düzensiz uyuyordu ve genelde bunu da tekerlekli sandalyesinde yapıyordu. Dillon'ın bir keresinde dediği gibi, tek başına ve doğası gereği boyun eğmezdi.

LONDRA

4

Svetlana Kelly ile gece geç saatlerde yaptığı konuşmadan sonra, Monica ile birlikte Roper, sabah 10.30'da Belsize Bulvarı'nda Chamber Court'un yanındaki kuş evi girişine geldi. Roper silah almamıştı, çelik kapının yanındaki, yüksek duvarın üzerinde duran kapalı devre kamera, üstlerini taradı.

Svetlana'ya ait olmayan bir ses, ahizeden, "Acaba Binbaşı Roper ve Bayan Starling mi geldiler?" dedi.

"Evet, hanımefendi," diye cevap verdi Doyle.

"Ben Katya Sorin, Svetlana'nın arkadaşıyım. Kapı şimdi açılır. İçeri geçince patikayı takip etmelerini söyleyin. Patikanın sonunda serayı görecekler."

"Teşekkür ederim, hanımefendi." Kapı vızıldayarak açıldı. Doyle, "Ben bekleyeceğim, yanımda gazete getirdim," dedi.

Roper orman gülü çalılarının, kavakların, servi ağaçlarının ve salkım söğütlerin sessiz, düzenli dünyalarına girdi. Çok fazla renk yoktu ama ne de olsa şubat ayının ortasıydılar. Patika York taşıyla ustalıkla döşenmişti. Granit bir çeşmeye vardılar, büyük Viktorya evine yöneldiler ve seranın terasını gördüler. Cam kapı açık duruyordu ve Katya Sorin'in onları beklediğini gördüler.

Roper, Katya'yı araştırmıştı. Kırk yaşındaydı ve evlenmemişti, Brighton'da Rus bir göçmenle bir İngiliz kadının çocuğu

olarak dünyaya gelmişti. Slade’de kıdemli öğretmenlik yapıyordu ve resim yapmayı öğretiyordu. Başarılı bir portre ressamıydı, hatta Ana Kraliçenin bile resmini yapmıştı. Ayrıca tiyatrodaki sahne tasarımında ciddi bir ünü vardı.

Kısa saçları ve bir çeşit Ingrid Bergmann bakışı vardı. Üzerindekiler tamamen haki yeşiliydi. “Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum.” Elini gayet sert sıkıyordu. “Beni takip edin.”

Onları küçük bir botanik parka benzeyen, her türlü bitkiyi barındıran hoş seraya yönlendirdi. İçerideki kanatlı kapıların açıklığından, Viktorya görkemini yansıtan mobilyalarla döşenmiş geniş kabul salonu görünüyordu. Svetlana Kelly seranın ortasındaki yüksek hasır sandalyede oturuyordu. Önündeki hasır masanın karşısında onları bekleyen iki hasır sandalye daha duruyordu.

“Sevgili Leydi Starling, seninle tanışmak ne büyük zevk. Katya ile beraber seni internette araştırdık. Zeka ve güzellik, ne kadar müthiş bir kombinasyon!”

Roper, Monica’yı iyi hazırlamıştı. Sanki onları çok önceden tanıyordu.

“Çok da güzel bir kemik yapınız var.” Katya elini Monica’nın çenesinin altında gezdirdi. “Sizi mutlaka çizmeliyim.”

Svetlana, “Binbaşı Roper, gerçek bir kahramansın, çok soy-lusun,” dedi.

“Evet,” dedi Katya. “Şimdi, müsaadenizle, Slade’e gitmem lazım, seminerim var. Eğer Leydi Starling, bana eşlik ederseniz, size mutfakı göstereyim. İstedığınız bir şey olursa, çay, kahve ya da daha sert bir şeyler kendiniz alabilirsiniz. Çünkü hizmetçimiz yok.”

“Elbette.” Monica hiç alınmamıştı. “Elimden geleni yaparım.”

Katya, Svetlana'yı alnından öptü. "Bana sonra olayın ne olduğunu anlatırsın. Şimdi gitmeliyim."

Katya ve Monica çıktı. İçkiler ve kadehlerle dolu bir büfe vardı. "Bir içecek al, tatlım. Ne alırdın?" diye sordu Svetlana.

"Büyük boy Scotch viski, lütfen."

"Acını mı dindiriyor? O kadar uzun yıllardır ilaç alıyorsun ki, artık işe yaramıyorlar galiba?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben hissederim, tatlım. İnsanlar hakkındaki en mahrem şeyleri biliyorum. Tanrı beni çocukken iki yetenekle kutsadı, biri daimi keyifle ve tutkuyla yaptığım rol yeteneği, diğeri ise iyileştirme becerisi. Yaklaş bana." Sandalyesini dikkatle yanına çekti. Svetlana, Roper'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ağrın başında değil mi?"

"Her zaman."

"Ellerim soğuktur."

"Çok."

"Şimdi, parmaklarımı şakaklarına yerleştiriyorum." Bir anlık sıcaklık dalgası onu şaşırtacak kadar derindi ve her zamanki tansiyonu yatıştı. "Gördün mü, sana söylemiştim. Şimdi git, kendine viski al, bana da votka getir."

Büfeye gidip, içkileri koydu ve getirdi. Svetlana kadehini kaldırdı. "Hayatına içiyorum canım."

Kadehlerini tokuştururlarken Monica döndü. "Katya geri geliyor. Arabasına kadar gitmiştik ki, telefonu çaldı. Slade'den aradılar, su borusu mu ne patlamış, seminer iptal olmuş. Her neyse, ben çok mutlu oldum. Ondan cidden çok hoşlandım."

"Ben de senden hoşlandım, tatlım. Şu anda mutlusun, aşıksın galiba?"

"Kesinlikle bana aşık olmadığını biliyorum," dedi Roper.

“Bana başka bir zaman anlatır, ne de olsa biz iyi arkadaş olacağız. Hadi işe dönüp, yeğenimden bahsedelim. Hikayesini biliyorum, siz de biliyorsunuz. Gerçi tüm dünya biliyor. O yüzden seninle başlayalım tatlım, anladığım kadarıyla onu daha yeni Birleşmiş Milletler’in New York’taki kültürel organizasyonunda gördün.”

Katya, o anda odaya girdi ve Svetlana’yı duydu. Monica tereddüt ederek, Roper’a baktı. “Ona da konuyu anlatayım mı? Yani, onun en çok önem verdiği şey, her şeyin tamamen gizlilik içinde yürümesi.”

Svetlana, “Eğer Katya hakkında tereddüt ediyorsanız, hiç gerek yok. O gerçekten çok sadıktır ve sonuna kadar güvenirim,” dedi.

“Harika. Umarım sizi incitmemişsinizdir, Katya.”

“Tabii ki hayır. Lütfen devam edin.” Pencerenin yanında duran şöalesine gitti, üzerindeki örtüyü çekti ve ortaya üzerinde çalıştığı resim çıktı. Bir palet ve fırça alarak, çalışmaya başladı.

Roper uzanarak, Svetlana’nın elini tuttu. “Kurbsky on yedi yaşındayken, Londra’ya Çehov’u sahnelemeye geldin, Patrick Kelly ile tanışıp, iltica etmeye karar verdin ve bu Komünizm günlerinde çok önemli bir karardı. Hiç pişman oldun mu?”

“Asla. Ben iyi bir adama aşık oldum. Ben Londra’ya aşık olmuştum. Hayat inanılmaz bir hızda güzelleşti ama sizin neden bahsetmeye çalıştığınızı anlıyorum. Alexander da mı duvarı aşmak istiyor?”

Monica, “Her adımını izliyorlar. Bana kendisini zincirlenmiş bir ayı gibi hissettiğini söyledi,” dedi.

“Anlıyorum,” dedi Svetlana sakinçe. “O zaman bana her şeyi anlatsanız iyi olur, tatlım. Ne dediğini ve neler olduğunu tüm detaylarıyla anlatmalısınız.”

Monica konuşmayı bitirdiğinde Svetlana gülümsedi. “Çok iyi oynamışsın tatlım, ne de olsa sen bir akademisyensin, bir çeşit aktör. Galiba bahsettiğin herkesi tanıyorum. General Ferguson ve diğerlerini, seni ve milletvekili olan ağabeyini. Çok üzücü bir durum. Bir de yeğenimin hissettikleri, istekleri var elbette. Burada şimdi sizin oturduğunuz yerde, en son oturduğunuz üstünden on altı sene geçti. Yıllarca hiç haber almadım, sonra birden kitaplar, kapak resimleri, televizyondaki görüntüleri çıktı. Bir de internetin yanılması var. Onu izlemek, bir filmde onu oynayan birini izlemek gibiydi. Aslında fazla uzun saç ve dolaşık sakalıyla bana hep öyle göründü.”

“Bana biraz ondan bahsedin lütfen. Ne de olsa onu siz yetiştirdiniz.”

“Ağabeyim hayatı boyunca KGB için çalıştı. Dolayısıyla ailesi için Sovyetler Birliği’nde her şey iyiydi. Karısı çok da sağlıklı değildi. Ben Moskova’ya sahneye çıkabilmek umuduyla gitmiştim, ağabeyim de ancak onlarla yaşayıp, ona destek olursam izin vereceğini söyledi. Alexander’dan sonra başka çocuk yapmamalıydı ama ağabeyim ısrar etti. İki yıl sonra Tania doğdu ve annesi öldü. Hepimiz kapana kısılmıştık. Benim sadece Moskova şirketleriyle çalışmama izin vardı. Ağabeyim yetkisini kullandı ama çocuklarına annelik yapmam gerekiyordu. İtiraz ettiğimden değil, Alex’i çok seviyordum.”

Monica, “Ya Tania’yı?” diye sordu.

“Beni hiçbir zaman umursamadı ama babasına göre o asla hata yapamazdı. Yıllar geçti, KGB’de albay oldu, bu çok önemliydi. Evde yaşayan bir çift vardı, ben de daha özgürdüm. Çehov Tiyatrosu beni Londra’ya çağırdığında, ben başrollerden birini oynuyordum, o yüzden gitmemi kabul etti. Biraz prestij işiydi. Gerisi de malum, Kelly ile evlendim ve bir daha dönmedim.”

“Çocuklara ne oldu?”

“Tania sorunluydu, on beş yaşında ve asi bir çocuktü. Her zamanki gibi babası ona aşırı düşküdü. Alexander çok parlak bir öğrenciydi, on yedi yaşında Moskova Üniversitesi’ne girmişti. Şansımı deneyip, ziyaretime gelip gelemeyeceğini soran bir mektup yazdım. Babası benim Alexander’a ne kadar yakın olduğumu bildiğinden, tatile gelmesine izin verdi ama beni dönmeye ikna etmesini tembihlemişti.”

“Bundan emin misiniz?” diye sordu Roper.

“Evet, Alexander bana da Kelly’e de söyledi. Kelly’i severdi. Beraber judo yaparlardı. Kelly siyah kuşaktı.”

“Bunlar hem benim bulduklarına, hem de Monica’ya anlattıklarına uyuyor,” dedi Roper. “Burada siz ve Kelly ile çok mutluyken, karışıklıklar başlamış. Polisle kavgalar, Afganistan’a gönderilen öğrenci grupları ve Moskova’daki sokak kavgalarında ölen yüzlerce insan.”

“Bunların arasında da Tania,” dedi Monica.

“Babası bize yaralı olduğunu söyledi. Alexander da bu yüzden hemen döndü.”

Monica, “Bana, ona veda etmek için çok geç kaldığını söyledi. Babası ölümünün bir şekilde saygıdeğer görünmesi için yetkisini kullanıp Minsky Park Askeri Mezarlık’ta bir mezar ayarlamış,” dedi.

“Tam ağabeyimin tarzı. Alexander gelsin diye yaralı olduğu yalanını söyledi.”

“Peki, paraşüt birliğine katıldığında ne hissettiniz?”

“Dehşete düştüm ama o zamana kadar irtibatımızı kaybetmiştik. Tüm mektuplarımız sıkı denetimden geçiyordu, o yüzden de uzun bir süre haberim bile olmadı.”

“Bana, bunu babasını cezalandırmak için yaptığını söyledi.

Onun pozisyonundaki bir adamı kötü duruma düşüreceği için birliğe katılmaması için hiçbir şey yapamadığını söyledi.”

“Öyle olabilir. Ama gerçekten bilmiyorum. Ondan sonraki her şeyi, Afganistan ve Çeçenistan’ı sadece kitaplarından biliyorum. Yıllarca onunla hiçbir irtibatım olmadı. *Moskova Geceleri* ve anarşi yıllarında da hiç görüşmedik. Ona eşlik ettiğiniz için size imreniyorum ve bana anlattıklarınız için size minnettarım.”

Roper, “Tamamen gizli olmak konusundaki ısrarı hakkında ne düşünüyorsunuz?” dedi.

“Onun için birtakım zorluklar doğurabilir. Ama bunlar daha sonra aşılması gereken şeyler.” Svetlana gülümsedi ve sessizce çalışan Katya’ya dönüp, “Söylemek istediğin bir şey var mı?” dedi.

Katya boya malzemelerini koyup, ellerini sildi. “Bir şeyi açığa kavuşturayım. Svetlana’yla arkadaş olduğumuzda ben otuz yaşındaydım. Alex’le hiç tanışmadım, ama ben sahne tasarımcısıyım, konsept uzmanıyım. Sadece setleri değil, insanları, kıyafetleri, görüntüyü tasarlarım. Söyleyebileceğim tek şey; ne kadar zor olursa olsun her sorunun bir çözümü vardır.”

“Ulusal Tiyatro’da da birçok kez yaptığı gibi,” diye ekledi Svetlana.

Katya önlüğünde bir paket sigara bulup, bir tane yaktı. “Tüm bunları bir tiyatro oyunu gibi düşünün. Alex Paris’ten geliyor, siz ve adamlarınız onu İngiltere’ye tek parça getiriyor. Peki ya sonra onu ne yapacaksınız?”

“Gözden kaybolmasına yardım edeceğiz,” dedi Roper. “Onun istediği de bu.”

“Peki, gerçekten güvende tutmak istediğiniz birini ne yaparsınız?”

“Bu gibi durumlar için güvenli yerlerimiz var. Ama Kurbsky için, bu ancak geçici bir çözüm olabilir.”

“Burası imkansız,” dedi Svetlana. “Onu burada kesinlikle ararlar. Yüzünü bile gösteremez.”

Katya büfeye gidip, votka alıp, Svetlana’ya uzattı. “Kendi yüzü olursa gösteremez tabii.”

Svetlana ona baktı. “Teşekkürler tatlım. Galiba estetik ameliyattan bahsediyorsun?”

“Tam öyle değil aslında, uzun dönemli bir ameliyat olabilir. Onu yeni bir insan yapmaktan bahsediyorum. Her açıdan farklı, ben daha çok bu açıdan yaklaşıyorum. Postacı mı, polis mi? Biz üniformayı görür ve onu kabulleniriz, içindeki bireyle ilgilenmeyiz. Alex’i ele alalım. Karakteri bir Hollywood aktörünün kostümü gibi, saçı sakalı çok abartılı. Svetlana bana küçükken *Üç Silahşorlar ve Kaptan Kan*’a olan düşkünlüğünden bahsetti. İkisi de kostüm dramlarında olan küstahlık ve kasıntılılığı barındırıyor. Bunlar hep onda yapılmak istenen ve insanların gördüğü şeyler.”

“Peki, sen onu nasıl değiştirdin? Saçını mı keserdin?” dedi Monica.

“Saçı kesilse, bir de sakal tıraşı olsa, çok şaşırdınız.”

Hepsi nasıl olacağını hayal etti ve Svetlana, “Bu evde kalmaz tabii ki ama Kelly garajın üzerindeki daireyi atölye olarak kullanıyordu. Orada judo çalışırlardı,” dedi.

“Orayı hâlâ kullanıyor musunuz?” diye sordu Roper.

Cevap veren Katya oldu. “Üç ay öncesine kadar Polonyalı bir genç kalıyordu orada, bahçeye de o bakıyordu. Sosyoloji mezunuydu ama Varşova’da öğretmen olarak sadece saatte iki sterlin kazanıyormuş. Dairede kalmasına izin verdik, bahçeye iyi baktığı sürece de ne yaptığı umurumuzda olmadı. Eve dönmeye karar verene kadar, aşağı yukarı bir yıl burada kaldı.”

“Bir olasılık daha var,” dedi Svetlana. “Thames’in kıyısında,

Dartford'ın öte yanında, Sheerness ve Sheppey Adası'na bakan bir kır evim var. Oraya Holly End derler. Bataklık, yaban kuşları, çakıllı sahilleriyle çok huzurlu bir yer, orada rahat bir nefes alırsınız.”

“Kulağa hoş geliyor. Alex orada saklanabilir mi?” diye sordu Monica.

Katya, “Yeterice yalnız ve ıssız bir yer. Ama fazla yalnız da olabilir,” dedi.

“Oraya da bir bakarız,” dedi Monica. “Alex’in kafayı yemesini istemeyiz.”

“Eski bir atasözü vardır,” diye ekledi Katya. “Bir şeyi saklamak istiyorsan, ortada bırak.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Roper.

“Yanılıyor olabilirim ama hararetli bir aramanın konusu olan önemli bir mektup hikayesi hatırlıyorum.”

“Galiba neden bahsettiğinizi biliyorum. Başından beri mektup göz önünde durur, herhangi bir mektup gibi. Peki, sizce Kurbsky için de işe yarayacak mı bu?”

“Evet,” dedi Katya. “Üzerinde düşüneneğim. Ama şimdi öğle yemeği zamanı.” Monica’ya gülümsedi. “Bana yardım edebilirseniz tabii?”

“Ederim ama sizli bizli konuşmayalım artık.” Odadan beraber çıktılar. Svetlana elini Roper’ın dizine koydu.

“Alex’le ilgili olan bitenin hepsinin bu kadar olmadığından eminim. Ne olduğunu bilmiyorum ama bulacağım. Sana söz veriyorum, tatlım.”

“O zaman Katya’yla gelip, bir çözüm bulmamıza yardım edebilirsiniz?”

“Başka ne yapabilirim ki? Alexander benim kanımdan ve kandır. Şimdi, ben artık yaşlı bir kadını ve kaybedecek zama-

nım yok. O yüzden telaşımı bağışla. Monica bize hikayeyi anlatırken, General Ferguson ve en yakın ortaklarından eski IRA çalışanı Sean Dillon'dan bahsetti.”

“Evet. General onu örgüte katılmaya ikna ettiğinde, bunu kötü adamlardan daha kötü olabilecek bir adama ihtiyacı olduğu için yaptığını söylemişti.”

“Anlıyorum. Galiba o da Monica'nın hoşlandığı kişi.”

“Öyle de denilebilir.”

“Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Kelly, Dublin'de öğrenciyken IRA'yla flört etmişti. Bir keresinde, içindeki duygusal adamı ortaya çıkardığını söylemişti.”

“Benim orada olduğum yıllarda Belfast IRA'sından daha az duygusal bir şey daha yoktu,” dedi Roper.

“Ama şimdi hepsi geçti gitti, tatlım. Çok çok uzun süre önceydi.”

O akşam, Holland Park'ta bir savaş konseyi vardı. Ferguson, Roper, Monica, Dillon, Harry ve Billy Salter da oradaydı.

“Bu Kurbsky meselesi, çok gizli bir operasyon olacak,” dedi Ferguson. “Lord Arthur Tilsey'e bile konudan bahsetmedim. Zaten yası bile tutulmamış Simon Carter'ın yerine Güvenlik Hizmetleri'ne bakmakla yeterince meşgul.” Monica'ya dönüp, “Döndüğünden beri ağabeyini görmedin değil mi?” diye sordu.

“Hayır, doktoru ondan çok memnun değildi. Stokely Hall'e biraz kafasını dinlemeye gitti.”

“Kurbsky konusunu kendine saklamayı rica edeceğim. Eğer Kurbsky'in istediği gibi gizli ve başarılı bir operasyon olmasını istiyorsak bu gerçekten çok önemli.”

“O zaman ağabeyime söylemiyorum?”

“Kurallar böyle, hayatım,” dedi Dillon.

“O zaman anlaştık,” dedi Ferguson. “Altı kişilik sıkı bir ekibiz ve böyle kalacağız. Bu işi biz halledeceğiz, başkası değil.”

“Svetlana ve Katya Sorin hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Ben onlara teknik destek gözüyle bakıyorum. Ayrıca daha çok Sorin denen kadınla ve sana dedikleriyle ilgileniyorum. Ondan bir an önce haber almak istiyorum. Kurbsky’e kriptolu numaranı mı verdin?”

“Sorun olmayacağını düşündüm. Bana şifrelenmiş olduğu söylendi.”

“Şifrelenmiş zaten ve sen de doğru olanı yaptın. Ama böylece sen de işin içinde oluyorsun. Kurbsky’in Elysee Sarayı’na gidip, Fransız Cumhurbaşkanı tarafından göğsüne Onur Nişanı takılmasına yalnızca on iki günümüz kaldı. Monica, Kurbsky seni aradığında törenin ne zaman olduğunu öğren. Akşam mı, sabah mı? Çünkü ikisi de olabilir. Ne kadar korunduğunu ve Rus Büyükelçiliği’nde mi yoksa otelde mi kaldığını öğren.”

“Size bir kontrol listesi veririm. Sizin hareketleriniz ne olacak?”

“Yarın Cambridge’e döneceğim, uzun bir hafta sonu olacak, önemli işlerim var. Galiba üç gün içinde dönmüş olurum.”

“Aramızda olduğunda kendimi daha çok güvende hissedeceğim. Burada ciddi bir tehlike durumu var.”

“Beni merak etmenize gerek yok, Charles. Ben şans eseri işin içindeyim ama böyle tehlikeli bir durumda kalmak ilk kez başıma gelmiyor. Ben IRA serserileriyle silahlı çatışmaya girdiğimizde, Drumore’daydım. Hatırlarsan birini öldürdüm. Öldürülmesi gerekiyordu ve ben de hallettim. Hepsi bu.”

“Çok kibarsın,” dedi Ferguson. “Bence bu kadar yeterli, millet.”

Harry ayağa kalktı, “Dark Man’de bir şeyler yemek isteyen var mı? Saat daha sekiz. Londra’daki en iyi yemeği yiyebileceğiniz pub.”

Monica, Dillon'ı dürttü. Dillon, "Teşekkürler Harry, başka bir zaman. Monica'nın sabah erken kalkması gerekiyor."

"Pekala, kumrular. Hadi Billy," dedi ve gittiler.

Ferguson o sırada yazı yazıyordu. "İşte kontrol listen burada." Monica'ya uzattı, o da çantasına koydu.

"Dönüşte Shepherd's Market'taki Fransız restoranına uğrayabiliriz," dedi Dillon'a.

"Neden olmasın." Roper'a dönüp "Sen iyi misin?" dedi.

"Bir gün için çok fazla seyahat ettim, Sean. Bir sandviç ve Scotch alıp, sanal aleme döneceğim."

Monica, "Sen ne yapacaksın, Charles?"

Tereddüt etti, "Benim gibi eski kafalı bir insanı masanızda istemezsiniz."

Monica'nın kriptolu telefonu çaldı, kimin aradığını görmek için baktı, gözleri irileşti ve Roper'a gösterdi. Roper elinden aldı ve hoparlörlerine bağlayan ayarları yaptı.

Monica telefonu açtı, "Kiminle görüşüyorum?"

"Monica? Ben Alex Kurbsky."

Roper parmağını dudaklarına götürdü ve diğerlerine sessiz olmalarını işaret etti. Monica, "Alex, senden bu kadar erken haber almak, ne büyük sürpriz. Neredesin?" dedi.

"Sanat Bakanlığı'nın işlettiği bir oteldeyim ama yakında Moskova'nın dışında bir güvenli yere taşınacağım. Bir GRU ajanı, bana Paris'e gidinceye kadar göz kulak olacak."

"Oraya gittiğinde nerede kalacaksın?"

"Daha karar verilmedi, ama ben bahsettiğimiz yer olacağını düşünüyorum. Devam etmek istiyorum."

"Harika."

"Ama sana söylediğim şartlar hâlâ geçerli. Tamamen gizlilik içerisinde. İngiliz Gizli Servisi'nden yüksek kıdemli insanlar tanıdığını söylemiştin. "

“Evet, tanıyorum ve onlarla konuştum.” Şansını denemeye karar verdi. “Şu anda da denetimcimle konuşabilirsin. Londra’daki güvenli yere ziyarete gelmişim. Binbaşı Giles Roper.”

“Telefonu ona ver.”

Roper, “Bay Kurbsky, asker askere konuşmamız ne büyük şeref,” dedi.

“Monica telefonunun şifrelenmiş olduğunu söylemişti, doğrudur?”

“Teknik dehanın bir ürünü. Sizin için ne yapabilirim?”

“Monica’nın da bildiği gibi, ben kafesimden artık uçmak istiyorum, ama şartlarım çok katı. Kesinlikle bir süre ismimin saklı tutulmasını talep ediyorum.”

Roper başıyla onaylayan Ferguson’a baktı. “Olmuş bilin. Kesinlikle garanti edebiliriz.” Roper da şansını denemek istedi. “Bugün Svetlana ile konuştum. Monica ile beraber onu ziyarete gittik. New York’tan ve Paris’ten bahsedince çok heyecanlandı.”

“Tanrı’ya şükür,” dedi Kurbsky. “O iyi mi?”

“Chamber Court’ta bir bayan arkadaşıyla yaşıyor, Katya Sorin. Kelly yıllar önce ölmüş, ama siz bunu zaten biliyorsunuzdur.”

“Olduktan sonra haberim oldu. Eğer halamla konuştuysanız, kaçma isteğim konusu da konuşulmuştur.”

“İnkâr edilemeyecek bir öngöründe bulundu. Dolayısıyla onun ve arkadaşının niyetimizden haberi var, ama görüldüğü kadarıyla onlara güvenebiliriz.”

“Bence de. Svetlana’ya güveniyorum. Ama hiçbir şekilde onun bu işin içinde olmasını istemiyorum. O çok yaşlı. Ona herhangi bir tehdit gelmesini istemem. Peki, sizce beni Paris’te kaçırabilir misiniz? Ben üç GRU ajanıyla gizlice Paris’e uçacağım ve her adımımı izleyecekler.”

“Biz bir şeyler düşüneceğiz.”

“Patronunuz orada mı?”

“Evet, General Charles Ferguson.”

“Birilerinin daha olabileceğini hissettim. Telefonu ona verebilir misiniz?”

Ferguson, “Kurbsky, ne büyük şeref,” dedi.

“Kapatmam gerekiyor ama ilginizi çekebilecek birkaç bilgi vereceğim, Putin’le yüz yüze konuştum. Benim sevgili Ana Rusya için ne kadar önemli olduğumu açıkladı. Ben güvenlikten sorumlu General Volkov’un koruması altındaydım. Bu size bir şey ifade ediyor mu?”

“Evet, ediyor.”

“Volkov artık yok ve güvenlik kısmını Putin idare ediyor. Bu ilginizi çeker mi?”

“Hem de çok.”

“Peki, Luhzkov ismi size bir şey çağrıştırıyor mu?”

“Kesinlikle. Londra Büyükelçiliği’nde GRU Merkezi Başkanı.”

“Ben oradayken Putin onunla konuştu. Ona, Londra’nın en önemli nokta olduğunu ve onu tam yetkili albay olarak atadığını söyleyip, tekrar oraya gönderdi.”

“Bu çok ilginç.”

“Şimdi kapatmalıyım. Tuvalette çok fazla zaman geçirdim. İrtibatta olacağım. Bu sefer size numaramı vermiyorum. Olur olmaz bir zamanda arayın istemem.”

Telefonu kapadı, Roper’ın allak bullak olmuş suratında kocaman bir gülümseme vardı. “Evet, bu nasıl oldu?”

“Gerçekten bu nasıl oldu?” Ferguson Dillon ve Monica’ya döndü. “Teşekkürler, size Shepherd’s Market’ta eşlik etmeyi çok isterim.”

Moskova'daki Minsky Otel'de saat on birdi. Kurbsky, Bounine ve Luhzkov'la barda bir köşede oturuyordu.

“Şu cep telefonları muhteşem aletler.”

“Eğer şifreli değilse, insanın başına çok büyük bela açabilirler,” dedi Luhzkov, “Ama bizimkiler çok iyi. Tüm kayıtları tekrar oynatabiliyor.”

Kurbsky ona söyleneni yapıp, sesini açtı. Sonra, “Hâlândan haber almak hoşuna gitmiştir. Afganistan'dayken sürekli ondan bahsederdin,” dedi.

“Benim anne diye tanıdığım tek insan oydu. Mükemmel bi-riydi. Ben nasıldım?” diye sordu Luhzkov'a.

“Roper ve Ferguson'u duymak çok iyiydi. Onları çok iyi tanırım. Onlara verdiğin bilgi de zararsız. Zaten öğreneceklerdi ve onlara söylediğin her şey sana olan güvenlerini arttırır. Sihirli Putin kelimesi onları heyecanlandıracaktır.” Bounine'e döndü. “Ben Perşembe gecesi Londra'ya dönüyorum. Sen de benimle geliyorsun. Eğer Ferguson'un adamları Paris'te Alexander'ı izlerse, onun yakınında olmamalısın.”

“Ajan takımına kimleri seçtin?”

“Ivanov, Kokonin ve Burlaka.”

“Çok şaşırdım. Bence daha öğrenecekleri çok şey var,” diye yorum yaptı Bounine.

“Onlar plandan haberdar değiller, değil mi?” diye sordu Kurbsky.

“Ferguson'un adamları ne yaparlarsa yapsınlar, ajanların seni korumasını bekleyeceklerdir. Eğer korumazlarsa, bir bit yeniği olduğunu fark ederler.”

“O zaman öldürülebilirler?”

“Alexander canım, onlar harcanabilir. Oyunun kuralları böyle.”

“O zaman rollerini oynayıp, anavatan için ölecekler.”

“Büyük bir şeref,” dedi Bounine. “Bunu şimdiye kadar öğrenmişsiniz diye düşünmüştüm.” Ayağa kalktı. “Çok geç oldu. Hadi dönelim. Uzun bir gün oldu.”

Bounine ve Luhzkov Londra’ya gitmek için uçağa bindiklerinde, Monica da Cambridge’ten Dover Sokağı’na gidiyordu. Ağabeyi hâlâ hastaydı ve Stokely’de Mary Teyze ve hizmetçilerin gözetimi altında kaldı. Monica Holland Park’taki Roper’a telefon etti.

“Ben döndüm. Kurbsky’den başka haber almadım. Sean nasıl?”

“Buralarda bir yerlerde. Katya Sorin’den bir mesaj aldım. Aramamızı istemiş. Yapmamızı istediği bir şey var belli ki. Şimdi bir işin var mı?”

“Hayır yok. Hemen geleceğim. Sean’a bizimle gelmek ister mi bir sor. Bence onlarla tanışmalı.”

Bir saat sonra Tony Doyle bu sefer üçünü, Chamber Kuş evlerine götürdü. Patikayı takip ettiler ve Katya’yı terasın üzerindeki açık kapının önünde beklerken gördüler. İçeride Svetlana hasır sandalyesinde, tahtındaki bir kraliçe gibi oturuyordu.

“Bu senin İrlandalı olmalı?” dedi Monica’ya ve elini Dillon’a uzatıp, uzun bir süre tuttu. “İyi adamsınız. Ama içinde iki erkek var ve birbirleriyle durmadan kavga ediyorlar. Yine de kendinize rağmen siz sandığınızdan da iyi bir adamsınız. Tarot falınıza bakmam lazım.”

“İsa, Yusuf ve Meryem, bunu bana saklayın hanımefendi.” Katya’ya döndü. “Bayan Sorin.” El sıkıştılar. “Ben küçükken RADA’ya gittim ve bir süre rol aldım. İşinize hayranım. Tasarladığınız Macbeth, Nazi olanı. Tanrım, eğer bir yetenek gösterisi varsa, bu kesinlikle oydu.”

“Rus usulü çay içiyorduk, bize katılmaz mısınız?” Semaveri ve bardakları işaret etti. Svetlana Dillon’a, “Doğum gününüz ne zaman, Bay Dillon?” diye sordu.

“On üç Ocak.”

“Oğlak. Falınızda Jüpiter evlilik hanesinde, ay da Venüs ile ilişkiye.” Monica’ya dönüp, “Ama evli değil. Bu çok olağandışı.”

“Belki de beni bekliyordur,” dedi Monica.

Herkes güldü. Katya, “Eğer salona gelerseniz, ilginizi çekebilecek bir şey göstermek isterim.”

Dillon, Svetlana’nın kalkmasına yardım etti ve koluna girdi. Hepsi salona geçti ve Katya geniş televizyon ekranının önünde onlara yer gösterdi. Bir elinde klavye kontrolü vardı.

Roper, “Başlamadan önce, Alex evvelsi gece Monica’yı aradı. Paris’te, ona iltica etmemize yardım edeceğimizi onayladı,” dedi.

Katya, “O zaman niyetlendiğim şeyi açıklamam daha da önemli hale geldi. Lütfen dikkat edin,” dedi.

Klavyeyi aldı, bir düğmeye bastı ve geniş ekranda Alexander Kurbsky’in üstünde mont ve kot, elleri ceplerinde, sakın yüzlü, hafif bir gülümsemeyle bir fotoğrafı göründü.

“Adamımız burada tüm dünyanın bildiği halde. Bu hayatta görüntü her şey. Cesur bir asker ya da biraz hava katarsak bir yıldız diye de düşünebiliriz. Çocukken de sevdiği Alexander Dumas’nın kahramanlarına özenen, sakalı ve omuzlarına inen saçlarıyla bir Rönesans adamı. Her şeyiyle: bana bakın diye bağıyor.”

“Ne demek istediğini anladım,” dedi Monica. “Ama gerçekte kim olduğunu saklıyor olamaz mı? Abartılı görünüm bana bunu anlatıyor.”

“Olabilir, her hikayenin iki tarafı vardır. Ama burada önemli olan onu başka bir şeye dönüştürmek.”

“Görüntüsünü mü değiştireceğiz?” dedi Dillon.

“Evet, ama sadece bu kadar değil. İçindeki adamı da değiştirmeliyiz. Rol yapması gerekecek. Ama önce diğer adam geliyor.”

Klavyeye dokundu, kafası tüm ekranı kapladı, birkaç dakika içinde sakal gitti, dudakları, çenesi tamamen sakaldan temizlendi.

Bir dakika sessizlik oldu, sonra Dillon “İnanılmaz. Bunun ne kadarı olabilir?” dedi.

“Yüzde doksan olur,” dedi Katya.

“Sert çeneyi, dudaklarını görmek ne kadar farklı oluyor,” dedi Svetlana. “Yanaklarının çöküklüğü, bana tanıdığım çocuğu hatırlatıyor.”

“Bu bir mucize,” dedi Monica.

“Daha farklı şeyler de yapılabilir. Mesela gülümsemesini kaldırabiliriz,” dedi Katya ve yaptı. “Şimdi çok daha ağırbaşlı. İnsanların tanıdığı Alexander Kurbsky’e pek benzemiyor.”

Roper, “Bahse girerim ona bakan pek çok insan, bu haliyle onu tanımayacaktır,” dedi.

“Halkın tanımayacağı kesin,” dedi Dillon.

“Hadi biraz daha fazlasını yapalım. Abartılı saçları.” Katya kafayı döndürürken, saçı keserek daha düzgün bir hale getirdi ve durdurdu. “Şimdi mont ve kottan kurtulacağız.” Ekrandaki model, tek sıra düğmeli koyu renk takım elbise, beyaz gömlek ve çizgili kravat giyinceye kadar tuşlara bastı.

“Tanrım, şehirde yaşayan herhangi bir bankacı veya muhasebeci olabilir,” dedi Monica.

“Kesinlikle Alexander Kurbsky değil ama,” dedi Dillon. “Bence bunu kanıtladın.” Roper’a baktı, “Sen ne düşünüyorsun?”

“Katya yüzde doksan dedi ve bence de öyle, hatta daha fazla. Ama burada profesyonellerle karşı karşıyayız. Rus istihbaratını asla hafife almam. GRU’lar en iyileri. Bu da kabul etmemiz gereken bir gerçek.”

“Daha fazlasını mı istiyorsun?” diye sordu Katya. “Ben de öyle olacağını düşündüm. Ben bunu bir gösteri olarak düşündüğümü söylemiştim. O yüzden Kurbsky kendisinininkinden çok daha farklı, yeni bir kimliğe bürünecek ve en yetenekli GRU ajanları bile onu kabullenebilecek. Binbaşı Roper, mektubu saklayabileceğiniz en iyi yeri hatırlıyor musunuz?”

“Herkesin gözünün önü.”

“Peki, o zaman Alexander Kurbsky’in burada göz önünde saklanacağını söylesem ne dersiniz? Garajın üzerindeki dairede kalıp, Svetlana’nın bahçıvanı olarak çalışıp, Polonyalı Marek gibi sıradan bir adam olacağını söylesem? İzleyin.” Katya ekrana döndü, Kurbsky’in kıyafetlerini çıkardı ve yerine bol hastane önlüğü giydirdi. Saçını tamamen kaldırdı, şimdi ekrandaki adam zayıf, çökük yanaklı ve kel kafalıydı.

“Akciğer kanseri tedavisi gördüğünüzde kemoterapi insanı bu hale getirir. Bu da Royal Marsden’deki harika hastanede kalmasının sebebidir. Fransız kökenli, belki babası tarafından? Kusursuz Fransızca konuştuğunu biliyorum ama bu yine de size kalmış. Ne düşünüyorsunuz?”

“Sen bir dahisin,” dedi Roper. “Hiç kimsenin ekrandaki bu adama bakıp da Kurbsky’e benzeteceğini sanmıyorum.”

“Bence de,” dedi Monica. “Sence, Sean?”

“Olağanüstü. Kendi gözlerimle görmesem asla inanmazdım.” Svetlana’ya dönüp, “Ya siz ne düşünüyorsunuz?” dedi.

“Onun güvende, tekrar yakınımda olmasını istiyorum. Eğer tek yolu buysa, o zaman bu olsun.”

“Tamam, o zaman,” dedi Roper. “Rapor vereceğiz. Başka bir şey var mıydı?”

“Biz bekleyeceğiz,” dedi Svetlana. “Gerisi sanırım size kalmış.”

“Üniversiteden iznim var.” Monica Svetlana’yı öptü. “Sizinle irtibatta kalacağım.”

Katya kapıya kadar onlarla geldi. “Şimdi bence zor tarafı başlıyor. Paris. Onu çok yakından koruyacaklar. Ruslar çok zor olacaktır.”

“Endişelenme. Biz de zor olacağız.” Dillon gülümsedi ve Monica’yla birlikte Roper’in arkasından çıktı.

MOSKOVA

LONDRA

5

Moskova'nın uzağındaki GRU güvenli yerinin bodrumundaki poligonda, başı tıraşlanmış, sert başçavuş Lermov'un komutasındaki, Paris'te Kurbsky'in korunmasından sorumlu üç adam, atış alanına doğru duruyorlardı. Kurbsky bir taburede, üzerinde eşofmanıyla oturmuş etrafı izleyerek sigara içiyordu. Üç GRU ajanı üniformalıydı.

“Altı atış hakkınız var ve keyfinize bakın. Önce Kokonin atıyor. İlk iki atış kafaya, kalan dördü kalp ve göğüs bölgesine olacak.”

Karanlık alanda ışıklar yandı, hedef sağdan sola ilerledi, durdu ve Kokonin atışını yaptı. İlk atışı kulağa, ikincisi yanağa geldi. Göğüs bölgesi tamamen parçalandı.

Kokonin teğmendi ama Lermov umursamıyordu. “Bu elinden gelenin en iyisiyse, uçkurunu nasıl kontrol ettiğini merak ediyorum. Geri çekil. Sıradaki.”

Sıradaki Burlaka'ydı. Kafaya bir atış isabet ettirdi ve göğüs atışlarında çok gerideydi.

“Daha da berbat,” dedi Lermov ve Burlaka'ya bağırarak, “yalnızca göğse altı atış yap,” dedi. Burlaka da gövdeyi delik deşik etti.

Lermov kafasını salladı. “Felâket.”

Burlaka çok sinirliydi. “Ben işimi yaptım Başçavuş. Her kimse altı kez vurdum.”

Lermov sert bir kahkaha attı. “Bu da bir bakış açısı bayım.” Kurbsky’e döndü. “Afganistan, Çeçenistan hepsi geride kaldı. Bunlar hep masa başında oturup, her şeyi bilgisayarla yapıyor. Dünyaya neler oldu? Her şey nereye gitti?”

“Biz dinozoruz, Başçavuş.”

Genç GRU ajanları sinirlenmişti. Ivanov şarjörünü çekerek silahını masanın üzerine koydu. “Daha iyisini yapabiliyorsan bize de göster. Ben böyle küçümsenmekten bıktım. Çok daha iyiysen görelim. Peki ya sen, Yoldaş?” dedi Kurbsky’e dönerek. “Kitabında çok şey iddia ediyorsun.”

Kokonin, “Belki de sadece iddiadır.”

Bir dakika sessizlik oldu. Kurbsky sigarasını yere atıp, ayağa kalktı. Lermov; Stechkin’i eline aldı. “Bunu hep çok sevmişimdir. Afganistan’dan beri kullanırım. Bu seni kendine getirir, Yoldaş.”

“Kesinlikle getirir,” dedi Kurbsky.

Sağ uyluğuna tuttu. İki hedef belirdi. Kurbsky iki kez ateş etti. Soldaki hedefi iki kez kalbinden vurdu, iki kez de alnından. Sağa doğru nişan aldı; iki el kalbe, iki el de her iki göze ateş etti. Sessizlik oldu.

Kurbsky Stechkin’i, çok eğlendiği her halinden belli olan Lermov’a verdi. “Hâlâ formunda olduğunu söylemeliyim, Başçavuş. Tebrikler. Şimdi koşuya çıkmam gerek.”

Kurbsky dışarı çıktı ve Lermov diğer üçüne döndü. “Ne di-yordunuz, Bayım?” diye Ivanov’a sordu. Kafasını salladı. “O diğerleri gibi değildir. Türünün tek örneğidir ama moralinizi bozmasına izin vermeyin. Size en önemli dersinizi vereceğim.” Stechkin’e yeni bir şarjör taktı. “Benimle gelin, hepiniz.”

Atış alanına indi, hedeflerin üç adım ilerisine kadar yürüdü. “Şunu izleyin.” Stechkin’i doğrulttu ve hedefi önce kalbinden sonra da alnından vurdu. Silahı Ivanov’a verdi. “Şimdi sen vur.” Atışlar yerini buldu ve “Şimdi diğerleri vursun,” dedi.

Sırayla ateş ettiler. “Mükemmel.” Elini uzattı ve Burlaka’dan silahı aldı. “Artık biliyorsunuz, mümkünse bu kadar yakınlaşın. Daha iyi olan bir tek seçenek vardır.”

Ivanov, “Nedir Başçavuş?” diye sordu.

Lermov şarjörü değiştirdi, hedefe yaklaştı, silahın namlusunu dayadı ve birkaç kez ateş etti.

“İşte budur, Yoldaşlarım, iyi yapılmış bir iş. Ama bu yeterli. Bence sizin göreviniz Alexander Kurbsky’i bir an bile bırakmamak, ama bakın şimdi o ağaçların arasında tek başına koşuyor.”

Ivanov şaşkınlık içinde bakakaldı. “Koşun, beyler.” Arkasında diğerleriyle dışarıya fırladı.

Giriş kapısına koştuklarında, Kurbsky’i başında demode fötr bir şapka ve siyah deri ceketli bir adamla konuşurken buldular. Kurbsky döndü. “İşte geldiler. Az önce küçük bir atış talimi yaptık. Bu Moskova’dan Binbaşı Gregorovich. İyi çocuklar, Binbaşı, bu ekip beni asla yalnız bırakmıyor.”

“Emirleri yerine getiriyoruz, Binbaşı, hepsi bu,” dedi Ivanov itaatkar bir şekilde.

“Yapmanız gereken de bu,” dedi Gregorovich. “Şimdi herkes karargaha gelsin. Sizinle Paris hakkında konuşmam gerekiyor.”

Paltosunu bile çıkarmadı. Ama masasına otururken şapkasını çıkarıp, çantasından bazı belgeler çıkarttı. “Hepinize bir nüsha veriyorum. Size de, Yoldaş,” dedi Kurbsky’e. “Yetkili, Teğmen Ivanov olacak.”

Kurbsky, “Peki, tören öğleden sonra mı olacak, akşam mı?” dedi.

Lermov kafasını salladı. “Felâket.”

Burlaka çok sinirliydi. “Ben işimi yaptım Başçavuş. Her kimse altı kez vurdum.”

Lermov sert bir kahkaha attı. “Bu da bir bakış açısı bayım.” Kurbsky’e döndü. “Afganistan, Çeçenistan hepsi geride kaldı. Bunlar hep masa başında oturup, her şeyi bilgisayarla yapıyor. Dünyaya neler oldu? Her şey nereye gitti?”

“Biz dinozoruz, Başçavuş.”

Genç GRU ajanları sinirlenmişti. Ivanov şarjörünü çekerek silahını masanın üzerine koydu. “Daha iyisini yapabiliyorsan bize de göster. Ben böyle küçümsenmekten bıktım. Çok daha iyiysen görelim. Peki ya sen, Yoldaş?” dedi Kurbsky’e dönerek. “Kitabında çok şey iddia ediyorsun.”

Kokonin, “Belki de sadece iddiadır.”

Bir dakika sessizlik oldu. Kurbsky sigarasını yere atıp, ayağa kalktı. Lermov; Stechkin’i eline aldı. “Bunu hep çok sevmişimdir. Afganistan’dan beri kullanırım. Bu seni kendine getirir, Yoldaş.”

“Kesinlikle getirir,” dedi Kurbsky.

Sağ uyluğuna tuttu. İki hedef belirdi. Kurbsky iki kez ateş etti. Soldaki hedefi iki kez kalbinden vurdu, iki kez de alından. Sağa doğru nişan aldı; iki el kalbe, iki el de her iki göze ateş etti. Sessizlik oldu.

Kurbsky Stechkin’i, çok eğlendiği her halinden belli olan Lermov’a verdi. “Hâlâ formunda olduğunu söylemeliyim, Başçavuş. Tebrikler. Şimdi koşuya çıkmam gerek.”

Kurbsky dışarı çıktı ve Lermov diğer üçüne döndü. “Ne di-yordunuz, Bayım?” diye Ivanov’a sordu. Kafasını salladı. “O diğerleri gibi değildir. Türünün tek örneğidir ama moralinizi bozmasına izin vermeyin. Size en önemli dersinizi vereceğim.” Stechkin’e yeni bir şarjör taktı. “Benimle gelin, hepiniz.”

Atış alanına indi, hedeflerin üç adım ilerisine kadar yürüdü. “Şunu izleyin.” Stechkin’i doğrulttu ve hedefi önce kalbinden sonra da alnından vurdu. Silahı Ivanov’a verdi. “Şimdi sen vur.” Atışlar yerini buldu ve “Şimdi diğerleri vursun,” dedi.

Sırayla ateş ettiler. “Mükemmel.” Elini uzattı ve Burlaka’dan silahı aldı. “Artık biliyorsunuz, mümkünse bu kadar yakınlaşın. Daha iyi olan bir tek seçenek vardır.”

Ivanov, “Nedir Başçavuş?” diye sordu.

Lermov şarjörü değiştirdi, hedefe yaklaştı, silahın namlusunu dayadı ve birkaç kez ateş etti.

“İşte budur, Yoldaşlarım, iyi yapılmış bir iş. Ama bu yeterli. Bence sizin göreviniz Alexander Kurbsky’i bir an bile bırakmamak, ama bakın şimdi o ağaçların arasında tek başına koşuyor.”

Ivanov şaşkınlık içinde bakakaldı. “Koşun, beyler.” Arkasında diğerleriyle dışarıya fırladı.

Giriş kapısına koştuklarında, Kurbsky’i başında demode fötr bir şapka ve siyah deri ceketli bir adamla konuşurken buldular. Kurbsky döndü. “İşte geldiler. Az önce küçük bir atış talimi yaptık. Bu Moskova’dan Binbaşı Gregorovich. İyi çocuklar, Binbaşı, bu ekip beni asla yalnız bırakmıyor.”

“Emirleri yerine getiriyoruz, Binbaşı, hepsi bu,” dedi Ivanov itaatkar bir şekilde.

“Yapmanız gereken de bu,” dedi Gregorovich. “Şimdi herkes karargaha gelsin. Sizinle Paris hakkında konuşmam gerekiyor.”

Paltosunu bile çıkarmadı. Ama masasına otururken şapkasını çıkarıp, çantasından bazı belgeler çıkarttı. “Hepinize bir nüsha veriyorum. Size de, Yoldaş,” dedi Kurbsky’e. “Yetkili, Teğmen Ivanov olacak.”

Kurbsky, “Peki, tören öğleden sonra mı olacak, akşam mı?” dedi.

“Elysée Sarayı’nda akşam yedide olacak. Bilim adamları, akademisyenler yani toplamda on beş kişi onurlandırılacak. Seçkin bir davet olacak, hükümet yetkilileri, birkaç da bakan bulunacak. Açık büfe yemek sunulacak.”

Onaylamıyormuş gibi bir sesle Kurbsky, “Nasıl olduğunu bilirim,” dedi. “Çürümüş kapitalizmin en berbat israfları. Harika elbiseler içinde muhteşem görünen kadınlar, şampanya ve dağ gibi havyar. Biz Rusları nasıl baştan çıkaracaklarını biliyorlar.”

Korumaları gülmemek için kendilerini zor tutuyordu, Gregorovich ise eğlenmiyordu. “Kurbsky, anavatana her zaman hizmet etmek gibi kutsal bir görevin var.”

“Sizi temin ederim ki, hizmet ediyorum Binbaşı.”

“İşe dönelim. Gelecek salı öğleden sonra, özel uçakla Charles de Gaulle Havaalanı’na gideceksin. Bu işin şanımız açısından önemi göz önünde bulundurularak, Ritz Oteli’nde kalacaksın.”

Gençler gözle görülür biçimde neşelenmişti. Kurbsky, “Tanrım, Binbaşı, altından kalkabileceğimize emin misiniz?” diye sordu.

“Bu kadar laubalilik size yakışmıyor.”

“Affedersiniz. Büyükelçi de orada olacaktır sanırım.”

“Hayır, Brüksel’de önemli bir toplantıya katılması gerekiyor.”

“Ne kadar ilginç! Artık Avrupa Birliği üyesi olduğumuzu fark etmemişim.”

“Hiç komik değil. Ertesi gün orada olacağınızı garanti altına almak için hemen Ritz’e rezervasyon yaptıracaksınız. Daha önce de belirttiğim gibi tören saat yedide. Perşembe sabahı onda Charles de Gaulle’dan jetle Moskova’ya döneceksiniz.”

“İşte beyler,” dedi Kurbsky. “Gönül eğlendirmeye bile zaman olmayacak.”

“Böyle sululuklar bana komik gelmiyor, Kurbsky.” Gregorovich çantasını kapatıp, şapkasını taktı. “Anavatan size iyi davran-
dı. Bunu hatırlamanızı öneririm.”

“Hatırlayacağım,” dedi Kurbsky.

Gregorovich kalktı. “İyi günler. Moskova’ya ve mantıklılığa dönmek için sabırsızlanıyorum.” Kapıyı açtı ve durdu. “Seni sev-
mem, Kurbsky. Hiçbir zaman da onaylamadım. Seni çok fazla şı-
martıyorlar. Ama ne ekersen onu biçersin. Bunu sakın unutma.”

Çıktı. Ivanov ve arkadaşları huzursuzlandı. Kurbsky ayağa kalktı. “Endişelenmeyin beyler, kariyeri boyunca o bir masa başı adamıydı. Böyle adamlar, bariz nedenlerle askerlerden nefret eder. Her neyse ben koşuya çıkıyorum. Siz ne yapacaksınız bilmem, ama eğer benimle koşacaksanız, koşu ayakkabılarınızı giymeniz gerek.”

Onları orada bırakıp, koridorda koşmaya başladı. Otoparktan ge-
çerken, Gregorovich’in limuziniyle gitmekte olduğunu gördü, tera-
sın merdivenlerinden indi ve uzaklardaki ağaçlığa doğru koştu.

Holland Park’ta Katya Sorin, Alexander Kurbsky’e yaptığı de-
ğişimi, Ferguson ve Salters’ın da aralarında olduğu tüm ekibe
göstermeyi yeni bitirmişti.

“Kabul etmelisiniz. Harika olmuş,” dedi Harry. “Kesinlikle dahiyane. Yıllardır böyle bir değişim için size servet ödeyebile-
cek birçok hain gördüm,” dedi Katya’ya.

“Kesinlikle destekliyorum,” dedi Ferguson. “Herkes katılıyor mu?” Hepsi başıyla onayladı. “Güzel, şimdi sıra geldi kimliğine. ‘MI-6 Ofis Beş’ sahtekarlık departmanına vereceğim. Fran-
sız bir baba, İngiliz anne, burada doğum. Ebeveynler ölmüş, vesaire. Royal Marsden’den belgelere ihtiyacı olacak. Londra Üniversitesi’nden İngilizce düzenlenmiş diploma. Gazeteci.

Balkanlar'da savaş muhabiri gibi bir şey olabilir. Pasaportu gerekli tüm damgalarla dolu olacak. Henri Duval, bu isim iyi mi?"

"Bu hoşuna gidiyor, değil mi?" dedi Monica. "Aslında yazar olmalıydın."

"Bırak da bunu Ofis Beş'teki bayan halletsin," dedi Dillon. "Şimdi onu nasıl kaçıracağımız konusuna gelelim mi?"

Ferguson, "Hızlı bir uçuş derim ben. Resmi hiçbir şey olmasın. Eğer Parry ve Lucey yaparsa gözden uzakta bir yerlerde olur. Paris içindeki hiçbir havalimanından olmayacağı kesin. Brittany'de iş dünyasından müşterilere hizmet sağlayan yeteri kadar küçük havaalanı var. Hava filosu lideri Lacey'le konuşup, bunu ona bırakacağım," dedi.

"Peki, Paris'e kim gidecek?" diye sordu Dillon.

"Billy ve sen."

Billy soğuk bir ifadeyle gülümsedi. "Bana uyar."

O sırada, Monica'nın telefonu çaldı. Arayan Kırbsky idi. "Çok zamanım yok. Dikkatli dinle. Salı günü Charles de Gaulle'e uçacağım. Akşam orada olurum. Bakanlık para saçmaya karar verdi, o yüzden üç korumamla Ritz'te olacağım. Tören Çarşamba akşamı saat yedide. Perşembe sabahı saat onda Charles de Gaulle'den geri döneceğiz."

Sesi hoparlörlerden yankılandı. Roper, "Anlaşıldı, seni nasıl ele geçireceğimize karar verip, gelecek sefer aradığında bildireceğiz," dedi.

"Kimliğimi nasıl saklayacağınıza karar verdiniz mi?"

"Elbette. Katya Sorin ustaca planlanmış bir öneri sundu. Seni tamamen değiştireceğiz, böylece kimse seni Alexander Kurbsky olarak göremeyecek. Buna inanmalısın."

"Pekala. Ama şimdi kapatmam gerek. Korumalarım beni arıyor."

Ferguson, “Şükürler olsun ki, Ritz. Orada onları atlatması kolay olacaktır,” dedi.

“Bence de,” dedi Dillon.

Katya, “Gitmeliyim,” dedi ve çıktı.

Ferguson, “Bir konu daha var, Katya da gittiğine göre bir daha konuşalım. Biz altımız iyi bir ekip oluşturduk ama iyice artmaya başladık. Önce Katya ve Svetlana geldi. Şimdi de Lacey ve Perry’i de dahil etmem gerekiyor.”

“Evet, Charles ama bırak artık. Bu çocuklar bizi yıllardır destekliyor. Onlarla savaş meydanlarına gittik. Billy’i Hazar’dan getirdiler, her tarafından vurulmuştu. Onlara güvenmezsen kime güvenebilirsin ki?”

“Pekala, bunu kabul edebilirim. Ama daha Başbakan’a haber vermediğimi söylemek isterim.”

“Tanrım,” dedi Billy.

“Bu yasal mı?” diye ekledi Harry.

“Ne zamandır yasal işler yapıyoruz?” dedi Dillon. “Ne yapmaya çalışıyorsun, Charles?”

“Başbakan’a söylersek, Blake Johnson’a da söylememiz gerekir.”

“Ağabeyimle Kosova’da olan adama mı?” dedi Monica.

“Benim Başbakan için yaptığım işin aynısını o da Cumhurbaşkanı Cazalet için yapıyor. Biz genelde işleri birlikte yaparız.”

“Anladım,” dedi Monica. “Bu senin için sorun olur mu?”

“Bilmiyorum. Bu yüzden söyledim. Yorumlarınıza açığım, o yüzden bir düşünün. Şimdilik bir şey yapmayacağız.”

Kurbsky telefon görüşmesini ormandaki eski, yıkılmış bir kiliseden yaptı. Yolun bir tarafını uzaktan görebiliyordu, böylece üç gencin onu arayarak yaklaşmakta olduğunu görebildi.

“Nerede bu pislik?” diyordu Kokonin.

“Bizimle oyun oynuyor, eminim,” dedi Ivanov.

Kurbsky geçip gitmelerini izledi, koruda ortadan kaybolup bir sigara yaktı. Girişimler başlamıştı. Bir anda Kurbsky’e, kendi insanları yeni kimliğinin, nerede yaşadığının, yani her şeyin farkındayken, Ferguson ve adamlarının onu kaçırmak ve kimliğini gizlemek için çabalaması çok kinayeli geldi.

Ama elbette bu ona bağlıydı. *Kimliğini kendine saklasa ne olurdu mesela?* Pek çok açıdan yüzyılın icadı olan cep telefonu sayesinde, Kurbsky’in nerede olduğunu bilmeyen insanlardan şifreli telefonlar alabiliyordu. Ayrıca izi sürülemeyen aramalar da yapabiliyordu.

Böylece hayatı boyunca kendi insanlarının esaretinde yaşayan Kurbsky, garip biçimde insanlarının istediğini yapmakta veya yapmayı reddetmekte serbestti. Düşüncesi bile müthişti, ama sonra Gorky Karakolu’ndaki Tania’yı hatırladı. İşte o zaman özgürlük düşüncesinin bir hayalden ibaret olduğunu fark etti.

Yolun aşağısından sesler geliyordu, harabelerin arasından çıkarak, karşılarına dikildi. “Birini mi arıyordunuz?”

Sinirlenmiş görünüyorlardı, Ivanov güldü, “Lanet olsun, yine bizimle oynuyordun.”

“Burada yapacak pek bir şey yok, ama Paris’i sabırsızlıkla bekliyorum. Ritz’te harika kat görevlileri olacaktır. Şanslısınızdır belki, kim bilir.”

Gülümsediler. Ivanov, “Şanslı olsak iyi olur. Ama birimiz her zaman senin odanda nöbette kalmalıyız,” dedi.

Böyle bir şeyi zaten bekleyen Kurbsky tatlılıkla, “Peki bu nasıl başaracaksınız?” dedi.

“Benim bir nöbet çizelgesi oluşturmam gerek,” dedi Ivanov.

“Tamam o zaman. Böylece biriniz beni izlerken, diğer ikisi

keyfine bakabilir.” Sırıttı. “Açlıktan ölüyorum. Öğle yemeği vakti beyler, beni takip edin.” Hızla koşmaya başladı.

Mahremiyetinden emin olduğu tek zaman, evinde, barda takıldığı ya da spor salonunda ve havuzda veya bilgisayarların da olduğu büyük kitaplıkta zaman geçirdiği anlardı. Luhzkov ona sınıflandırılmış GRU istihbaratına girebilmesi için şifreler vermişti. Öğle yemeğinden sonra bilgisayarların başına oturdu, bir ekran açıp İngiliz Gizli Servisi’ne girdi.

Bu sayfada pek çok tarihi bilgi vardı, mesela KGB için çalışan hainlerden bahsediyordu. Philby, Burgess, Maclean ve İngiliz halkının bilmediği daha niceleri vardı. Ancak bilgilerde bir şey yoktu. Dosyaların hiçbirinde General Charles Ferguson ve örgütü hakkında hiçbir bilgi verilmemişti. Başbakan’ın gizli ordusu diye bilinen güvenlik kuvveti diye bir şey mevcut değildi.

Yaklaşımını değiştirerek birey araması yapmaya karar verdi ve şansı yaver gitti. George Haçı veritabanında Çavuş Giles Roper karşısına çıktı. George Haçı ve Ordu Haçı, İrlanda’daki hizmetleri, Portland Oteli’ndeki bomba, sonra da onu tekerlekli sandalyeye mahkum eden son patlama dahil her şey oradaydı. Şimdi de bilgisayar endüstrisinde çalışıyor görünüyordu.

“Bilgisayar endüstrisi, tabii canım,” dedi Kurbsky sessizce. “Ne adam ama. “

Ama Ferguson ve adamları hakkında bulabildiğinin hepsi buydu. Yapacak daha iyi bir şeyler aradığından, Monica’nın adını yazdı ve hayatı ekrana geldi. Fotoğrafı muhteşemdi, Kurbsky’in yüzünde bir tebessüm oluştu. Olağanüstü bir bayandı ve ondan hoşlanmıştı.

Sonra Svetlana’nın adını yazdı, daha önce bunu hiç denememişti ve karşısına çıkan onca bilgi karşısında çok şaşırdı.

Moskova'da yaşadığı zamanlarından bir gençlik fotoğrafı vardı, yanında Tania, Kurbsky ve KGB üniformasıyla babası da fotoğraftaydı. O günlere dair birkaç satır, sonra da ilticası ve Londra'daki evliliği ile ilgili daha çok satır vardı. Londra'daki sahne performanslarının bir listesi, Kelly'nin bir fotoğrafı, şimdiki ev arkadaşının sanatçı Katya Sorin olduğu bilgisi ve ünlü yeğeni Kurbsky hakkında bir sayfa dolusu bilgi vardı.

Katya Sorin adına tıkladı ve tiyatro ve sanat hayatı hakkındaki tüm bilgiler önüne geldi. Yakın zamanda çekildiği belli olan Svetlana'ya bir fotoğrafları vardı. Gülümsedi, ekrana dokundu ve kapattı.

Lacey ve Parry Holland Park'a gelip, Roper'ı buldu. "Patron bizi bilgilendirdi. Dillon ve Billy çarşamba günü Paris'te önemli birilerini yakalayıp, kaçırarak," dedi Lacey.

"Pasaportta yazdığına göre Henri Duval adında birisi," diye ekledi Parry, "Tabii buna inanırsan, her şeye inanabilirsin."

"Tam önceliği var," dedi Lacey.

"Ne kadar öncelikli olabilirse." Roper biraz viski içip, bir sigara yaktı.

"Sen de böyle söylüyorsan, inanırım," dedi Lacey. "O zaman Fransa'ya bir göz atalım."

Roper ekrana Fransa haritasını getirerek, Paris'i odakladı. "Charles de Gaulle ya da Paris bölgesindeki herhangi bir havaalanı olamaz."

"Sanki biraz fazla ihtiyatlı davranmıyor musun?" diye sordu Parry. "Hemen girip, çıkacağız. Ne olabilir ki?"

"Tamamen gizli olmalı. Ferguson bu adamın tamamen kaybedilmesini, sanki hiç yaşamamış gibi olmasını istiyor."

"Adam kaçırma değil, değil mi bu?" dedi Lacey.

“Hiç alakası yok. Fransa’nın derinliklerinde kaybolmasını istiyor, böylece kendi insanları onun hâlâ Fransa’da olduğunu, bir yerlerde saklandığını düşüneceklerdir.”

“O zaman Dillon ve Billy onu arabayla alıp, bir yerlerde saklayacaklar,” dedi Lacey. “Gece ülkenin başka bir ucuna götürülecek, biz de o uçta uygun bir havaalanında İngiltere’ye gitmek için bekliyor olacağız.”

Roper haritayı büyüttü. “Brittany’e ne dersin?”

“Orada kullanabileceğimiz çok yer var, Kanal Adaları’nın üzerinden, Wight Adası’na sonra da Farley Alanı’na geçeriz. Brittany uzak bir yer.”

“Trenle gidersen o kadar da uzak değil. Haritada işaretlenmiş yere, Brest’e giden bir hat var.”

“Brest de çok uzak bir yer,” dedi Parry.

“Ben size tüm yolu gidin demiyorum. Hat mesela Ren’den geçiyor. O da St. Malo’dan, Kanal Adaları üzerinden Jersey’e uzak değil. O bölgedeki uçuş tesislerini açayım.”

Birkaç tane vardı. Lacey ve Parry mırıldanıp, sonunda bir seçim yaptılar. “St. Denis. Orada muhteşem bir uçuş kulübü var. İş seyahatlerini çekmek için, jetlerin kullanabileceği asfalt pist var.” Lacey başını salladı. “Öyle yapabiliriz. Çarşamba sabahı Dillon ve Billy’i Charles de Gaulle’de bırakıp, St. Denis’e gider geceyi orada geçiririz.”

“Şimdi sıra treni bulmakta.”

Roper istediklerini yazıp, arkasına yaslandı. “İşte burada. Brest’e gece treni, gece yarısı yola çıkıyor. Vagonlar müsait, birinci sınıf mevkii, dört kişi oturabilir.”

“İşte buyurun,” dedi Lacey.

“Hangi uçağı kullanacaksınız?” diye sordu Roper.

Lacey, Parry’e baktı. “Ne düşünüyorsun?”

“Gulfstream fazla gösterişli, daha ağırbaşlı bir şeylere bakalım. Eski Chieftain türboprop. Yeterli bacak mesafesi ve harika koltukları var.”

“Katılıyorum.” Lacey, Roper’a döndü. “Olmuş bil. Sen kendi üstüne düşeni yap, biz de Charles de Gaulle ve St. Denis’i halledince işe koyuluruz.”

Parry, “Sean ve Billy için Paris’te bir aksilik çıkar mı?” diye ekledi.

“Şöyle söyleyeyim. Onları durdurmak için ellerinden geleni yapabilecek insanlara karşı olacaklar.”

“Duval çok önemli biri olmalı.”

“Onu tanıdığınızda, onu gördüğünüzü unutun.”

Ertesi gün Dillon ve Monica, Svetlana’nın daveti üzerine beraber dışarı çıktılar. Eski bir Ford steysin vagonda, Katya arabayı kullanıyordu. Hava kapalıydı.

“Yılın tam da zamanı,” dedi Svetlana. “Ama sizin de Holly End’i görmenizi istedim. Alexander buradayken, burayı çok sevdi. Hafta sonları Kelly ile hep buraya gelirlerdi. Katya burada resim yapmaya bayılır.”

“Tabii hava güzel olduğunda,” dedi Katya.

Nehri takip ederek, Greenwich’e doğru şehrin içinden geçtiler. Monica, “Londra uçsuz bucaksız görünüyor,” dedi.

“Birazdan her şey değişir,” dedi Katya ve haklıydı. Gravesend’ten sonra, bardaktan boşanırcasına yağmaya başlayan yağmurla, açık arazilere ve çamurlu kıyıları Thames Nehri’nin sularıyla yıkanan bataklıklara doğru ilerlediler.

Daha ileride, sisin ve yağmurun arasından denizdeki gemiler görünüyordu. Katya, “Bakın, orada ufukta bu aralar pek az görebileceğiniz bir şey var. “Demir atmış bir fener gemisi.”

“Burası çok ilginç, şehre bu kadar yakın böyle bir yer olması,” dedi Dillon.

Burada insan boyunda kamışlar vardı, bir şosedan geçtiler ve çoğu yeşile boyanmış, saç damlı, eski tarzda sahil kenarı ahşap bungalovların olduğu bir köye geldiler. Tamamen terk edilmiş görünüyordu. Köyde in cin top oynuyordu.

“Burada kim yaşıyor?” dedi Monica.

“Hiç kimse tatlım,” dedi Svetlana. “Bunlar kiralık tatil evleri. İnsanlar ihtiyaçlarını ya Gravesend’ten ya da belki de Rochester’den temin ediyor.”

“Buraya gelirken benzinini de doldurmayı unutmaman gerekiyor,” dedi Katya.

“Ama kim burada tatil yapmak ister ki?” diye güldü Monica.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Dillon. “Herkes olabilir. Dickens, Gravesend ve hatırladığım kadarıyla Rochester hakkında bir şeyler yazmıştı.”

“Kuş gözlemcileri her zaman buraya gelir,” dedi Katya. “Böyle şeyleri sevenler için burası tam bir cennet. Eskiden, çok eskiden, burada Saksonlar yaşırdı. Sonra da kanun kaçakları burada bataklıklarda saklanmaya başladı. Daha yakın geçmişte, daha çok Dickens zamanlarında, kaçakçılar geldi.”

Sağda bir yola geldiler, döndüler ve beş parmaklıklılı *Holly End* tabelasının bulunduğu bir kapıya vardılar. Büyük bir çiftliğe girdiler, tahta çatı kiremidiyle kaplanmış, önünde büyük bir ahır olan, şaşırtıcı derecede büyük iki katlı bir çiftlik evine vardılar. Arduaz çatısı, panjurlu camları vardı.

Katya motoru durdurdu, dışarı çıktı, bir anahtar bulup mavi renkli ön kapıyı açtı. “Buraya sadece kontrole geldim,” dedi Katya. “Ama içeriye buyurun. All Hollows’ta, kırk kilometre ileride bir pub var. Öğle yemeğini orada yeriz.”

Dillon, Svetlana'nın çıkmasına yardım etti, kolunu uzattı ve içeri girdiler. Koridor karanlıktı ve rutubet kokuyordu. "Yukarıda dört tane yatak odası var," dedi Katya. "Solda oturma odası, sağda mutfak ve karşıda banyo. Kışın çok çekilmez bir yer oluyor, her şey örtülmüş, dolayısıyla görececek fazla bir şey yok."

Yukarıya çıktı, Dillon ve Svetlana da oturma odasına geçti. Mobilyalar demode gri örtülerle kapatılmıştı. "Kefen gibiler değil mi? Her koltukta bir ceset varmış gibi," dedi Svetlana.

Dillon güldü. "Bu kadar neşeli olman seni canlı tutuyor." Mutfığa geçmesine yardım etti. Demode olsa da normal bir mutfaktı. Geniş tahta bir masanın etrafındaki dört sandalyeden birine oturdu.

"Böyle bir havada bile, her zaman bataklığı severdi. Kamışların arasından geçerek, Kelly ile birlikte ellerinde tüfekte yaban kuşu ararlardı."

Tavanda Katya'nın ayak seslerini duyabiliyorlardı. Monica, "Ölü bir dünya gibi," dedi. "Beni huzursuz ediyor. Eskiden buraya gelen insanların fazla seçenekleri yokmuş. Mülteciler ve kanun kaçakları."

"Bence Alexander'ın, en sevdiği şey de buydu. Belki daha önce buradan geçmiş insanlara bir şekilde benzediğini hissediyordu," dedi Svetlana.

"Ama burada hiçbir şey yaşamıyor. Sessizce geçen gölgelerin bölgesi, sadece bir hayal gibi," dedi Monica.

Katya merdivenlerden inerken onu duymuştu, mutfığa girdi. "Burada ve her yerde yaşam var, inan bana. Bataklıkların arasındaki balıklar, yengeçler, kabuklu deniz hayvanları, kışın Sibirya'dan gelen kazlar ve fazlasıyla yaban kuşu yaşıyor."

"Ama galiba Monica'nın sevdiği türden değiller," dedi Svetlana. "Her şey yolunda mı?"

“Öyle görünüyor.”

“O zaman kalkalım da All Hollows’taki puba gidelim.”

Böyle bir yere uygun olarak, on sekizinci yüzyıldan kalma pub’ın adı Kaçakçılar’dı. Nehir ağzına kurulmuş olan bu yer, yıkık dökük haldeydi ama ahşap tavanı, sonuna kadar açık bir şömine ve odun ateşiyle sıcacık bir görüntü çiziyordu. Barın arkasında duran kadının adı Betty idi ve Svetlana’yı sıcak karşıladı. Aynı yaşlarda görünüyorlardı.

Katya, “Hiç ziyaretçi yok galiba?” dedi.

“Her zamanki gibi her havada ortaya çıkan çılgın tiplerden birkaç kuş gözlemcisi var. Daha ne olsun. Beni tanıyorsunuz hanımlar, günde tek bir yemek pişiririm ve Pazartesi olduğu için, bugünün menüsünde yahni ve hamur köftesi var.”

“Bu da bizim için uygundur,” dedi Svetlana. “Ben bir de bir kadeh kırmızı şarap istiyorum. Siz ne istersiniz bilmem.”

“Ben de alabilirim,” dedi Monica. “Lordumuz muhakkak İrlanda viskisi isteyecektir.”

“Ben de araba kullandığımdan bir bardak şeri alacağım,” dedi Katya.

Orada oturup, sıcaklığın tadını çıkararak yemeklerini beklediler. Svetlana, “Sizce buraya ziyaretiniz, yeğenim hakkında size daha fazla ipucu veriyor mu?” dedi.

“Emin değilim,” dedi Monica. “New York’ta tanıştığım adam havalı bir şeytandı. Dünyaya karşı gelen ve benim hakkımda ne düşündüğünüz umurumda değil diyen bir adam havasındaydı. İster beğenin, ister beğenmeyin ben buyum.”

Svetlana başıyla onayladı. “Tahmin edersiniz ki ben olaya kendi açımdan bakıyorum.”

Dillon, “Peki siz Moskova’dan, Londra’ya yanınıza gelen,

ama bu terk edilmiş dünyayı seven çocuk hakkında ne düşünüyorsunuz?” dedi.

Büyük el çantasını açtı, karıştırdı ve içinden bir paket kart çıkarttı. “Tarot,” dedi Monica’ya. “Böyle şeylere yeteneğim olduğunu yıllar önce keşfettim. Daha önce de dediğim gibi ben hissedirim. İnanıp inanmadığınızı sormayacağım. Kartları karıştır ve bana sol elinle geri ver.” Monica söyleneni yaptı ve Svetlana kartları kapalı olarak daire şeklinde yaydı. Altın rengi ve yeşil kartlar eski görünüyorlardı.

Svetlana, Monica’nın sol elini, ellerinin arasına aldı. “Sen kendini iyi tanıdığını düşünüyordun ama yakın zamanda hayatını geri döndürülemez biçimde değiştiren bir şey oldu. Artık olduğunu sandığın kişi değilsin. Şimdi bir kart seç ve çevir.”

Monica söyleneni yaptı, karnı heyecandan ağrımişti. Resimde bir kurt ve bir köpek tarafından korunan bir havuz vardı. Arkasında iki kule ve gökyüzüyle ay vardı.

“Yukarıya doğru olduğu için bu iyiye işaret. Hayatındaki bir krizi işaret ediyor. Her şey aniden değişmiş. Senin yeni durumunun çözümünde mantık ve zekanın yeri yok. Sadece içgüdülerin seni başarıya götürebilir. Her zaman hislerine güvenmelisin. Sadece bu, seni gerçek çözüme götürür.”

Monica kendini tükenmiş ve zayıf hissetti. “Tanrım,” dedi hafifçe ve uzanıp Dillon’ın sol elini sıkıca tuttu.

“Bana cevap vermeyeceksin, değil mi?” dedi Dillon Svetlana kartları alıp çantasına koyarken.

“Tek seferde ancak birine bakabiliyorum tatlım, çok yorucu ama geçmişten bahsedebilirim. On altı yıl önce burada Kelly ve yeğenimle oturuyorduk. Alexander benden kart açmamı istedi. Ben de her seferinde reddettim, çünkü her zaman içimde kötü bir his vardı.”

“Ama bu sefer kabul ettin?” dedi Monica.

“Evet, ama o çift kart istedi. Üst üste iki kart. Çok ısrar etti.”

Uzun bir sessizlik oldu. Dillon nazikçe, “Sonuç neydi?” diye sordu.

“İlk kart, elinde bir değnekle at üzerinde şövalyeydi. Bu da kendi yararı için mücadele yolunu seçen birini gösterir.”

“Peki ya ikinci kart?” Monica garip bir ürperti hissetti.

“Ölüm. Elindeki tırpanla mısır yerine ceset biçen bir iskelet vardı.”

“Ama bu çok kötü, korkunç.” Monica gerçekten üzülmüştü.

Katya, “Daha da kötüsü, o akşam Chamber Court’a döndüklerinde, Moskova’dan Tania’nın haberini aldılar.”

“Sadece yaralandığına dair aldıkları yanlış haberden bahsediyorsun?” dedi Dillon.

Katya başıyla onayladı ve Svetlana iç çekti. “Hayat böyle, tatlım.”

Betty tam da zamanında iki elinde birer tabakla mutfaktan çıktı, tabakları tezgaha koydu. “Sıcakken yiyin,” dedi ve mutfığa döndü. Katya tabakları alıp, masaya getirdi. Betty iki tabakla daha geldi.

Dış kapı açıldı ve içeriye kapüşonlu kabanları ve boyunlarının dürbünleriyle üç adam girdi. Şöminenin diğer tarafında bara oturdular ve bira istediler.

“Yemeklerinizi yiyin,” dedi Svetlana, “ve üzülmeyin, ne de olsa her şey sonunda çözüme ulaşacak.”

Londra’ya dönerken Monica Kurbsky’den bir telefon daha aldı. Güvenli yerdeki dairenin banyosundan arıyordu.

“Konuşabilir misin?”

“Bir dakika.” Monica Katya’ya kenara çekmesini söyledi ve arabadan indi. “Şimdi dinliyorum.”

“Seni internette araştırmaktan çok keyif aldım. Binbaşı Roper’ı da buldum. Ona söyle akşam sizin saatinizle dokuzda arayacağım. Bu bir talep değil. Cevaplara ihtiyacım var.”

Telefon kapandı ve Monica da arabaya binip, Dillon’a anlattı. “Hayır demek zor olacak. Şimdi ara da Roper’a haber ver. Bayanlarla Chamber Court’a gidip, Holland Park’a geçeceğiz.”

“Bize haber verecek misiniz?” diye sordu Katya.

“Kesinlikle. Bu oyunda iki önemli hamle var. Birincisi Kurbsky’i Paris’ten çıkarmak, ikincisi de Holland Park’ta sihrini gösterebilesin diye senin güvenli ellerine teslim etmek.” Svetlana’ya gülümsedi. “Sakın endişelenme hayatım, her şey çok güzel olacak. Güven bana.”

Holland Park’ta saat dokuza yaklaştıkça, Ferguson, Salter’a da haber verdiğinden hepsi oturmuş bekliyordu. Saat tam dokuzda Kurbsky aradı. Roper Monica’nın telefonunu ayarladı ve Kurbsky konuşmaya başladı.

“Planınız var mı? Sadece üç günümüz kaldı.”

Roper, “Çarşamba günü Paris’e özel uçakla gelecek iki ajanımız olacak. Adları Sean Dillon ve Billy Salter. Elysée Sarayı’ndaki organizasyon sırasını kontrol ettik. Saat yedide hoş geldiniz ikramı olarak bir kadeh şampanya ikram edilecek. Sekizden sonra işler ciddileşecek ve sonra da açık büfe sunulacak. Ritz’e dönüşünün on bir sularında olacağını tahmin ediyoruz ama daha erken de olabilir.”

“Sonra ne olacak?”

“Seni Dillon’a bağlıyorum.”

“Korumaların seninle nasıl ilgilenecek?” diye sordu Dillon.

“Nöbet çizelgeleri var. Süitimdeki oturma odasında birisi sürekli nöbette olacak.”

“Saat kaç olursa olsun, döner dönmez yat. Senin tecrübene sahip birinin odadaki korumayı halletmekte bir sorun yaşamayacağından eminim.”

“Sonra ne olacak?”

“Hemen aşağıya ineceksin, birkaç dakika içinde. Dışarıda her zaman taksi bekler. Şoföre seni Gare du Nord tren istasyonuna götürmesini söyle. Gece yarısı Brest’e gidecek bir tren olacak. Biz kapıda bekliyor olacağız. Senin için bir pasaport ayarladık. Adın artık Henri Duval.”

“Peki, bu tren beni nereye götürecektir?”

“Gece Brittany’e gidecek. Orada seni bir özel uçak Londra’ya götürmek üzere hazır olacak.”

“Çok basit, işe yarayabilir.”

“İşe yarayacak,” diye araya girdi Roper.

“Tek bir eksik var. Dillon ve Salter’ın beni tanıyacağını düşünecek kadar egoistim. Ama benim onların neye benzediğine dair en ufak bir fikrim yok.”

Çileden çıkan Ferguson, “Tabii ki seni tanıyacaklar. Lanet olsun, kapıda yanına gelecekler zaten,” dedi.

“Kulağıma mı fısıldayacaklar?”

Monica, “Hepiniz kapayın çenenizi. Gayet basit. Ben de onlarla gideceğim. Bu işe yarar mı Alex?” dedi.

“Tanrı’ya şükür, evet.”

“Anlaştık o zaman.”

Ferguson tatmin olmamış şekilde, “Sanırım anlaştık,” dedi.

“Harika, sana minnettarım, Monica,” dedi Kurbsky. “Arkadaşlarının sana iyi bakacağından eminim.”

“İyi bakacak bir şey yok. Çok kolay olacak.” Kendisini çok

gururlandırılmış hissetti ve göz ucuyla hafifçe gülümseyen Dillon'a baktı.

“Bir şey daha, Binbaşı Roper, geleceğim ve ismimin gizli tutulması garantilendi mi?”

“Seninle işimiz bittiğinde sen bile kendini tanıyamayacaksın, buna inan.”

Monica, “Alex, telefon numaranı alabilir miyim?” dedi.

“Hayır, ama ben sizinkini alabilirim Binbaşı Roper. Oyunun bu safhasında çok önemli.”

“Elbette.” Roper telefon numarasını verdi. “Kendine iyi bak.”

“Her zaman bakarım,” Kurbsky telefonu kapadı ve sadece sessizlik oldu.

LONDRA

PARİS

6

Londra’da Rusya Federasyonu Büyükelçiliği Kensington Sarayı bahçesinde bulunuyordu. Yakında Boris Luhzkov’un imtiyazlı kışlalarının bulunduğu bir güvenli yer vardı ve artık binbaşı olan Bounine’e de iyi bakılıyordu. Tüm bunların yanı sıra Kensington ana caddesi ve caddenin diğer tarafında da bir bar bulunuyordu. Salı günü öğleden sonra Bounine ana kapıdan çıkarak, trafiğin durmasını bekledi ve Luhzkov’la öğle yemeği randevusu için karşıya geçti.

En sevdiği pencere kenarındaki masada Luhzkov oturmuş *Evening Standard*’ın ilk baskısını okuyordu. “İşte geldin,” dedi Luhzkov. “Nasıl gidiyor?”

“Nihayet Londra’da bir görev,” dedi Bounine. “Çok hoşuma gidiyor.” Genç bir garson yaklaşırken döndü. “Büyük bir kadeh votka, lütfen.”

Luhzkov şarabının kalanını içti ve garsona kadehi verdi. “Bir kadeh daha ve iki etli börek.” Gazeteyi katladı. “Hep *Standard* okurum, âdetimdir ve buranın menüsündeki hemen her şey harikadır. Bu şehir bir casus için tam bir cennet, Yuri. Burada en az yirmi dört GRU ajanı var, elbette başka kılıklarda. Dürüst olmak

gerekirse, hiç kimse bir Londra görevinden evine gönderilmek istemez. Dublin nasıldı?”

“Harika bir şehir ve harika insanlar. Tek sorun büyükelçi benim yalnızca bir ticari ateşe olarak davranmamı değil, bir ticari ateşe olmamı istemişti.”

“Ne kadar sıkıcı! Yine de hayat senin için yeni bir anlam kazanmıştır. Kurbsky işi. Gerçekten çok özel bir iş. İkimiz için de çok önemli bir fırsat.”

“Bir sonraki adımımız ne olacak?”

“Bizim değil, Kurbsky’in adımı. Bu dakikalarda, Falcon’uyla anavatandan Paris’e doğru yolda olmalı.”

Gömleğinin cebinde cep telefonu titredi ve cevap verdi. “Alexander dostum, nasılsın?”

“Her zaman olduğum kadar iyiyim. Şimdi Moskova’dan hareket ettik. Yuri’yle nasıl gidiyor?”

“Şansına inanamıyor. Elçiliğin karşısındaki benim en sevdiğim barda öğle yemeği yiyoruz.”

“Sizin adınıza sevindim, şimdi işe dönelim. Bu geri zekalı Gregorovich’in bana Ritz’te kalacağımızı söylediğini biliyorsundur. Bakanlık, anavatani cimriliğiyle utandırmak istemiyormuş. Doğal olarak beyler Fransız kat görevlilerinin hayaline kapılmış durumda.”

“Sen böyle söyleyince, Ivanov, Burlaka ve Kokonin’in yeterliliklerinden şüphe etmeye başladım. Ayrıca çok meraklı oldukları kat görevlileri de büyük olasılıkla Polonyalı olacaklardır. Bir sorun olursa beni her an arayabilirsin diye Ivanov’a kişisel cep telefonu numaramı verdim. Peki, Ferguson’un adamları ne planlamış?”

“Elysée Sarayı’ndaki organizasyon bitince otele dönüyorum. Saat geç olacağından, hemen yatıyorum, Moskova’ya dönmek

için erken kalkacağımdan. Her zamanki gibi odamda bir koruma olacak, onunla benim ilgilenmem gerekiyor.”

“Kalıcı olarak mı ilgileneceksin?”

“Bu biraz fazla görünür. Sadece gerekirse kalıcı olarak.”

“Ya sonra?” Kurbsky ona Brittany’e giden trenden bahsetti. Luhzkov, “Güzel ve basit. Dillon ve Salter çok iyidir ama kadın işleri karıştırabilir,” dedi.

“Sanmıyorum. Her şey doğrudan olmalı. Bir şeyi açığa kavuşturulmalı. Londra’ya sağ salım varıp da kendimi Ferguson’un ellerine bıraktığımda, akıntıya uyacağım. Sonra da benim için ne düşündüklerini değerlendireceğim. Sizi her beş dakikada bir aramayacağım ve eğer telefonumu kaparsam bunu kabul etmeniz gerekecek. Bu arada kayıt özelliğini kapadım.”

“Bunu yapmasaydın daha iyi olurdu.”

“İşine gelirse, Albay. Söyleyecek bir şeyim olduğunda irtibata geçerim.”

Hat kesildi. Luhzkov, “Pislik,” dedi.

Bounine şaşırmış görünüyordu. “Ters giden bir şey mi var?”

“Evet var. Kurbsky aniden garip davranmaya başladı.”

Kafasını salladı. “Tüm bu olaylar hakkında içimde kötü bir his var.”

Saat on sularında, Holland Park’ta, Dillon ve Monica telefon ettiğiinde, Roper sandviç yiyordu.

“Film güzel miydi?” diye sordu Roper.

“Fena değildi.” Dillon, Monica’nın mantosunu çıkarmasına yardım etti.

Monica, “Eve dönmeden önce beraber bir şeyler içeriz diye düşündük,” dedi Roper’a.

“Eve mi?” dedi Roper, Monica arkasına otururken. Dillon buz

kovasına gidip, bir şişe şampanya aldı. “Dillon, neredeyse bir aile babası oldun.”

“Sen içmene bak,” dedi Dillon şirin bir ifadeyle ve içkileri koydu. “Neler oluyor?”

“Kurbsky Ritz’in dördüncü katında, süiti yandaki yatak odasıyla bağlantılı. Koridorda iki ayrı oda daha tutulmuş. Bazı iç mekanlar, barlar, restoranlar falan var elimde.” Ekranları gösterdi. “Bir göz atın. Ana restoranda yemek yiyorlar.”

“Nerden biliyorsun?” diye sordu Monica.

“Ritz’te mevcudatımız var.”

“Nasıl yani?”

“Mevcudat bizim oyunumuzda, istihbarat için para verdiği güvenli bir kaynaktır. Bu sefer ki oteldeki kapı görevlisi. Daha çok toy ama genel bilgi almak için yeterli. Burlaka ve Kokonin, Montmarte’da bir striptiz kulübündeler. Kurbsky onlar için araba kiraladı. Elime gelen bilgiler çok yeni. Kendisi de şimdi Ivanov’la barda.”

“Yani Ivanov, striptiz eğlencesini kaçırıyor.”

“Oyunun kuralları böyle. İçlerinden biri sürekli Kurbsky ile olmak zorunda.”

“Çok yazık.” Monica, Dillon’ın uzattığı bardağı aldı.

“İşi karıştırmak için Ivanov ve arkadaşları farklı isimlerle giriş yapmışlar. Yabancı topraklarda gizlenen Gru ajanları hep böyle yapar.”

Monica içini çekti. “Tüm bunları nasıl takip edebiliyorsunuz bilemiyorum ve Ivanov için de tüm eğlenceyi kaçırdığı için üzgünüm.”

Aslında bu pek de doğru değildi, çünkü Ivanov az önce harika bir sürprizle karşılaşmıştı. Erken yatmak isteyen Kurbsky ile yukarı-

ya çıkmıştı. Kurbsky kapıyı açıp, içeri girdi. Ivanov da onu takip edecekti ki, yatak odasının kapısı açılıp, içeriden genç, sarışın ve fazlasıyla güzel, kat görevlisi üniformasıyla bir kadın, elinde buruşuk çarşaflarla çıktı.

Ivanov'un bu işe seçilmesinin sebeplerinden biri az da olsa Fransızca bilmesiydi. "Merhaba, bir sorun mu var?" dedi.

Genç kat görevlisi ona Rusça cevap verdi. "Ben Ukraynalıyım. Bana Olga diyebilirsiniz. Burada sadece gece vardiyasında çalışıyorum, ama burası Ritz; verdikleri para iyi ve bazen de senin gibi ilginç insanlarla tanışabiliyorum. Senin ve patronun hakkında her şeyi Moskova'dan biliyorum."

Tatlı bir küstahlığı vardı ve Ivanov, "Sorun nedir?" dedi.

"Gündüz vardiyasında çalışan, Varşovalı sürtük Anya yatağı berbat etmiş. O yüzden hemen değiştirmem gerekiyor, çünkü eğer denetimcimiz fark ederse beni kovar. Olur mu?"

"Elbette olur." Ivanov heyecanlanmıştı, o sırada Olga'nın arkasına bakmakta olduğunu gördü. Dönüp arkasına baktığında Kurbsky'in kollarını birleştirip kapıya yaslandığını ve hafifçe gülümsemekte olduğunu fark etti.

"Her şey kontrolün altında gibi görünüyor. Sana bırakıyorum." Kurbsky odasına dönüp kapıyı kapadı.

Ivanov alışık olduğu standartlardan çok daha gösterişli olan odasına döndü. Bir sayvanlı yatak, odanın diğer köşesinde iki rahat koltukla bir masa ve Kurbsky'in süitine bağlanan kapının yanında bir giyinme alanı vardı.

Hiç şüphesiz tahrik olmuştu, pencerenin kenarına oturup kendisine odanın barından küçük bir votka alıp bekledi. Olga temiz çarşaflarla döndü ve yatağı yapmaya başladı. Ivanov onu gerilip dönerken izledi, etcği, çarşafı düzeltmeye çalışırken baldırlarına kadar açılıyordu.

Sağ bacağının üstüne doğru elini uzattı. Olga dikleşti. “Ama bu çok yaramazca.”

Ayağa kalktı, elleri tüm vücudunda dolaştı, onu döndürüyor ve tutkuyla öpüyordu. Olga karşılık verdi, daha ileri gitmeye kalktığında, Olga, “Hayır şimdi olmaz. Yapacak işlerim var. Sonra, ben daha sonra gelirim,” dedi.

Ivanov geri çekildi. “Doğru, saçmalıyorum. Biraz yan odaya gitmem lazım.”

“Homoseksüel falan mı?”

“Saçmalama. Oturup, onu korumam gerekiyor. Emirler böyle. O çok önemli birisi.”

“Tüm gece burada mı oturacaksın?”

“Aslında hayır. Vardiyalı bir sistemimiz var. Diğer ikisi şimdi şehre gitti.”

“Umarım sağ salim geri dönerler ki vardiyalarını alabilirler. Sabah sekize kadar çalışıyorum. Kim bilir?”

Yastıkları şişirdi, yorganın bir köşesini indirdi, Ivanov’un yüzünü okşadı ve odadan çıktı.

Ivanov derin bir nefes aldı, ayağa kalktı, yan kapıyı çaldı, açıp Kurbsky’in oturma odasına girdi. Televizyon açık olduğu halde ondan eser yoktu. Kurbsky pijamalarıyla karşısına çıktı, üzerinde bornozu vardı.

“Ritz’teki kat görevlilerinin seni heyecanlandıracağını söylemiştim.”

“Ukraynalı, adı Olga’yymış.”

Kurbsky çok eğlenmişti. “Bence bu çok komik. Seni zavalı pislik, iyi bir ilişkiden önce görev gelir. Sana hayranım. Git barımdan bir şeyler al ve televizyon izle. Ben yatmaya gidiyorum.”

Ivanov söyleneni yaptı, bir votka daha alıp Cezayir Savaşı'ndaki Fransız askerler hakkında eski bir filmi izlemeye daldı. Sonunda koltukta uyuyakaldı ve iki buçukta uyandı. Banyoya gidip yüzüne su çarptı, sonra da gidip yatak odasını dinledi. Her şey sessizdi, koridora çıkıp, Kokonin'in kapısını çaldı. Orada da, Burlaka'nın odasında da cevap yoktu. Çok sinirlenmişti, *Servis* yazılı personel odası açıldı ve karşısına Olga çıktı.

“Arkadaşlarımı mı arıyorsun? Bir saat önce geldiler, sarhoş domuzlar gibiydi ikisi de. Oda hizmetçileri onları yukarı çıkarıp, odalarına götürdü. Birisi banyosunda kusuyordu. Çocuklar temizlemek zorunda kaldı. Girip bakmak istersen pas anahtarım var.”

“Evet, senin için sorun olmazsa bakmak isterim.”

Oda hizmetçileri işlerini iyi yapmış olsa bile Kokonin'in odası hâlâ kusmuk kokuyordu. Ivanov hızla çıkıp, yan odaya girdi. Burlaka yarı çıplak yatağa uzanmış, horluyordu.

“Pislikler,” dedi Ivanov. “Üstlerindeki üniformadan utanmalılar. Umarım frengi olurlar.”

Sabahın o vaktinde koridor çok sessizdi. Ivanov kendisini tuhaf ve çaresiz hissetti. Olga, “Zavallı koca bebek,” dedi. Minik bir öpücük kondurdu.

“Dikkatli ol, muhtemelen kameralar vardır.”

“Koridorun bu kısmında yok.” Olga, Ivanov'un elini tuttu. “Gel, sana bir şey göstereceğim.”

Servis yazılı kapıyı açtı, Ivanov her çeşit yatak örtüsünün rafa yerleştirildiği küçük bir oda olduğunu gördü. “Burası çok hoş, sıcak ve her şeyden uzak, sence de öyle değil mi?”

Kapıyı kapadığında, ışık kırmızıya döndü. Olga onu yorganların arasına ittiğinde, sonsuz, gizemli bir şey haline geldi. Olga üniformasını sıyırdı, bacaklarını açarak üzerine oturdu. Elleriyle

her şeyi ustalıkla açıyordu ve o anda bunu daha önce, muhtemelen burada defalarca yaptığını düşündü. Ama Ivanov umursamadı. Sadece orada uzanıp onu yönlendirmesine izin verdi.

İşleri bittiğinde Olga ayağa kalkıp üzerini düzeltti, Ivanov kalkıp onu kucaklamak istediğinde Olga onu itti. “Olmaz, bugünlük bu kadar yeter. Perşembe sabahına kadar buradasın.”

“Doğru.”

“Yarın farklı vardiyalarım var. Yarısı öğleden sonra, yarısı gece. O yüzden on bire kadar işe başlamamış olacağım. Koruma işini arkadaşlarıyla hallet, belki odana gelirim.”

Ivanov çok heyecanlanmıştı ve bu her halinden belli oluyordu. “Halledeceğim, sana söz veriyorum. Özellikle bu gece olanlardan sonra onlara söylenenleri yapmak zorunda kalacaklar.”

Olga kapıyı açtı ve yolu gösterdi. Ivanov süite dönüp içeri girdi. Her şey sessizdi, parmak uçlarında odasına girip kapıyı açık bıraktı. Ceketini ve ayakkabılarını çıkarıp, yatağa uzandı. Aniden hayatında hiç bu kadar mutlu olmadığını hissedip, gülümsedi ve uykuya daldı.

Dillon, geceyi Monica’yla Dorset Sokağı’nda geçirdi. Farley Field’e onun Mini’siyle gittiler. Saat onda Paris’e doğru yola çıkacaklardı, Ferguson onları uğurlamaya gelmişti. Harry de Billy ile gelmişti. Lacey ve Parry pilotların giydiği türden altın şeritli lacivert üniformalar giymişti. Güzel bir sabah değildi, kötü Mart havası vardı. Lacey’in getirdiği şemsiyeler altında sohbet ediyorlardı.

“Ne diyebilirim ki?” Ferguson gülümsedi. “Kolay bir iş olacak. Daha farkına varamadan dönmüş olacaksınız. Asıl iş Alexander Kurbsky’in dönüşüm zamanında başlayacak.”

Lacey, Chieftain’e doğru yürüdü, Parry orada kontrolleri ya-

pıyordu, Ferguson ve Harry de onunla gitti. Monica'nın ardından Billy bindi. Ferguson, Dillon'a, "Charles de Gaulle'de Paul Bleriot bekliyor olacak. Sizi ağırlayıp, ihtiyaçlarınızı karşılayacak. İyi biridir, ona güvenebilirsiniz," dedi.

Dillon uçağa bindi ve koridorun diğer tarafına, Monica'yla Billy'nin karşısına oturdu. Lacey merdivenin kapısını kapayıp, kokpite Parry'nin yanına geçti.

"Bleriot da kim?" diye sordu Monica.

"Ferguson'un eski dostu. Paris'te yardıma ihtiyacın olursa, Ferguson'un adamı Bleriot'tır."

"Ne gibi bir yardım?"

"Göreceksin." Billy'e dönüp sııttı. "Şu bara bir baksana, Billy. Belki bir yarım şişe şampanya koymuşlardır."

Koymuşlardı, Billy şişeyi açıp plastik bardaklara doldurdu. "Çok seçkin," dedi Monica.

"Tam piknik ortamı," Billy bir şişe su açtı.

"Umalım da piknik ortamı olarak kalsın," Dillon kadehini kaldırdı. "Bize."

Uçuş olaysız geçti. Chieftain iniş yaptı ve havalimanının özel bölümüne girdi. Eşyalar çıkartıldı. Parry kontrolde kaldı ve Lacey onları izledi.

"Yarın St. Denis'e gideceğiz," dedi ve merdivenin kapısını kaldırdı.

Sadece el bagajları vardı, ama bir hamal bahşış kazanmak için, önce güvenliğe kadar, sonra da altmış yaşlarında tüvit şapkalı, deri ceketli hoş görünümlü bir beye kadar taşımakta ısrar etti. Gözleri masmaviydi ve hep gülümsüyordu.

"Leydi Starling, gerçekten memnun oldum. Güzellik ve zekadan her zaman etkilenmişimdir."

“Aman Tanrım, ne kadar nazıksınız.” Bleriot elini tutup, öptü.

“Sanki hepinizi tanıyormuşum gibi hissediyorum. Charles düşünceli davranarak bana fotoğraflarınızı fakslamıştı. Eski dostlarım gibisiniz. Sizin için uygun bir aracım var.” Başıyla hamala otoparktaki bir Renault steysin vagonu işaret etti. Hamal valizleri yerleştirdi, bahşişini aldı ve gitti.

“Şimdi nereye gidiyoruz?” diye sordu Dillon.

“Seine Nehri üzerinde bir restoranım var. Günü benimle geçirirsiniz diye düşündüm. Neden burada olduğunuza dair hiçbir fikrim yok, bilmek de istemiyorum. Bırakın böyle kalsın.”

Mekanının adı *La Belle Aurore* idi. Büyüleyiciydi ve Quai St. Bernard’a yakındı, güzel bir Notre Dame manzarası vardı. Yakında tekne bağlamak için bir liman, üstü kışlık örtülerle kapalı birkaç yat ve içinde insanların yaşadığı bir dizi tekne vardı.

“Kırmızı olan benim.” Bleriot dar bir koridordan geçti ve diğerleri de tekneye binip, sırayla onu takip etti. Rahat bir hayat için her şey var gibi görünüyordu. Kocaman bir kabinin bir sonu mutfğa, diğer sonu da banyo ve iki yatak odasına açılıyordu.

“Bugün bu size ait, dostlarım. Yüzünüzü yıkayın, bir kendinize gelin, sonra da restoranda öğle yemeğini yeriz. Ama önce size Charles Ferguson’dan bir hediye var.” Dolabı açtı, bir evrak çantası çıkarıp, kabinin ortasındaki büyük sehpanın üzerine koydu ve Dillon’a, “Bu galiba senin,” dedi.

Dillon çantayı açıp, susturuculu iki Walther ve Monica için yine susturuculu 25’lik Colt buldu. “Şu Ferguson ne kadar düşünceli bir adam. Hiçbir güzel kadın silahsız dolaşmamalı, bunu hep söylerim. Umarım çantan için çok ağır değildir.”

“Eğer şoven domuzun teki haline geldiysen Sean Dillon, bu

sana hiç yakışmıyor. Daha önce gayet güzel bir şekilde 25'lik Colt kullandığımı sana hatırlatırım.”

“Seni üzmesine izin verme, Monica,” dedi Billy, Walther’lardan birini alırken. “Bu sefer silahlı bir savaşa gireceğimizi sanmıyorum.”

“Dostlarım, bu hayatta hiçbir şey kesin değildir,” dedi Paul Bleriot. “Hadi gidip *La Belle Aurore*’da bir şeyler içelim. Siz de gününüzü nasıl geçirmek istediğinize karar verirsiniz.”

Ritz Otel’de Kurbsky nöbetçi müdürden bir görüşme talebi aldığı anda, hâlâ süitinde Ivanov’la kahvaltı yapıyordu.

“Nedenini öğrenebilir miyim?” dedi Kurbsky.

“Mösyö Kurbsky, üzülerek belirtiyorum ki, konu arkadaşlarınızın düzensiz davranışlarıyla ilgili.”

“Öyle mi?” dedi Kurbsky. “Böyle bir şeyi kabul edemeyiz. Lütfen yukarıya buyurun.” Ivanov’a döndü. “Arkadaşlarımla ilgili müdüriyette bir sorun? Neler oluyor?”

“İkisi o kadar sarhoş geldi ki, yatağa oda hizmetçilerinin sırtında taşınmışlar. Birisi banyoda kusmuş.”

“Ne hoş,” dedi Kurbsky. “Hep söylemişimdir, eşeğe altın semer de vursalar, eşek hâlâ eşektir. Rusya Federasyonu’nu pek de onurlandırmıyor.” Kapı çaldı. “Kapıyı aç.”

Müdür o kadar mahcuptu ki, Kurbsky’i rahatsız etti. “Elbette, Ritz’in standartlarına uygun değil. Benim standartlarıma da kesinlikle uygun değil. Moskova’ya döndüğümüzde derhal icabına bakacağım. Bu akşam Elysée Sarayı’nda olmam gerektiğinden, hoşgörünüze sığınyorum. Bildiğiniz gibi yarın ayrılıyoruz.”

“Size konuyu aksettirdiğim için üzgünüm, Mösyö, bildiğim kadarıyla bu akşam Devlet Başkanı’ndan Onur Nişanını alacaksınız.”

Kurbsky'in içinden 'Ne olmuş yani?' demek geldi ama "İlginiz Ritz'ten beklediğim tek şeydi," dedi. Müdür saygıyla eğilerek dışarıya çıktı, Kurbsky Ivanov'a dönüp, "İkisini hemen burada istiyorum. Giyinmeye zahmet etmesinler, bornoz da yeterlidir."

Yürüyen ölü, tam yerinde bir tanımdı. Korkunç görünüyorlardı ve akşamdan kalma oldukları her hallerinden belliydi. Orada üstlerinde bornozla, hasta görünüyorlardı.

Kurbsky, "Siz GRU subayısınız, yurtdışında dünyanın en güzel şehirlerinden birinde görevdesiniz. Ülkenizi temsil ediyorsunuz. Anavatanı gururlandırmanız gerekirken yaptığınız şeye bakın. Kendinizi utandırılıyorsunuz. Rusya'yı utandırılıyorsunuz. Orada durup Şanzelize'nin duvarına idrar yapsanız da aynı olurdu ve açıkçası bu akşam bana Saray'da eşlik etmeye layık değilsiniz."

"Lütfen efendim, ne olduğunu bilmiyorum," diye viyakladı Burlaka. "Belki de içkimde bir şey vardı."

"Dünyadaki en eski bahane. Gözümden kaybolun. Spor kulübüne gidin. Sauna ve buharın neler yapabileceğini görün."

Dışarı çıktılar. Ivanov, "Günün geri kalanında ne olacak?"

"Tüm gün burada oturmak gibi bir niyetim yok ve kurallara göre benimle gelmen gerekir. Muhtemelen çok sıkılacaksınız. Ben sanatı seviyorum, o yüzden Louvre'a mutlaka gitmem gerek. Belki benimle Seine Nehri'nde bir gezintiye ve Eiffel Kulesi'ne gelebilirsin. Ama hepsi bu kadar."

"Gare du Nord'dan, Brest'e gece treninde dört tane birinci mevki bilet. Bir kapıyla birbirine bağlanan özel kompartımanlardır. Her kompartıman ranzaları indirdiğinde iki kişi alır ama bağlantı kapısıyla dört kişiye yeter. İşte biletler."

Bleriot masaya koydu. Monica biletleri inceledi. “Harika. Çok güzel bir seyahat olacak. Yemekli vagon da vardır herhalde?”

“Evet, ben bu treni iyi bilirim. Soluk bir görkemi vardır ve lokomotifleri büyüleyici ama biraz eskidir. Mesela her koridorun sonunda bir lavabo vardır, özel hiçbir şey yok yani.”

“Bu dünyanın sonu değil,” dedi Monica. Dillon’a dönüp, “O zaman şimdi ne yapıyoruz?” dedi.

“Yürüyüşe çıkıp, turistik yerleri gezeriz. Sana da uyar mı, Billy?”
“Kesinlikle.”

“Benim tekneyi istediğiniz kadar kullanabilirsiniz. Treniniz hareket edene kadar daha çok zamanınız var. Birkaç şemsiyeye ihtiyacınız olacak. Seine Nehri kenarında yürümek için mükemmel bir zaman olduğu söylenemez. Benim işlerim var, sonra görüşürüz.” Bleriot kalkıp gitti.

“Her zaman Louvre, Eiffel Kulesi ve Notre Dame vardır.”

“Gittim ve gördüm,” dedi Monica. “Sen gördün mü, Sean?”

“Sevgilim ben yıllar önce yaramazlık günlerimde bu şehirde yaşadım. Hatta Bleriot’inki gibi bir teknem bile vardı.” Billy’e döndü. “Peki ya sen ?”

“Daha önce Paris’e hiç gelmedim. Ama Louvre benim tarzım değil, katedrallere de meraklı değilim. Ne var ki Eiffel Kulesi küçüklüğümden bu yana merak ettiğim bir yer.”

“Tamam,” dedi Dillon. “Bir taksi tutup gideriz. Sonra da sizi özel bir yere götüreceğim.”

Sadece kırk dakikayla Kurbsky ve Ivanov’u Eiffel Kulesi’nin tepesinde görme şansını kaçırdıklarını bilmiyorlardı. Ziyaretleri yağmur ve şehri kaplayan sis yüzünden hayal kırıklığı olmuştu.

Asansörle inerlerken Billy, “Ben Blackpool Kulesi’ni daha çok seviyorum,” dedi.

“Tam bir İngiliz gibi konuştun,” dedi Dillon. Taksi sırasına yaklaşıp, hızlı ve akıcı Fransızcayla Ile de la Cité’in karşısındaki Quai de Montebello’ya gitmek istediklerini söyledi.

“Sırada ne var?” dedi Billy.

“Bekle ve gör.”

Kısa bir süre sonra, parke taşlı bir rıhtımın kenarında durdular. Monica, arabadan inip şemsiyesini açarken, “Bunlar da ne böyle?” diye sordu.

“*Bateaux Mouches*. Yüzen restoranlar. Yemek ve şarap eşliğinde nehir boyunca gidip, manzarayı izlemek. Düzenli bir sistemleri vardır. Tarifeli kalkıyorlar.”

“Bu berbat havada mı?” dedi Billy.

“Fark ettiysen geniş güverte tenteleri var ve istersen içeride de oturabilirsin.”

“Oyunbozanlık yapma Billy, eğlenceli görünüyor,” dedi Monica.

İki güverte tayfası iskeleyi kaldırmak üzereyken, onları da tekneye almak için durdu. Bir garson gülümseyerek yanlarına geldi.

“Akşam yemeği mi yiyeceksiniz?”

“Öğle yemeği için çok geç değil,” dedi Dillon Fransızca.

“Elbette Mösyö, biz her zaman açığız. Ama bugün fazla müşterimiz yok. Hem sezon değil, hem de hava kötü. Nereye oturmak isterseniz buyurun, ben de size içecek ikram edeyim.”

“Üst güverteye çıktılar, ama iki yanı da açık olduğu için yağmur rüzgarla içeri girdiğinden tekrar aşağıya indiler. Pupa camının yanında tüm manzarayı görecekleri hoş bir masaya oturdular. Dillon ve Monica şampanya, ızgara dilbalığı ve patates Lyonnaise, Billy ise büyük bir tabak Fransız usulü balık buğulama istedi.

“Hakkını vermem lazım, Dillon,” dedi Billy. “Bu buğulama harika. Her şey çok güzel. Notre Dame buradan harika görünüyor ve bir de tekneler. Neredeyse Thames kadar güzel.”

Monica elini okşadı. “Söylenecek hiçbir şey yok. Balığımı muhteşemdi. Şimdi tek istediğim kahve olur.”

Etraflarında dönüp duran garson, tabakları toplamaya başladı. “Hemen, madam.”

Dillon bir sigara yaktı, Monica’ya verdi, sonra bir tane daha yaktı. “Bunlar Fransız,” dedi. “Kimse bizi tekneden atmaz.”

“Sence işler nasıl gidiyordur?” dedi Billy. “Kurbsky tarafında?”

“Kurbsky bu gece odasındaki korumayı halletme konusunda rahat görünüyordu,” dedi Dillon. “Askeri tecrübesi göz önünde tutulursa öyle de olmalı.”

“Galiba ben Gare du Nord’un kapısında, o gece trenine yetişmesini beklemekten başka yapacak bir şeyimiz olmadığından bu kadar gerginim,” dedi Billy.

Garson kahve getirdi, Billy İngiliz çayı ve Dillon da viski istedi. Monica, “Ben hâlâ tüm bu tehlikeli girişim ve gelecek hakkında çok heyecanlıyım. Kurbsky’in ne kadar değişeceğini düşünmekten kendimi alamıyorum.”

“Belki o da alamıyordur,” dedi Billy. “Sadece oturup beklememiz gerekiyor.”

Smokinli bir tören olmadığını gördüğünde Kurbsky biraz şaşır-mıştı. Yeni Devlet Başkanı işleri biraz daha rahatlatmaya karar vermişti ve günün emri takım elbiseydi. Kurbsky üzerini giymeyi bitirdiğinde saat beş buçuktu. Yatak odasındaki dolabın aynasında kendini inceledi. Hemen hemen New York’taki gibiydi, siyah giyinmişti ve iyi görünüyordu. Gidip bitişikteki odanın kapısını itti, ceketini buldu.

Ivanov içeri girdi, “Beni istemişsin?”

“Nasıllar?”

“Şimdi çok daha iyiler. Uzun ve zor bir gün oldu.”

“Getir onları buraya.”

Ivanov çıktı, Kurbsky ceketini giydi, oturma odasının aynasında kendine bakarak manşetlerini düzeltti. Burlaka ve Kokonin canlanmış, kendilerine çekidüzen vermişlerdi ve Ivanov’un söylediğine göre kendilerini otel berberinin ellerine teslim etmişlerdi.

“İyi bir gün geçirdiniz mi?”

Korkmuş görünüyorlar ve ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Onların yerine Ivanov cevap verdi. “Aptalca davrandılar ama derslerini almışlar. Bir daha olmayacak.”

Kokonin, “Asla. Söz veriyorum,” dedi.

“Bu şartlar altında, bu konuda daha fazla bir şey yapmamaya karar verdim,” dedi Kurbsky. Sonra Ivanov’a dönüp, “Moskova’ya döndüğümüzde bu olayı rapor etmeyeceksin,” dedi.

O anda rahatladılar. “Teşekkürler, Yoldaş,” dediler hep bir ağızdan.

Kurbsky, kaçtığını anladıklarında ne hissedeceklerini merak etti. Kayıtlarında, seçmiş oldukları kariyerde ilerleme şanslarını mahvedecek kadar büyük bir leke olacaktı. O zaman Alexander Kurbsky hakkında ne düşüneceklerdi?

“Hadi bara inelim. Size içecek bir şeyler ısmarlayayım,” dedi. Utanmışlardı. “Hadi, kaybedecek vaktimiz yok.” Kapıyı açtı ve çıktı.

Görkemli barda durup, dört kadeh votka söylediler. “Hepiniz benimle törene gelemezsiniz. Yanımda içeriye yalnızca bir kişi girebilir, o yüzden ikiniz limuzinde bekleyeceksiniz. Bu şartlar altında neden Ivanov’u tercih ettiğimi anlarsınız.”

“Elbette, Yoldaş,” dedi Burlaka muzip bir ifadeyle ve Kokonin’e baktı.

“Ayrıca Ivanov’un tüm geceyi emirlerimi yerine getirmek ve beni korumakla geçirmesi aşk hayatını sekteye uğratmıştır diye tahmin ediyorum. Bu gece öyle olmayacak. Döndüğümüzde bir şeyler düşünmüş olun.”

Heyecanla başlarıyla onayladılar, önlerine dört kadeh votka geldi. Kurbsky kadehini kaldırdı ve kendinden bahsetmeyerek hepsini şaşırttı.

“Beni besleyen anavatana ve Rusya Federasyonu’nun Başbakanı Vladimir Putin’e.”

Tüm kadehi tepesine dikti ve barın üzerinde kadehi ters çevirdi. Ivanov’a dönüp, “Şimdi gidiyoruz. Elçilikten gönderilmiş bir Mercedes bekliyor. Ön büroyla konuş,” dedi. Dışarıya doğru yolu gösterdi.

Elysée Sarayı’nda ana kapıda kontrolden geçtiler, avludan sonra otoparka girdiler. Kurbsky ve Ivanov diğerlerini bırakıp, sarayın kapılarını zorlayan bir güruha katıldılar.

Hayatın her hali oradaydı, her çeşit üniforma ve sivil kıyafetler, bir de saray korumalarının muhteşem kostümleri vardı. İçeriye girdiklerinde büyük bir curcunanın içinde kaldılar, avizeler bu muhteşem servetin üzerinde parlıyordu. Kalabalıktan şeritle ayrılmış bölmenin girişinde duran Yabancı Lejyon üniformasıyla bir albay, Kurbsky’i görüp, yanına çağırdı.

Kurbsky yanına gittiğinde, ona İngilizce, “Bay Kurbsky, sizi görmek ne büyük bir şeref,” dedi. “Endişelenmiştik, bir saat önce elçiliğinizden gelmekte olduğunuzu teyit etmelerini beklemiştik. Sizi gördüğüme sevindim. Beyefendi yardımcınız mı?”

“Evet, Teğmen Ivanov.”

“Pekala, arkanızdaki üç sıradan birinde oturuyor olacak. Siz de tabii ki ilk sırada oturacaksınız.” Kurbsky’e kabartılmış bir kart verdi. “Şuradaki yer göstericiye verin.”

Ivanov, “İyi şanslar, Yoldaş,” dedi.

Kurbsky koridor boyunca yürüdü ve kahya görünümlü bir adama kartı verdi, o da kartı inceleyip, Kurbsky’i koltuğuna götürdü. Sağdan en ön sıranın, en sonunda oturuyordu. Dolayısıyla Kurbsky’in konuşacağı tek insan, solundaki adamdı. Çok yaşlı ve kafasında biraz saçla, yüzü kırışmış biriydi.

Adam göz ucuyla ona baktığında gülümsedi ve ne yazık ki onun bilmediği dillerden biri olan Almanca konuştu. Anlaşılmaz bir şeyler anlatmaya başladığında, Kurbsky de Rusça, “Merhaba, nasılsınız?” dedi.

Adam bir anda irkildi ve Kurbsky şansını bir de İngilizce denedi. Yaşlı adam aniden bilge göründü ve “Siz kimsiniz?” dedi sanki her kelimenin tadını çıkarır gibi yavaşça.

“Alexander Kurbsky.”

“Neden buradasınız?”

“Onur Nişanı almak için.”

“Neden, ne yapıyorsunuz?”

“Kitap yazıyorum. Ben bir yazarım.”

Başını şaşkınlık içerisinde salladı. “Daha önce adınızı hiç duymamıştım.”

Kurbsky kahkaha attı, insanlar da dönüp ona baktılar. “Peki ya siz?” diye sordu. “Siz neden buradasınız?”

“Onur Nişanı için. Benim adım Hans Kruger.”

“Peki, siz ne yapıyorsunuz?”

“Nükleer fizikçiyim.”

“Pekala, güzel. Ben de sizin adınızı hiç duymamıştım.”

Sonra sessizlik oldu, ardından giriş müziği başladı ve etkinlikler başladı.

Çok uzun sürdü, beyni ve sırtı uyuşturan konuşmalar birbirini izledi. Onur Nişanı alacak olanlar sırayla çağrıldı, hatta bir süre sonra konveyör bant gibi görünmeye başladı. Kurbsky büyülu anın farkına bile varamadı. Devlet Başkanı Onur Nişanını yakasına iğnelerken orada olduğundan emindi, sözler söylendi ama neler olduğundan emin değildi.

Sonra hepsi bitti. Devlet Başkanı gitti ve Kurbsky yemek arayan kalabalığın içine karıştı. Ivanov, onun kolunu çekiştiriyordu. “Muhteşem. Her şey harika.”

“Sen bir şeyler biliyorsun. Seninle aynı şeyi yaşadığımızdan emin değilim. Saat kaç?” Saatine baktı. “Aman Tanrım, saat dokuz buçuk olmuş. Ben nerelerdeydim?” Kafasını salladı. “Açık büfe nerede?”

Ivanov her şeyi ayarlamıştı, önüne düştü. O sırada Kurbsky sağ elinde bir süredir taşımakta olduğu, Fas derisiyle kaplanmış kutuyu fark etti. Kutuya şaşkınlıkla baktı, ne olduğunu fark etti açıp, Onur Nişanını yakasından çıkararak içine koydu.

“Çıkarmamalısın, bence onu gururla taşımalsın,” dedi Ivanov ama Kurbsky cebine koymuştu bile. Kalabalığı yarararak açık büfeye gitti ve ellerine bir tabak alıp, sıraya girdiler. Aslında değmezdi, çünkü insanlar kalabalıkta hep olduğu üzere zorluk çıkarmaya başlamışlardı. Birkaç sosis almayı başardı ve Ivanov’a dönüp, “Bana bu kadar yeter. Hadi bir içki alalım,” dedi.

Şampanya barını bulup, birer kadeh aldılar ve Yabancı Lejyon teğmeni onları buldu. “Nerede, hemen kaybetmediniz değil mi?”

“Hayır, cebimde.”

Albay kendisine bir kadeh aldı. “Bu sizin için herhangi bir madalyadır herhalde. Yeterince kazanmışsınızdır.”

“Siz de,” dedi Kurbsky nazikçe.

“Hiç, tüm bunların neden olduğunu düşündünüz mü?”

“Hayatımın her günü.” Kurbsky Ivanov’un verdiği ikinci kadeh şampanyayı da içti, “İyi geceler, çok samimi bir gece oldu,” dedi. Albayın omzunu sıvazladı ve Ivanov’a dönüp, “Hadi gidelim,” dedi.

Mercedes’i ve diğerlerini buldular ve gittiler. Saat on otuzda Ritz’telerdi. Şoförü gönderip, içeri girdiler. Ivanov, “Bir içkiye ne dersin?” dedi.

“Hayır, yeterince içtim. Dürüst olmak gerekirse yatağımı istiyorum. Siz bir şeyler isterseniz, serbestsiniz ama ben süite gidiyorum. Benimle kim geliyor?”

Ivanov eşyaları topladı, Olga’nın vereceği zevkin heyecanıyla sabırsızlanıyordu. “Her zaman hatırlayacağım büyük bir gece oldu, ama ben de şimdi yatmak istiyorum.”

Kokonin, “Peki o halde, ben gecenin ilk yarısını alacağım. Eğer sizin için de uygunsa?” dedi Kurbsky’e.

“Benim için sorun yok, biz çıkıyoruz o zaman.” Hepsi asansöre binip, yukarıya çıktılar.

Süite çıkınca, Kurbsky, Kokonin’i oturma odasına bırakarak yatak odasına gitti. Ivanov’un odasına giden çifte kapıyı kilitlememeye karar verdi, çünkü eğer Ivanov onu görmek isterse ve kapıyı da kilitli görürse merak ederdi.

Televizyon oturma odasındaydı, bunun farkındaydı. Yatak odasının kapısını dinlemek için araladı. Her şeyi hazırlamıştı ve sabırsızlanıyordu. Saatine baktı, saat on kırk beşti. Gara erken varsa ne fark ederdi ki? Ceketini çıkartıp, bornozunu giydi ve oturma odasına geçti. Kokonin film izliyordu ve Kurbsky’e şaşkın bir bakış attı.

Ayağa kalkmaya yeltendi, Kurbsky, “Kalkma, sadece bardan bir şeyler alacağım,” dedi.

Kokonin tekrar koltuğa gömüldü, Kurbsky arkasına geçti, parmağının eklemiyle, ensesine bir yumruk indirdi. Sonra Kokonin inlerken, tek eliyle onu tutup, büyük koltuğun kolundan sarkıncaya kadar, şahdamarına başparmağıyla bastırdı.

Kurbsky yatak odasına fırladı, bornozdan kurtuldu, kemere susturuculu bir Walther yerleştirdi. Ceketini giydi, gardi-roptan deri ceketini çıkardı, süitin kapısına gidip açtı. Koridor sessizdi. Dışarı çıkıp, kapıyı kilitledi ve saniyeler içinde merdivene açılan kapının önüne geldi. Hayatında hiç olmadığı kadar hızlı dört kat aşağı indi. Lobiye inip, doğrudan otelden dışarı çıktı. Yağmur çok şiddetli yağıyordu, ama zaten taksi sırası hemen oradaydı.

O sırada Olga, on birde başlayacak olan vardiyası ve Ivanov'un onu beklediği düşüncesiyle personel kapısına aceleyle giderken, gölgeler içinde Kurbsky'i görüp şaşırdı. Kapı görevlisi ona bir şemsiye teklif etti.

"Taksi efendim, nereye?" İlk taksiye doğru yürüdüler.

"Gare du Nord," dedi Kurbsky.

"Hangi kapı efendim?"

"Brest'e gece yarısı treni."

"Üçüncü kapıya yani," dedi görevli, taksiciye, Kurbsky'e kapıyı açıp, verdiği bahşişi alırken.

Taksi uzaklaştı ve Olga şaşkınlıktan kurtulamadan, personel girişinden geçip, işe geliş saatini kaydetmek için kart bastı.

Takside Kurbsky telefonunu çıkarıp, Monica'yı aradı. Monica, Billy ve Dillon'la özel bir kompartımanda trendeydi.

"Alex, neredesin? İyi misin?"

"Taksideyim, geliyorum. Her şey yolunda ilerledi. Daha erken olduğunu biliyorum ama bekleyemedim."

"Sorun olacağını sanmıyorum. Görüşürüz."

Monica, Dillon ve Billy'e gülümseyerek telefonu kapadı.
“Geliyor.”

“Pekala, harika o zaman,” dedi Dillon. “Gidip onu beraber karşılayalım. Hadi harekete geçelim.”

GECE YARISI EKSPRESİ

7

Ritz'te Olga işe giriş saatini kaydedip, bayan personel odasına gitti. Dolabını açtı, üstünü çıkarıp, iş kıyafetlerini giydi. Denetimcisine rapor verip, dördüncü kattaki odaya çıktı. Çarşaf odasına girdiğinde saat on biri geçiyordu ve aklında hâlâ Kurbsky vardı. Sonra Ivanov'u merak etti. Acaba otelde miydi? Bunu öğrenmenin tek yolu vardı. Gidip, hafifçe kapısını çaldı, sonra da pas kartını kullandı.

Yatağında uzanıyordu, ceketini çıkarmıştı, yastıklara gömülmüş televizyon izliyordu, ayağını yataktan sarkıtarak kalkıp gü-lümsedi.

“Seni bekliyordum.” Hızla ayağa kalktı, Olga'yı kucakladı ve tutkuyla öptü. Olga geri çekildi.

“Patronunun oteli terk ettiğini görünce, neler olup bittiğini merak ettim. Burada olup olmayacağından bile emin değildim.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Kurbsky. Ben içeri girerken, onun da taksi tuttuğunu gördüm.”

Başını salladı. “Ama bu imkansız.”

“Oydu tamam mı? İstersen kapı görevlisine sor. Taksiyi o çağırdı. Gare du Nord'a gidiyor. Gayet net duydum. Görevli hangi

kapıya olduğunu sordu, patronun da Brest'e giden gece yarısı treni olduğunu söyledi, o da üçüncü kapı dedi."

Ivanov döndü, süitin bağlantılı odasına koştu, kapıyı açtı ve içeri girdi. Kokonin koltukta eğilmişti, başı ellerinin arasında inliyordu. Ivanov ellerini çekip, onu sarstı.

"Ne oldu?"

"Ben televizyon izliyordum. İçeri girdi, odanın barından bir şeyler alacağını söyledi ve arkama geçti. Bana yumruk falan atmış olmalı. Bayılmışım. Bir dakika kadar önce açtım gözlerimi. O nerede?"

"Gitmiş. Kaçmış. Olga onu otelden çıkıp, taksi tutarken görmüş." Kapıda duran Olga'ya döndü. "Kaldığı odaya gidip arkadaşımı çağır. Eğer üstünü çıkarmışsa söyle giyinsin ve yanımıza gelsin."

"Ne yani?" diye sordu Olga. "Neler olmuş?"

"Patronum iltica etmeye karar vermiş, olan bu, ve eğer kaçabilirse ben ve arkadaşlarım da iltica etmek zorunda kalacağız. Çünkü eğer Moskova'ya onsuz dönersek kendimizi Sibirya'da bir gulag'ta* buluruz. Git ve diğerini getir."

Olga gitti, Ivanov Kokonin'i banyoya sürükledi. "Hemen gömleğini çıkart. Hadi sana benimkilerden birini veririm. Duş almaya vaktin yok ama soğuk suya kafanı birkaç dakika tutarsan iyi gelir." Banyonun kapısını açıp, suyu en soğuğa getirdi. Kokonin söyleneni yaptı, eğildi ve çekilip kafasını kuruladı. Ivanov gidip ona temiz bir gömlek getirdi, Kokonin üstünü giyinirken Olga döndü.

Diğer arkadaşın pijamalarını giymişti, şimdi elinden geldiğince çabuk üstünü değiştiriyor. Bu senin için kötü mü?"

* Rus çalışma kampı. (Çev. N.)

“Eğer onu geri getirebilirsek değil.”

“Sence bu mümkün mü?”

Saatine baktı. “On biri çeyrek geçiyor ve tren gece yarısı kalıyor. Gare du Nord’a gitmemiz ne kadar sürer?”

“On beş ya da yirmi dakika.”

“O zaman başarabiliriz.” Kapı çalındı ve Burlaka geldi. “Biri bana neler olduğunu açıklayabilir mi?”

Kokonin banyodan çıktı. “Şimdi daha iyiyim.”

Ivanov, Burlaka’ya “Yağmurluklarınızı alın ve benimle asansörde buluşun,” dedi. İtaatkar bir şekilde çıktılar. “Galiba her zaman çarşaf odasını hatırlayacağız.” Olga’yı öptü, odasına gidip yağmurluğunu ve eski şapkasını giydi. Olga arkasından geldi ve Ivanov, “Her şeyi odada bırakacağız. Elçilik onları halleder ve yerinde olsam ağzımı sıkı tutardım.”

Olga onu koridora kadar geçirdi. “Bunu söylemek zorunda değilsin. Sence gerçekten onu yakalayabilecek misiniz?”

“Emin değilim ama pisliği öldürecek kadar yaklaşabilirsek, o da yeter.”

Döndü, Kokonin’in kapısını tuttuğu asansöre doğru koştu ve bindikten sonra kapadı. Olga orada durup, onu düşündü. Hoş biriydi ve ondan hoşlanmıştı ama ne olacaktı? Hayat bazen acımasız olabiliyordu, ama en son ihtiyacı olan şey Rus istihbaratıyla başının derde girmesiydi. Dönüp, çarşaf dolabına gitti ve işine devam etti.

Kurbsky onlarla kapıda karşılaştı. Monica’yı görmek eski bir dostla karşılaşmak gibiydi. Monica ona doğru geldi, ışık saçıyordu, ellerini uzattı. “Alex, bu harika.” Yanaklarından öptü ve sıkıca sarıldı. “Sen iyi misin?”

“Daha iyi olmamıştım. Beni arkadaşlarıyla tanıştır.”

Monica onları tanıştırdı. Dillon, “Daha çok zamanımız var,

kırk dakika. Hadi seni trene bindirelim ve bir içecek ısmarlayalım. Bence bunu hak ettin. Zor oldu mu?”

“Hayır, hiç zor olmadı. Utanç verici şekilde basitti.”

Platformda yürüdüler, gar sesleri yankılanıyor ve insanların kulak tırmalayıcı gürültüsüne karışıyordu. Uzakta bir buhar düğünün sesi, diğer taraftaki trenin kalkmakta olduğunu gösteriyordu.

“Herkes bir yerlere gidiyor,” dedi Kurbsky.

“Sen de gidiyorsun. Beni takip et.” Monica trene bindi ve o da arkasından gitti.

Dillon telefonunu açarken, Billy durakladı, Roper’ı arıyordu. “Paket güvenle elimize ulaştı. Yarım saat kadar sonra, hareket etmiş olacağız.”

“Kimseyi öldürdü mü?” diye sordu Roper.

“Hiç bahsetmedi.”

Ivanov’un taksiciye iki katını ödeyeceğini söylemesi, karanlık ve yağmura rağmen işe yaradı. Gare du Nord’a vardıklarında daha on beş dakikaları vardı ve Ivanov en yakın bilet penceresine gidip kredi kartını uzattı.

“Tren neredeyse dolu baylar,” dedi genç kadın. “Tüm birinci mevkiler bitti.”

“Sorun değil,” dedi Ivanov. “Herhangi bir yer olur.”

“Salonlu vagona üç koltuk verebilirim, en azından içecek alabilirsiniz, ama tüm gece oturmak zorunda kalacaksınız.”

Beş dakika içinde kapıdan geçmiş, platformda yürümeye başlamışlardı. Ivanov siyah şapkasını gözlerine indirdi. “Siz ikiniz platformun diğer tarafına geçin, ben trenin pencerelerine bir göz atacağım. İleride buluşuruz.”

Aslında düşündüğünden daha kolay olmuştu. Birinci mevki

vagonların üçü de önde, motorun arkasındaydı, dördüncü vagon da bar ve restorandı. Geçerken kafası hafif çevrilmiş halde Ivanov, Kurbsky’i güzel bir bayanın karşısında ve bar masasının diğer yanında da iki adamla otururken buldu. Bu kadarı yeterliydi. Platformda hızla ilerleyerek, trenin arkasında Kokonin ve Burlaka’nın yanına gitti.

“Burada, bir kadın ve iki adamla birinci mevkide, barda oturuyorlar. Trene bineceğiz, koltuklarımızı bulup ne yapacağımıza karar vereceğiz.”

Şampanya içerlerken, Kurbsky akşam neler yaşadığını anlattı. Onur Nişanı madalyasını kutusunda buldu ve Monica’ya bakması için verdi.

“Bugünün önemli bir anısı,” dedi Monica. “Ödül töreni nasıldı?”

“Kalabalık, gürültülü ve tuhaftı. Yanımda çok yaşlı bir nükleer fizikçi oturuyordu, bana ne yaptığımı sordu ve açıkladığımda adımı hiç duymadığını söyledi. Bu da beni kendime getirdi ve burada ne yapıyorum ben dedim.”

“Ritz nasıldı?” dedi Dillon. “Utanç verici şekilde basit olduğunu söyledin.”

“Kimseyi öldürmem gerekmedi. Genç Kokonin bana korumalık ediyordu. Onu eski bir savaş tekniğiyle bayılttım ve elimi kolumu sallayarak çıktım. Dört dakika sonra kapı görevlisi beni taksiye bindiriyordu.” Gülümsedi. “Devamını biliyorsunuz.”

Tren hareket etmeye başladı, raylarda kayıyordu, garı terk ettikçe biraz daha hızlanıyordu, melankolik bir ıslık karanlıkta yankılanıyordu.

“Trenleri özellikle geceleri çok severim,” dedi Kurbsky. “Bir keresinde Trans-Sibirya’yla Vladivostok’a kadar gittim. Muhte-

şem bir deneyimdi. Bununla ilgili birkaç şiir bile yazdım.”

“Şiir yazdığını bilmiyordum,” dedi Monica.

“Kötü şiirler bence, bu yüzden her yerde söylemiyorum.” Konuyu dağıtmak istercesine, “Elimi yüzümü yıkamak istiyorum. Kompartımana dönebilir miyiz?” dedi.

“Elbette,” dedi Monica. “Yüzünü yıkamak veya tıraş olmak için açıp kapanabilen bir lavabo var ama tuvalet yok. Tuvaletler her koridorun sonunda bulunuyor.”

“Sorun olacağını sanmıyorum.”

Dillon ve Billy önden gitti, arkasında Monica ve Kurbsky onları takip etti. Diğer tarafta cam kapıdan Ivanov ve arkadaşları onları izledi. “Şimdi koltuklarımıza dönelim,” dedi Ivanov ve trenin sonundaki salonlu vagona gittiler.

En sondaki masa onlarındı, etrafında dört koltuk vardı ama dördüncüsü boştu. Kabin memuru içecek arabasıyla geldiğinde, bir şişe votka ve buz istediler. Ivanov adama yüklü bir bahşiş verdi.

“Biz biraz yalnız kalmak istiyoruz, adamlarım ve ben.”

“Anlıyorum, Mösyö.” Kabin memuru not aldı, gülümsedi ve arabasıyla ilerledi.

“Ne yapacağız?” diye sordu Kokonin.

“Durumu değerlendirelim. Kurbsky’in yanındaki bu üç kişinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok,” dedi Ivanov. “Ama onlar da bizim kim olduğumuzu bilmiyor. Sadece Kurbsky biliyor.”

Kokonin, “Trende ne yapabiliriz ben de bunu anlamıyorum. Kurbsky birinci mevkide, biz de burada olduğumuz sürece idare ederiz. Üçümüzün de silahı var. Bu bizim lehimize. İnene kadar bekleyebiliriz,” dedi.

Ivanov bir tarife çıkardı. “Bunu koltuğun cebinde buldum.

Tren Brest'e kadar molasız gitmiyor, birkaç yerde duruyor. Rennes'de duracak mesela. Herhangi bir yerde inebilirler.”

“Kesinlikle ve biz de bunu bekleyebiliriz,” dedi Ivanov. “Ama ben Albay Luhzkov'la bu durumu konuşacağım. Bana telefon numarasını vermişti. Kimse duymasın diye tuvalete gideceğim.”

Vagonun sonundaki tuvalete gidip, kapıyı kilitledi.

Londra'da Luhzkov, Kensington Sarayı'ndaki ofisinde yatmaya hazırlanırken telefonu çaldı. Ivanov durumu anlatırken dikkatlice dinledi.

“Bunu söylemek zoruma gidiyor,” dedi Ivanov, “ama Kurbsky iltica ediyor gibi görünüyor. Otelde Kokonin'i bayılıp, kaçmış. Şans eseri odalarımıza hizmet eden kat görevlisi, işe gelirken taksiye bindiğini görmüş ve nereye gittiğini duymuş. Bu da bizi Brest'e giden gece yarısı ekspresine yönlendirdi. Şimdi trendeyiz, Kurbsky birinci mevkide bir kadın ve iki adamla içki içiyor. Tutukluya benzemiyor.” Tüm bu bilgiyi Luhzkov da kadın ve adamların kim olduğunu bildiği için teyit edebilirdi.

Ivanov'u bu işten çekebilmenin imkanı yoktu. O ve arkadaşları, Kurbsky karanlıkta kaybolurken, Ritz'te çaresizlik içinde kalmalılardı. Elbette İngilizler, Rus güvenliğinin onu yakalamak için ellerinden geleni yapmalarını bekleyeceklerinden, uygun önlemleri alacaklardı. Dillon ve Billy'i tanıdığından, Luhzkov saldırının sert olacağını tahmin edebiliyordu.

Putin'in Moskova'da söylediklerini hatırladı. “Kaçışı gerçek gibi görünmeli. Paris'teki korumalarının gerçeklerden haberi olmamalı. Eğer korumalar doğru yoldan saparsa, bu sonumuz olur.”

Derin bir nefes alıp, Ivanov'a, “İndiklerinde onları takip et. Önerebileceğim tek şey budur. Nereye götürdüğüne bir bakın,

sonra Moskova'nın dışındaki GRU güvenli yerindeki Binbaşı Gregorovich'le irtibata geçin. Dikkatli olun."

Orada oturup, olayı düşündü. Starling, Salter ve Dillon, Ivanov ve arkadaşlarını tanımıyordu, sadece Kurbsky tanıyordu. Dolayısıyla onların trendeki varlığından diğerlerini ancak o uyartabilirdi. Ama eğer Ivanov ve arkadaşları tüm yolculuk boyunca, trenin diğer ucunda oturursa, gözden uzak kalarak, rahatlıkla Kurbsky'i izleyebilir ve avlarını trenden inince takip edebilirlerdi.

Kurbsky'i uyarmak zorundaydı, başka çaresi yoktu.

Kurbsky telefonunu sağ cebinde, titreşimde tutuyordu. Monica kitap okuyordu. Dillon masanın diğer yanında *Paris Soir* okuyordu ve Billy de yan kompartımanın açık kapısına yastık koymuş uyukluyordu.

Kurbsky Monica'ya gülümsedi, müsaade istedi, koridorun sonundaki lavaboya gidip, kapıyı kilitledi. Telefonu açtı ve Luhzkov, "Tanrı'ya şükür cevap verdin," dedi.

"Ne oldu? Her beş dakikada bir seninle konuşmak istemediğimi söylemiştim."

"Kapa çeneni ve beni dinle." Luhzkov hızlıca neler olduğunu anlattı. "Gördüğün gibi arkadaşım, Ivanov ve iki arkadaşı sizinle birlikte trende ve şu anda senin bir mülteci ve vatan haini olduğunu düşünüyorlar."

"Aman Tanrım," dedi Kurbsky.

"Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Eğer diğerlerine söylersem, nereden bildiğimi öğrenmek isteyecekler."

"Trende yürüdüğünü ve onları gördüğünü söyleyebilirsin."

"Ve onlar beni görmedi? Hadi ama ciddi ol, Boris."

"O zaman bir şeyler düşünsen iyi edersin. Çünkü eğer bu işi

mahvedersen, sadece sen bok çukurunda olmayacaksın, kardeşin de hayatının geri kalanını Sibirya'nın kuzeyinde geçirecek.”

Kurbsky kendini zor tutarak sesini yükseltmedi. “Lanet olsun, beni tehdit etme.”

“Alex, seni tehdit etmiyorum. Muhteşem Başbakanımız beni de elinde tutuyor. Burada olursa olur, olmazsa olmaz gibi bir şansımız yok. Muhteşem adam hayal kırıklığına uğramaktan nefret eder. Her zaman yolunu bulur. Peki, şimdi ne olacak?”

“Fazla şansım yok gibi,” dedi Kurbsky. “Tekrar konuşuruz. Sen beni arama, ben seni ararım.”

Lavabodan çıktı, çoğu yolcunun uyuduğu vagonları ve yemekli vagonu geçti. Dikkatle yürüyordu, her kapıda duruyordu ve içerideki yolculara bakıyordu, avını arıyordu. En sonunda salonlu vagona ulaştı ve onları en sonda gördü. Geri çekildi ve yemekli vagona doğru giderken şef garsonla karşılaştı. Çok az insan yemek yiyordu.

“Siz ve arkadaşlarınız bir masa ister misiniz, Mösyö?”

“Emin değilim. Gelecek durak ne zaman?”

“Belleville, Mösyö, bir saat on beş dakika sonra.”

“Arkadaşlarım ne istiyormuş bir sorayım.”

Kompartımana döndü ve Monica'nın ranzalardan birinde uyumakta olduğunu gördü. Dillon ve Billy de kafalarını önlere eğmiş ikinci kompartımanda uyuyorlardı. Monica'nın İngiltere'deki Roma ordusuyla ilgili, kendi yazdığı kitabını aldı. Tekrar yemekli vagona gidip, bir masaya oturdu.

Rus kahvaltısı, votka, havyar, tütsülenmiş somon, ringa balığı, kepek ekmek, daha çok votka ve siyah çay aldı. Tüm bunlar kusursuz bir servisle sunulmuştu. Monica'nın kitabı harikaydı ve yemeği gerçekten şölene dönüştürdü.

Zaman hızla akıp geçti ve tren yavaşlamaya başladığında,

kitaba dalmıştı ve durmaya yakın şef garson gelip “Belleville, Mösyö,” dedi.

Kurbsky dışarıya baktı. Küçük bir gar istasyonu, bir platform ve çürümekte olan birkaç depo gördü. Birkaç kişi yürümek için dışarı çıkmış, bacaklarını açıyor, demiryolu traverslerinin arasında dolanıyorlardı. O sırada Kokonin ve Burlaka geçti, elleri ceplerinde sohbet ediyorlardı.

Kaçınılmaz olan oldu ve Kurbsky gidip açık bir kapı bulup, aşağı indi. Küçük bir korunun yanında duruyorlardı ve aniden kayboldular. Hafif koşarak aceleyle bir köşeden döndü, onları suyla dolu bir hendeğin kenarında dururlarken gördü.

Onlar onu fark edemedi, üstlerine çullandı, Walther’ını belinden çıkardı. Kokonin “Sen!” dedi ve elini iç cebine götürdü. Kurbsky, susturuculu Walther’ının çıkardığı boğuk sesle onu alının ortasından vurdu. Geriye sendeledi ve hendeğin kenarına düştü. Burlaka silahını çıkarmış ama çok geç kalmıştı, Kurbsky, Kokonin’e yaptığıнын aynısını ona da yaptı. Kurbsky önce birini, sonra da diğerini suya yuvarladı, döndü ve koruya doğru yürüdü. Trenc binmekte olan insanların arasına karıştı.

Yemekli vagona döndü, kitabı bıraktığı yerde buldu. Şef garson, hesabı getirdi. Kurbsky hesabı avroyla ödedi ve iyi bahşış bıraktı. “Size minnettarım. Her şey çok güzeldi. Bir sonraki durak ne zaman?”

“Bir saat ya da daha fazla, Mösyö, Rennes.”

Kompartımana dönmek yerine, salonlu vagona doğru ilerledi ve içeri baktı. Ivanov ayakta kabin memuruyla konuşuyordu. Sinirli görünüyordu. Kabin memuru omuz silkiyordu, onu tatmin edemediği belliydi. Kokonin ve Burlaka treni kaçırmıştı. Onun suçu değildi. Bir sonraki trene binmek zorunda kalacaklardı. Resmi yöntem bu gibi görünüyordu.

Kurbsky dönüp, gitti. Üniformayı giydiğin ilk günden beri, üzerinde onunla ölebileceğini kabul etmen gerekti. Çeşitli savaşlarda bulunmuştu ve durum her zaman bundan farksızdı. Belki bu iki ölü adam için biraz merhamet duyması gerekiyordu ama tüm merhametini Afganistan'da ve Çeçenistan'da kullanmıştı.

Kompartımana döndüğünde içeri girmedi, sadece üç arkadaşının hâlâ uyuyup uyumadığını kontrol etti, döndü ve trenin sonuna doğru yürümeye başladı. Ne olursa olsun bu işi bitirmenin zamanı gelmişti. Kitap ya da dergi okuyan birkaç yolcu dışında, trendeki herkes uyuyor gibiydi.

Gece yarısından sonra, her şey mümkündür ve ölüm kokusu havadadır. Bunu Shakespeare söylemiş olamazdı, tarihteki önemsiz yazarlardan biri söylemişti ama kim olduğunun önemi yoktu. Salonlu vagona ulaştı. Küçük kabininde, kabin memuru uyuyakalmıştı ve koltuklarındaki yolcular da çoktan uyumuş görünüyordu. Ivanov'un tek başına oturduğu koltuklara kadar yürüdü. Ivanov kollarını bağlamış, gözleri kapalı, başını arkaya yaslamıştı. Kurbsky karşıdaki koltuğa oturdu, Ivanov gözlerini açtı ve neredeyse yerinden fırladı.

Kurbsky yavaşça, "Tek kelime etme. Devletin güvenliği için çok önemli ve çok gizli bir işin ortasındasın. İkimiz de öyleyiz. Şimdi sesini çıkarma."

"Kokonin ve Burlaka'ya ne oldu?" dedi Ivanov.

"Belleville'deler. Silahlarını aldım ve kaçmalarını söyledim."

"Ama neden böyle bir şey yaptın?"

"Ben, Putin'in emirlerini yerine getiriyorum." Ayağa kalktı.

"Burada rahat konuşamayız. Gel, araya çıkalım."

Gidip vagon arasına açılan kapıyı açtı. Sigara yasağının olduğu zamanlarda, sigara içenler arasında burası çok ünlüydü. Tente

olduğu halde, yağmur içeri giriyordu.

Ivanov, “İslanacağız. Neler oluyor?” dedi.

Kurbsky susturuculu Walther’ını çıkardı, namlusunu ona yaklaştırdı ve kalbinden vurdu. Geriye yalpaladı, hafif döndü ve kafası aşağıya sarktı. Kurbsky, cesedin kalanını aşağı itti, Ivanov karanlık ve yağmurda gözden kayboldu. Walther’ı tekrar beline koydu, soğukkanlılığını korudu ve kabin memurunun hâlâ uyuduğu yere, koridorun sonuna yürüdü.

Gece yarısından sonra, her şey mümkündür ve ölüm kokusu havadadır. Bu düşüncayı kafasında tekrarladı durdu. Üç adamı hiç merhamet belirtisi göstermeden vurmuştu, ama daha önce yıllar boyu nicesinde olduğu gibi, bunu da arkada bırakmalıydı. Onun için çizilmiş geleceği yaşamaya hazırdı ama emin değildi.

Birinci mevkiye döndüğünde lavaboya gidip, Luhzkov’u aradı. Luhzkov’u uyku tutmamıştı, haberleri bekliyordu.

“Bitti Boris. Üçünü de öldürdüm.”

“Yankıları olacak mı?”

“Bir süre bulunacaklarını sanmıyorum. Eğer kast ettiğin buy-
sa, cesetler trende değil. Birileri onları buluncaya kadar, biz de St. Denis’ten ayrılmış oluruz.”

“Sana sorun oldular mı, Alex?”

“Boris, devlet için çalışan senin gibi insanlar, senelerdir sizin yerinize adam öldürsünler diye insanları gönderdiniz. Ne zaman onlara sorun olup olmadığını sordun?”

Telefonu kapadı, duraksadı, sonra da Roper’ı aradı.

Roper hemen cevap verdi. “Nasılsın? Dillon tren hareket etmeden az önce beni aradı, güvende olduğunu söyledi. Yolculuk nasıl gidiyor?”

“Epey hareketli oldu.” Kurbsky yalan söylemeye başladı.

“Diğerleri uyuyordu, ben de restorana bir şeyler yemeye gittim. On beş dakika Belleville’de durduk, birkaç kişi aşağı indi. Ben de o arada Kokonin ve Burlaka’yı gördüm. Korumalarım, yürüyüşe çıkmışlardı.”

“Nasıl oldu bu?”

“Tamamen kötü şans. Sonra öğrendim ki kat görevlilerinden biri, beni taksiye binerken görmüş, nereye gittiğimi duymuş, onlara haber vermiş. Hemen harekete geçip, gara kadar beni takip etmişler. Treni son anda yakalamış olmalılar.”

“Peki, sen ne yaptın?”

“Belleville’de mi? Trenden çıktım, uygun bir yere kadar onları takip ettim ve işi sağlama aldım.”

“Sağlama almak derken, neyi kastediyorsun?”

“İkisini de vurdum, bir hendekte bıraktım ve trene geri döndüm.”

“Üçüncüye ne oldu?”

“Ivanov. Tren tekrar hareket ettiğinde, treni aradım ve onu salonlu vagona buldum. Galiba diğerlerinin treni kaçırdığını sandı. Ona, hepimizin Putin’in hazırladığı bir oyunda sadece kurban olduğumuzu söyledim.” Tekrar yalan söyledi. “İzimi nasıl bu kadar çabuk bulduklarını sorduğumda, bana kat görevlisini anlattı.”

“Peki, bu yüzleşme nerede oldu?”

“Trenin sonundaki vagon arasında. Bu aralar sigara içenlerin cenneti ama onun için öyle olduğu söylenemez.”

“Onu da öldürdün.”

“Tabii ki, sonra da raylara attım. Yapmak zorundaydım Roper, bunu anlamalısın. Bu GRU salakları, her şeyi mahvederlerdi. Bu arada GRU’dan bahsetmişken, Boris Luhzkov, Londra Büyükelçiliği’ne geldi mi?”

“Duyduğuma göre geldi,” dedi Roper. “Bütün bunlar olurken Dillon ve Billy ne yapıyordu?”

“Derin uykudaydılar.”

“Peki, hiç onların da sana yardım etmek isteyebileceklerini düşünmedin mi?”

“Haklısın ama Monica’yı düşünmek zorundaydım ve doğrusunu söylemek gerekirse kendim halledersem daha etkili olacağımı düşündüm. Dillon’a haber vermeyi sana bırakıyorum.”

Lavabodan çıkıp, kompartımana bakmak için durdu. Monica oturmuş, bacaklarını sallıyordu.

“Yolculuk nasıl gidiyor?”

“En azından uyuyabildim.” Sean ve Billy yan odada kıpırdanıyordu. “Senden ne haber?”

“Trende ve uçakta asla uyuyamam,” dedi. “Restoranda harika bir yemek yedim ve senin İngiltere’deki Roma ordusu hakkındaki kitabını okudum.”

“Ne düşünüyorsun?”

“Muhteşem. Aksiyon ve tutku, en sevdiğim şeyleri barındırıyor. Gidip, kahvaltı için bir masa ayarlayacağım. Orada görüşürüz.”

Billy lavabodaydı, Dillon da telefonla konuşuyordu ve ciddi görünüyordu. Kurbsky hızlı hareket ederek çıktı.

Saat beşti ve hava hâlâ karanlıktı, yağmur cama vuruyordu. Şef garson siyah çay getirdi. “Yanında votka ister misiniz, Mösyö?”

“Neden olmasın?” Akşam yemeği, kahvaltı derken zaman kavramını tamamen yitirmişti. Biraz çay içti, votkayı tepesine dikti ve Dillon’ın trene binerken verdiği pasaportu ve evrakları inceledi. Dillon yanına geldi, hâlâ ciddi görünüyordu. Diğer yandan Billy, çok heyecanlıydı.

“Tek taşla üç kuş, Kurbsky! Bunun sadece reçelli ekmeğin üstündeki sinekler için olduğunu düşündürdüm.”

“Lanet olsun Billy, bu ciddi bir şey!” dedi Dillon. Kurbsky’e döndü. “Kokonin ve Burlaka’yı görmenin şaşırtıcı olduğunu anlıyorum ama bizi çağırmalıydın. Biz bu yüzden buradayız.”

“Pekala, çağırmadım. Ama hızlı hareket etmem gerekiyordu.”

“Peki ya Ivanov?”

“Bak, onu tanıyordum, dolayısıyla onunla nasıl başa çıkacağımı da biliyordum. Şimdi geçti gitti. Monica nasıl?”

“Üzgün,” dedi Dillon.

“Atlattır,” dedi Billy. “Drumore olayında IRA pisliğinin tekini öldürdü ve üstesinden gelmekte hiç zorluk yaşamadı. Hadi kahvaltı söyleyelim.”

“Ben gidip Monica’yı getireceğim,” dedi Kurbsky. “Sizin için bir sakıncası var mı?”

“Bana ait değil ya,” dedi Dillon.

“Şef garsona daha önce istediklerimin aynısından istediğimi söyleyin.”

Monica kompartımandaki lavabonun önünde durmuş, aynaya bakıp, ruj sürüyordu. “İşte geldim,” dedi Kurbsky. “Bana kızgın mısın?”

“Artık değilim. Sadece bir soru sormama izin ver. Gerçekten gerekli miydi?”

“Beni zorla geri götürmeye çalışırlardı ve inan bana işler çok karışırdı.”

Monica başıyla onayladı. “Kulağa mantıklı geliyor. İçinde bulunduğumuz bu macera, muhtemelen hiç tahmin etmediğimiz talep ve sonuçlar getirmek zorundaydı.”

“Haklısın.”

“Haklı olduğumu biliyorum Alex ve bu sonuncusu olmayabi-

lir. Ama diğerleri gelecekte olacak. Hadi şimdi gidip diğerlerine katılalım.” Kurbsky’in yanından geçip, koridora gitti.

Rennes’in içinden geçip, otuz kilometre sonra hoş bir kasaba olan St. Denis’deki küçük garda indiler. Saat altı buçuktu, burada da mart ayının kötü havası hakimdi, artık güneş doğmuştu, açık gri gökyüzü ve hiç dinmeyecek gibi duran yağmur vardı. En yakın büyük şehir olan Brest’e gitmek için treni bekleyen bir sürü insan vardı.

Parry, elinde şemsiyeyle bekliyordu ve görür görmez yanlarına geldi. “Bizi bekleyen bir araba var. Havaalanı buradan on üç kilometre uzakta ve bir saat önce General Ferguson’dan, uçuşumuzu öne alma emri aldık. Neler olup bittiğini bilmiyorum ama bir an önce buradan çıkmamızı istiyor.”

Arabaya bindiler ve giderlerken Billy, “Sence Roper, Ferguson’la konuşmuş mudur?” dedi.

“Tabii ki konuşmuştur,” dedi Dillon. “Dolayısıyla Fransız topraklarından bir an önce çıkmamızı istiyor.”

Havaalanına çok hızlı vardılar ve talimatlara göre hareket eden şoför doğrudan Chieftain’in beklediği yere, pistin sonuna gitti.

Parry, “Hemen uçağa binin, orada arkadaşlarımız var. Her şey halledildi,” dedi.

Beş dakika sonra, merdivenin kapısını kaldırıp, koridordan geçerek, kokpite Lacey’nin yanına gitti. Hızla on bin fite yükseldiler, hava hâlâ kötüydü, Chieftain türbülânsta sarsılıyordu ama yine de Kanal Adaları’nın üzerinden, Wight Adası ve İngiltere’ye doğru kararlı bir şekilde ilerliyordu.

Parry, bir süre sonra yanlarına geldi. “Kahve orada, bir şişe şampanya, kola falan da var.”

“Bizi gerçekten çok çabuk uzaklaştırdınız,” dedi Billy. “İyi düşünmüşsünüz.”

“Billy, orada neler yaptığınızı bilmiyorum, bilmek de istemiyorum ama Ferguson, sizi Irak’ta kurtardığımızdan bu yana en hızlı şekilde buradan çıkarmamızı istedi.”

Parry geri döndü, Dillon da bar kutusunu açıp, şampanya şişesini buldu ve şişeyi açmaya koyuldu. “Ferguson sadece dikkatli olmak istiyordu. Bizi savaş meydanından bir an önce çıkarmak istedi. O cesetlerin bulunması bir iki günü bulur. Sonra da cesetlerin teşhis edilmesi ve Rus GRU ajanları olduğunu bulmaları zaman alacaktır. Bu sefer de böyle dost canlısı bir ülkede ne operasyonu yaptıklarını öğrenmeye çalışacaklardır. Yalanlar, hileler, cenaze talebi başlayacak, sonra da hikaye unutulup gidecek çünkü kamunun ilgisini çekmeyecek bile.”

Plastik bardağı doldurup, Monica’ya uzattı. Billy, Kurbsky’e “Hepimizin çıkaracağı bir ders var. İpek kadar pürüzsüz, son derece basit olacağını söylemiştik. Eğer o kat görevlisi işe gelip, seni görmemiş olsaydı öyle de olurdu,” dedi.

“Beni gördü ve duydu, çünkü kapı görevlisi taksiciye söylemek için nereye gittiğimi sordu.”

“Lüks otellerdeki kapı görevlileri hep böyle yapar.” Dillon Kurbsky’e bir bardak uzattı. “Buna hizmet diyorlar.”

Bardağını kaldırdı. “Her neyse, hepsi geldi geçti. Şimdi sıra geldi bir sonraki harekete.” Kurbsky’e gülümsedi. “Kim bilir? Belki hoşuna gider.”

Kurbsky sertçe, “Benim için ne planlandığını belli ki biliyorsun. Sırada ne var?” dedi.

“Bunu söylemek General Ferguson’un görevi, patron o.”

“Bunu da hiçbir zaman anlayamadım. Tam olarak neyin patronu?”

“Başbakan’ın özel güvenlik biriminin patronu.”

“Belli ki siz daha önce böyle işlerle uğraştınız.”

“Elbette,” dedi Billy. “Kuralımız, hiç kural olmamasıdır. Ama aptal yasalar ve akıllı avukatlar sağ olsun, tüm terörist ve katillerin serbest kaldığı bugünlerde değil.”

“Peki, sen bu işe nasıl girdin?” dedi Kurbsky.

“Önceden çete elemanıydım ama sıkıcı olmaya başlamıştı. Amcam Harry de benim gibiydi. Dillon IRA mensubuydu, bu uçağı kullanan iki adam da Kraliyet Hava Kuvvetleri pilotlarıdır. Yani, kötü adamlardan daha kötü olabiliriz.”

Kurbsky, Monica’ya döndü. “Peki ya sen? Sen de kötü adamlardan daha kötü müsün?”

Monica tereddüt etti. “Arada sırada, işe yarayabiliyorum.”

Dillon bardağını kaldırdı, “Sonunda ne yapacağını kim bilir?”

Farley’de, Fergosun’ın Daimler’i doğrudan Chieftain’in yanına gitti. Chieftain durduğunda, Parry merdivenin kapısını indirdi ve Kurbsky aşağı inip, Ferguson’un arkasındaki koltuğa geçti. Araba hemen hareketlendi, General, “Charles Ferguson,” dedi, el sıkıştılar. “Trendeki olayları duydum.”

“Evet, tatsız olaylardı,” dedi Kurbsky.

“Şimdi buradasınız ve önemli olan da bu. Holland Park, güvenli yerine gidiyoruz. Benim işlerim genelde orada ve Binbaşı Roper da orada. Yüksek güvenlik ve tam teçhizat bulunuyor. Ayrıca daha az personel bulundurmamızı sağlayan yüksek teknolojiye sahip. İşleri düzenleyecek birkaç Ordu Polisi çavuşu bulundurmam yeterli oluyor. Bunlardan birisi arabayı kullanan Doyle, bir de Çavuş Henderson var, o da şu anda güvenli yerde.”

“Peki, bana ne olacak?”

“Birkaç fikrimiz var, kısaca bahsedeceğiz. Bence ilgini çekecektir.”

“Harika,” dedi Kurbsky. “Elinizde neler olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum.”

Farley’de, Harry Chieftain’e doğru Bentley’iyle giderken, sırtarak pencereden çıktı.

“Hadi ben de sizi alayım. Ferguson hepimizi Holland Park’ta görmek istiyor.” Hepsi arabaya bindi ve ilerlediler. “Fena değildi, Kurbsky’i getirdik. Mükemmel. Üçünü de böyle hakladığına göre gerçek bir cani olmalı.”

“Ferguson sana anlattı mı?” diye sordu Billy.

“Tabii ki anlattı. Billy biz altımız bir ekibiz. Biz her şeyi bilenleriz. Svetlana’ya bunları anlatmayacak. Kurbsky yeğeni olduğu için, ortalıkta adam öldürdüğü düşüncesi pek hoşuna gitmeyebilir. Ama kabul edelim ki, adamın bu işe yeteneği var. Size söylüyorum, Doğu Blok’unda Kraylar’ın hüküm sürdüğü zamanlarda da iyi iş çıkardı. Seni cebinden çıkarır, Dillon.”

Monica öne eğildi ve “Harry, sen bir tanesin,” dedi.

Holland Park’ta, Ferguson ve Kurbsky’i, Roper’la bilgisayar odasında buldular. Harry’i Kurbsky ile tanıştırdılar ve sıcak bir şekilde tokalaştılar.

“Kesinlikle, rehin almıyorsun evlat.”

“Sadece şansım varsa alırım ama bu sefer yoktu.” Kurbsky Ferguson’a döndü. “Hâlâma ne oldu? Beni görmek için sabırsızlanıyor olmalı.”

“Elbette. Onunla Katya’yı personel dairelerimizden birine yerleştirdim.” Monica’ya döndü. “Bu şeref sana ait. Nerede olduklarını biliyorsun.”

“Tabii ki.” Monica yola koyuldu. “Zemin katta, buradan çok uzakta değil.” Birkaç dakika sonra bir kapının önünde durdu. “Bu çok büyük bir an Alex, ikiniz için de.”

“Yaşı dolayısıyla özellikle onun için önemli bir an bence. Halamın iyiliği için bunu doğru yapmalıyım.”

“İkinizin iyiliği için de.” Monica uzanıp, onu yanağından öptü ve bir an elini tuttu.

“Sen olağanüstü bir kadınsın.” Elini tuttu ve öptü. “Sean Dillon çok şanslı bir adam.”

Kurbsky kapıyı açtı ve Monica Svetlana’yı yanında Katya’yla pencerenin kenarında otururken gördü. Svetlana ayağa kalktı ve Kurbsky bir an orada durdu. Svetlana kollarını uzatıp, “Alexander, bu sen misin? Bunca sene sonra inanamıyorum,” dedi.

“Değersiz bozuk para gibi, geri döndüm, *Babuška*.”

Gözyaşları sel oldu, Kurbsky kapıyı kapadı. Kısa bir süre sonra kapı tekrar açıldı, Katya dışarı çıkıp, kapıyı kapadı. “Bizi tanıştırdı, ama Svetlana için çok duygusal bir an.”

“Hadi onları baş başa bırakıp, diğerlerine katılalım.”

Ferguson bar alanının köşesinde Dillon ve Harry ile konuşuyordu. Billy Roper’la oturuyordu ve iki kadın onların yanına gitti.

“Nasıl gitti?” diye sordu Roper.

“Svetlana’nın gözyaşları sel oldu aktı. Değerli oğlu yıllar sonra geri döndü. Hatta ona *babuška* dedi.”

“Galiba bu Rusçada büyükanne demek?” dedi Roper.

“Sanırım Kurbsky küçükken, ona böyle sesleniyordu. Onu görünce çok rahatladı. Buraya sağ salim geldiğine inanamıyorum.”

Monica başıyla onaylayan Roper’a baktı. “Ona neler olduğunu anlat. Ne de olsa sen de oradaydın.”

Dinlemeyi bitirdiğinde Katya üzgün görünüyordu ama şaşırmamıştı. “GRU için normal bir şey ama Alex her zamanki Alex.”

“Tanrı bilir, savaş yıllarında yeterince görmüştür,” dedi Monica.

“Bence bundan daha fazlasını görmüştür.” Katya Roper’ın içki masasına doğru ilerleyip, kendine votka aldı. “Ruhunun derinliklerinde başka bir şey savaş zamanında ortaya çıktı ve bir daha asla yok olmayacak.”

“Belki.” Monica emin değildi.

Roper viski almak için uzandı, omzundaki ve sırtındaki ağrı aniden kabarmıştı. “Haklı Monica. Kendine bir bak. Tam bir hanımefendi. Eski bir üniversitede ünlü bir akademisyen, sayısız doktora, ama bıçak kemiğe dayanınca sen de geçen sene IRA pisliğini öldürdün. Yani bu nereden çıktı peki?” viskisinden bir yudum aldı. “Biliyorum ben senden de beterim ama kesin olan bir şey var. Svetlana için sevgili yeğeninin üç adamı öylece öldürdüğünü kabul etmek zor olacaktır.”

“Bu konuda hepimiz hemfikiriz,” dedi Katya. “Gidip, neler yaptıklarına bir bakayım.”

Katya gitti ve Billy, “Bu Katya, çok zeki bir kadın,” dedi.

“Ben de sana katılmadan edemeyeceğim.” Roper viskisini bitirdi ve Monica bardağını yeniden doldurdu. “Kötü bir gün mü?” diye sordu Monica.

“Monica, her gün kötüdür. Ama yaşıyorum, en azından bu aralar, Afganistan ve Irak’tan gelen birçok zavallı gibi parçalara da ayrılmış olabilirdim. Hâlâ yaşıyorsam bence bunun bir anlamı var.”

“Dindar olduğunu bilmiyordum,” dedi Billy.

“Değilim Billy, ama sebep ve sonuca inanırım.”

Katya ve kolunda Svetlana’yla Kurbsky’in odaya girmesiyle sohbetleri yarıda kaldı. Katya, “Svetlana, Kurbsky’in gösterimi izlemesini istiyor. Böylece aklımızdan neler geçtiğini görebilir.

Ferguson’la konuştum. Ferguson, Dillon ve Harry gösterim salonuna indiler,” dedi.

“Bunu hayatta kaçırmam,” dedi Roper.

Katya filmi biraz kırpılmıştı ama Svetlana, Dillon ve Monica’ya Chamber Court’ta gösterdiğinin hemen hemen aynısıydı. Olayı anlattı ve bitirdiğinde, “Tekrar gösterelim ki, Alex gerçekten ana fikri algılasın,” dedi.

En sonunda hastane önlükleriyle olduğu son halini dondurduğunda sessizlik vardı.

“Çok etkileyici,” dedi Kurbsky. “Çok cesur bir plan.” Svetlana’ya döndü. “Sen ne düşünüyorsun?”

“En azından bir süre evde yanımda kalmanı sağlayacaksa harika olur. Böylece sana tekrar yakın olabilirim, seni tanıyabilirim.”

“Durumu bir gözden geçirelim. GRU benim Londra’da olduğumu düşünürse, beni bulmaya çalışacaklardır. Diğer yandan yapmak isteyecekleri son şey benim burada olduğumu duyurmak olur. Beni daha gizli bir şekilde kaçırmayı ya da öldürmeyi tercih ederler.”

“Kulağa mantıklı geliyor,” dedi Ferguson.

“Dolayısıyla ortaya ağır silahlarla çıkmazlar. Bekleyip, izlerler. Yani akciğer kanserinden ölmekte olan, kemoterapiden bitap düşmüş, evin garajının üstünde yaşayan garip adam, yürüyen ölü, zavallı Henri Duval olursam, beklediklerinden çok daha farklı olduğundan devam etmek zorunda kalırlar. Elbette işe yaramazsa ve beni bulurlarsa, hayatım boyunca kaçak olurum.”

“Yani, var mısın?” dedi Dillon.

“Ne kadar erken o kadar iyi. Bu kadar kökten bir değişiklik, başarı şansımızı artırır.”

Ferguson heyecanlanmıştı. “Tamam, o zaman millet.” Katya’ya döndü. “Ne zaman başlamak istersin?”

“En yakın zamanda. Arabamda makyaj kutum, kuaför malzemeleri ve almasını istediğim bazı ilaçlar var. Burada operasyonlarınız için kıyafet ve ayakkabı dolabınız vardır.”

“Elbette var, istediğin başka bir şey olursa da temin ederiz.”

“Harika.” Katya, Svetlana’yı yanaklarından öptü. “Sen şimdi daireye git tatlım. Billy seni alır. İhtiyacın olan her şeyi sana getirecektir.”

“En yüksek oda hizmeti,” dedi Billy, Svetlana koluna girdi ve onu kapıya götürdü. Svetlana durdu ve döndü, Kurbsky’e baktı. “Seni buldum ya Alexander, tekrar kaybetmekten korkuyorum.”

Kurbsky ona öpücük attı. “Beni bir daha asla kaybetmeyeceksin, *Babuška*, sana söz veriyorum.”

Gittiler. Katya, “Pekala, arabadan eşyalar gelecek ve sen Monica,” başıyla onayladı. “Evet, sen bana yardım edebilirsin. Senin yanımda olman iyi olur.” Ferguson’a döndü, “Ama başka kimse olmasın. Lütfen anlayış gösterin.”

Döndü ve dışarı çıktı, Kurbsky ve Monica da arkasından geldi.

LONDRA

8

Holland Park'ta çeşitli kıyafet seçeneği hatta üniforma bile sunan açık gardırop çok teatraldı. Yukarıda, köşede bir ekran vardı, Katya ekranı açtı ve salonda dondurduğu son görüntü, kaybolmuş gibi duran hastane önlüğü içindeki zavallı yaratık ekranda belirdi.

Kurbsky'in üzerindikileri çıkarttırdı ve pamuklu pijama giydirip aynaya dönük oturttu. Saçları ve sakalı dağınıktı. "İspanyol donanmasına karşı yüzecek, Sir Francis Drake gibi görünüyorsun, öyle değil mi, Monica?"

"Öyle mi?" dedi Kurbsky. "Romantik saçmalık!"

"Kapa çeneni ve şunları al." Bir kutu açtı ve içinden iki hap çıkardı. Kurbsky hapları inceledi. "Bunlar ne?"

"Bilmen gerekmez." Bir bardak musluk suyu doldurdu. "Her gün iki tane alacaksın. Gözlerinin altında mor halkalar belirecek. Bu da kemoterapi oluyormuşsun gibi görünmeni sağlayacak. Çok çabuk etki eder."

"Bunu nerden biliyorsun?"

"Ben tiyatrodayım. Bunu bilmek benim işim."

Omuzlarını silkti ve ilaçları içti. "Şimdi ne olacak?"

"Omuzlarına bir çarşaf koy, Monica." Makaslara baktı. "Şimdi ben Delilah olacağım sen de Samson. Önce sakal gitsin."

Katya bir uzmandı. Hemen sakalını tıraş makinesi kullanabileceği bir uzunluğa getirdi. Temiz çene ve dudak çevresi görünüşte gerçekten bir değişiklik yaratmıştı. Sonra avuç dolusu saçı kırpmaya başladı. Kurbsky canı yandığında bile şikayet etmiyordu. Sonunda birkaç günlük sakal haline getirdi. Sonra kafasına ve yüzüne köpük yayıp tekrar makineyle çalışmaya devam etti.

En sonunda ustura çıkardı. “Aman Tanrım, onunla da mı?”

“Öyle gerekiyor, inan bana.”

Haklıydı. Görünüşünü tamamen değiştirmişti. Kafatası ve elmacık kemikleri ortaya çıkmıştı. Gözlerinin altına ve kafa derisine masaj yaparak bir krem sürdü. “Bu krem biraz daha koyu görünmesini sağlıyor. Biraz sonra daha koyu olacak ama bu konuda ilaçlar daha kalıcı. Yorgun ifadeyi yakalamamızı sağlıyor.” Monica’ya döndü, “Sence nasıl oldu?”

“Kendi gözlerimle görmesem inanmazdım. Sanki aynı insan değil.”

“Ki daha kıyafete başlamadık bile. Bakalım elimizde neler var.”

Gardıroplar küçük bir oda genişliğindeydi. Üç tanesini aramışlardı bile. “Neye benzemem gerekiyor?”

“Sokak serserisi, huzurlu biri, çabalayan bir öğrenci. Bunların hepsinde bir süreklilik vardır. Sen kemoterapi görüyorsun ve akciğer kanserisin. Roper, Royal Marsden Hastanesi’nin kanser bölümüne kaydını yaptırdı. Eğer biri kontrol ederse, oradasın. Aynısını İngilizce diploması aldığın Londra Üniversitesi’ne de yaptı. *Daily Express* ve *Mail*’de çalıştın. Kayıtlarında böyle yazıyor. Torquay, Devon’da Fransız bir doktor ve İngiliz bir annenin oğlu olarak doğdun. Paris’te on yıl yaşadın. Sonra baban trafik

kazasında öldü. Kayıtlara göre tekrar, annenle İngiltere'ye döndün. Elbette İngilizceyi Fransız aksanıyla konuşuyorsun.”

“Anneme ne oldu?”

“Dört yıl önce göğüs kanseri.”

“Üstüme alınmaya başlayacağım.” Kıyafet aramaya başladı. En sonunda mat zeytin yeşili bir tişört bulup üzerine geçirdi. Sonra da bol, zeytin yeşili büyük cepli bir pantolon buldu.

“Ah, asker görüntüsü,” dedi Monica.

Katya, “Tam olarak değil aslında. Benim bahsettiğim insanlar hep böyle giyinir. Çok ucuzdur. İhraç fazlası ürünler satan mağazalarda hep böyle şeyler bulunur.”

Sonra ayağına tam olan Fransız paraşütçü asker botları ve yine kocaman cepleri olan bir mont buldu.

“Çok fazla şeyim olmayabilir ama sokakta bile bir çeşit çantam olmalı.” Katya yüksek bir rafı karıştırıp ihtiyaçları olan şeyi buldu. Yine zeytin yeşili, orta boylu ve çapraz takılabilen bir çantaydı. Çantayı Kurbsky'e uzattı, Kurbsky çantayı inceledi. İçinde gizli fermuarlı bir bölme vardı.

“Bu işimi görür.”

“İç çamaşırını değiştir, fazladan tişört, çorap falan?” dedi Katya.

“Ama beni şımartıyorsun.” Çantayı omzuna çapraz astı ve rafların arasında dolanmaya başladı. Siyah yün bir şapka buldu ve başına geçirdi. “Oldu mu?” dedi Monica'ya.

“İnşaatta falan iş istiyorsan neden olmasın.”

Aramaya devam etti, bir çift deri eldiven bulup, çantasına koydu. Arkası dönüktü ve rafları karıştırdıkça bir çift kar maskesinin boş gözler ve açık ağzıyla ona bakmakta olduğunu gördü. Bir an tereddüt etti, sonra onları da çantasına koydu. Yanına da yine rafta bulunduğu, İngiliz Ordusu Alan Hizmeti ilkyardım çantasını koydu.

Katya, “Bitti mi?” diye sordu.

“Sanırım bitti.” Kurbsky banyoya gidip, aynada gördüğü mat yeşiller içindeki, çantası omzundan sarkan yabancıya baktı. “Yorgun görüntü konusunda haklıydın.” Yün şapkayı çantadan çıkarıp, başına geçirdi. “Aman Tanrım, daha da kötü görünüyorum.”

“Yavaş yürü, rahat ol. Çok sessiz ol ve sakın sakın konuş. Gülümsemiyorsun çünkü gülümseyemiyorsun.”

“Anladım. Ben daimi olarak bitkinim.”

“Anlamışsın,” dedi Monica. “Sana benzemediğini söyleyebilirim. Harika iş çıkardın, Katya. Hadi gidip diğerlerine göstereyim.”

Katya ve Monica, Svetlana’yı bıraktıkları yerde güvenli yerde buldular. “Neler oluyor, tatlım?” diye sordu Svetlana.

“General Ferguson ve diğerleri buluşacaklar. Bizim de onlara katılmamızı istiyor.”

“Alexander nerede?”

“Orada olacak,” dedi Katya.

Svetlana’ya kolunu uzattı ve çıktılar. Monica da peşlerinden geldi. Koridordan aşağı doğru gittiklerinde gösteri salonunun kapılarının açık olduğunu gördüler. Kurbsky tüm ihtişamıyla orada duruyordu. Gözlerini onlara dikti, yün şapkasını çıkardı ve kafasını kaşıdı.

Svetlana ona zor baktı, “Nereye gidiyoruz? Alexander nerede?”

“Bilgisayar odasında,” dedi Katya. Devam ettiler. Kurbsky, “Hayır değil, seni anladım Katya. Ben buradayım, *Babuška*,” diye seslendi. Durup döndüler. Svetlana ona baktı, şaşırmıştı.

“Buradayım,” dedi Kurbsky tekrar ve kollarını açtı.

Çılgılık atıp, Katya'nın kollarına gömüldü. "Neden bahsediyor? Alexander nerede?"

Gerçekten çok üzölmüştü, o sırada diğlerleri bilgisayar odasından çıkmış, koşarak yanlarına geliyordu. Ferguson, "Neler oluyor?" diye seslendi.

Hepsi donakaldı, sonra Roper tekerlekli sandalyesiyle yanlarında belirdi. "Aman Tanrım, gözlerime inanamıyorum."

"O da inanamıyor." Katya Svetlana'ya sıkıca sarıldı. "Bu gerçekten Alexander tatlım, onu değıştirdim."

"Benim *Babuška*." Alnından öpmek için uzandı. "Gerçekten benim."

"Eski haline getirebilir misin?"

"Şu an yapamam."

Svetlana ürperdi. "Çok korkunç. Bir şeyler içmem lazım. Hayatımda hiç bu kadar şoke olmamıştım."

Ferguson'un koluna girdi. "Hemen geliyor. Şimdi bara gidip, kutlayalım."

"Neyi kutlayacağız?"

"Eğer sen bile onu tanıyamıyorsan, hiç kimse tanıyamaz."

Hep beraber bir köşede oturuyorlardı. Katya, "Benim bir fikrim daha var. Gayet zekice olabilir. Belsize Park'ta bize yakın bir yerde, eski bir dükkan var. Oradan çok alışveriş yaparız. Marek bizim için çalışırken de oradan sıklıkla bir şeyler alırdı," dedi.

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu Kurbsky.

"Bence sabah oraya gitmelisin. Bizim evi bulmaya çalıştığını ama nerede olduğunu bilmediğini söylersin. Yanında bir mektup olacak. Ben gitmeden önce mektubu yazarım. Mektupta, Marek'in sana referans olduğu bir iş teklifi olacak. Ayrıca sağlık

durumundan haberdar olduğumuzu ve tedavine uygun şekilde istediğin zaman gelip gideceğin yazılı olacak.”

“Anladım,” dedi Dillon. “Duval hakkında, mahalle dükkanında birileri soruşturma yaparsa, kabul edilebilir bir cevap alacaklar.”

“Eğer şimdi ofisinizi kullanabilirsem General, gidip mektubu yazayım.”

Monica, “O zaman bu gece burada mı kalacaksın?” diye sordu.

“Yarın Chamber Court’a geçerim diye düşündük.”

Dillon, “Rahat ol, işleri yoluna sokmadan keyfine bak,” dedi.

“Ben de öyle düşünüyorum. Bak Sean, ben bir paraşütlü askerdim, sonra da özel kuvvetlere girdim, son bir yıl da GRU’daydım.”

“Askeri istihbaratta?” dedi Monica.

“Öldürme ehliyeti ve tıpkı sizin gibi, kural, kuralın olmaması.”

“*Moskova Geceleri*’ni okudum,” diye ekledi Dillon. “Bana öyle geldi ki, burada sanat hayatı taklit etmemiş tam tersi olmuş.”

“Çok akıllıca.” Katya elinde bir zarfla döndü. “Teşekkürler,” dedi Kurbsky. “Yarın görüşürüz.”

Svetlana’ya sarıldı. “Katya seni eve bıraksın, *Babuška*. Çok yorulacaksın.”

Kurbsky’i öptü ve yanağını okşadı. “Uslu bir çocuk ol.”

Svetlana ve Katya çıktı, Dillon da Monica’ya dönüp, “Seni eve bırakayım. Kendini toparlamaya fırsatın olmadı. Sonra tekrar görüşürüz, Alex.”

Monica Kurbsky’i yanağından öptü. “Sakin ol,” dedi ve Dillon’la dışarı çıktı.

Salters arkalarından gitti, yolda duraksadı, Harry, “Dinle eğer bizim pub’a, Dark Man’a uğramak istersen, bize haber ver. Wapping, Cable Rıhtımı’ndayız,” dedi.

Billy araya girdi, “Nabız yoklamış olursun.”

“Fena fikir değil. Bakarım.”

Hepsi gitti, Kurbsky de bilgisayar odasına baktı. Ferguson ve Roper konuşuyorlardı. Ferguson, “Gitmeliyim, Savunma Bakanlığı’nda bir toplantım var. Yetkili Roper, senin denetimci memurun o olacak. İhtiyacın olan bir şey olursa temin edecektir. Yarını kafana takma, sonra tekrar konuşuruz,” dedi.

Aniden ortalığa sessizlik çöktü. O ve Roper kalmıştı, sessiz bir vızıltı vardı. Roper bir kadeh viski aldı. “Ben çok içerim. Beni öldüremeyen bomba, birçok parçasını sistemimde bıraktı. Bazen dayanılamayacak kadar çok canımı acıtıyorlar. Sigara ve fazla miktarda alkol işe yarıyor. Çok çok vahşi kadınlar işe yaramıyor ama.”

“Çok yazık.”

“Özel bir isteğin var mı?”

“Para, silahlar. Sadece bıçağım var. Walther’ım vardı ama Ivanov’un işini bitirdikten sonra, uygun bir nehre fırlattım. Yapılacak en mantıklı şey olarak göründü.” Tabii ki yalan söylüyordu. Walther çantasındaki gizli bölmede duruyordu.

“Sorun değil. Şu çekmecede Henri Duval adına bir kredi kartı var. Herhangi bir bankamatikten, günde bin sterlin nakit çekebilirsin.”

“Çok cömertsiniz.”

“Bizimkiler için silahlar standart. Susturuculu Walther ve bilek kullanımı için 25’lik bir Colt. Talep edeceğini tahmin ederek, Çavuş Doyle’dan rica etmiştim. Bir de kurşungeçirmez yelek var. Başlangıç için beş yüz sterlin ve diğerleri çekmecede. Buyur bak.”

Kurbsky gidip baktı, çantasının fermuarını açtı ve her şeyi içine koydu, kırk sterlini de cebine yerleştirdi. “Burada oturup,

durmadan bilgisayar ekranlarına bakmaktan sıkılmıyor musun?”

“Çok yanılıyorsun. İnsanların sırlarını çalmak için dünyayı dolanıyorum. Her zaman ilgi çekici bir şey vardır. Mesela, bak burada, Brittany’deki Fransız demiryolu polisi, Paris’teki merkez ofise bir rapor göndermişler. Brest’e giden hat üzerinde, feci şekilde can vermiş bir insan bedeni bulmuşlar. Evraklarında Turgin adında bir Rus olduğu görülüyormuş. Sanırım bu Ivanov’dur.”

“Evet. GRU, yabancı topraklardaki tüm ajanların sahte evrakla çalışmalarını emreder.”

“Bu da Fransız polisinin yapacağı herhangi bir soruşturmayı zorlaştıracaktır,” dedi Roper. “Dediğim gibi, bu ekranlar harikalar yaratabiliyor.” Parmakları tuşların üzerinde dans etti. “Mesela Alexander Kurbsky.” Ekran gözlerinin önünde doldu. “Şimdiki hali, kitapların arkasına da konan vahşi fotoğraf ve işte daha genç, daha küçük fotoğraflar, annesi, KGB üniformasıyla babası ve Tania, on yedi yaşındaki yüzü zamanda donup kalmış. Arkasından gelen cümle; vefat, 15 Mart, 1989.

Kurbsky göğsünde bir ağırlık hissetti ve dirseğini masaya dayadı. “Hayır, senin için sakıncası yoksa buna bakma.”

Roper hemen kapattı. “Çok özür dilerim. Senin için o durumları hatırlamak zor olmalı.”

“Babamın onun ölümünü, benim dönmem için bir silah olarak kullanması mı? Çok eski bir hikaye.” Kurbsky ayağa kalktı. “Dinle, dün gece hiç uyumadım. Gidip, kendime bir yatak bulsam?”

“Hâlânın bugün kullandığı daireye git. Akşam görüşürüz.”

Elçilikte, Albay Boris Luhzkov’un kapısı çalındı, açıldığında Bounine’le karşılaştı.

“Gel, otur,” dedi Luhzkov. “Bilmen gereken şeyler var. Fran-

sız polisi Brittany’de, Turgin adıyla sahte evrak taşıyan bir ceset buldu.”

“Ne olmuş yani?”

“Rayların hemen yanındaymış. Turgin dedikleri kişi Ivanov.”

“Kurbsky, Ivanov’u öldürdü mü? Moskova bu konuda ne yapıyor?”

“Asker kaçakları hakkında dolandırıcılık hikayeleri uyduruyorlar. Diğer iki ceset de ortaya çıkınca ki çıkacak, o zaman tam olacak. Elbette sahte evraklarla. Odalarına hizmet eden kat görevlisi, Olga Soran adında bir Ukraynalı. Paris’te çoktan ziyaretine gidildi ve ilk uçakla ülkesine gönderildi.”

“Peki, şimdi ne olacak? Kurbsky ile konuşmayı deneyecek misin?”

“Bence biraz yerleşmesi için zaman tanıyalım. Elbette onu Ferguson’un Holland Park’taki karargahına almışlardır. Onu sorguya çekecekleri yer orası.”

“Ya sonra?”

“Kim bilir? Onu istedikleri kadar orada, huzur ve gizlilik içinde tutabilirler.”

“Ama Kurbsky gibi bir adam bunu istemeyecektir. Çok huy-suzlanacaktır.”

“Katılıyorum. Kurbsky’in bizimle temasa geçmesini beklemeliyiz. Charles Ferguson, çok zeki bir adamdır Bounine. Kurbsky çözülmesi gereken bir sorun. Çabuk bir çözüm olmayacak, o yüzden biz de bekleyeceğiz ama bu senin tatil yapacağın anlamına gelmiyor, dostum. Bu senin buradaki ilk işin, o yüzden zamanını akıllıca kullan. Oleg sana şoförlük etsin, burayı iyi bilir. İki senedir burada. Seni gezdirsin. Sen artık Binbaşı Bounine’sin. Yetkini kullan.”

“Teşekkür ederim Albay, kullanacağım.” Bounine dönüp, odadan çıktı.

Kurbsky bilgisayar odasına döndüğünde saat altıyı geçmişti. Roper yalnız başına oturmuş, sessizce müzik dinliyordu. “Cole Porter?” dedi Kurbsky. “Bu tarz müzik sever misin?”

“Beni rahatlatıyor,” dedi Roper. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Uyumak iyi geldi.”

Roper viskiye uzandı. “İçecek bir şeyler ister misin?”

“Şimdi değil. Salters beni puba davet etti. Cable Rıhtımı’nda, Dark Man.”

“Harry’nin ilk ortaklığı. Gayrimenkule milyonlar yatırdı. Kanatlarını açmaya hazır mısın?”

“Billy, nabız yoklayabileceğimi söyledi.”

“Haklı olabilir. Londra Kulesi’ni geç, Wapping Caddesi’nde nehir boyunca yürü.”

“Wapping’i iyi hatırlıyorum. Üniversitede, Svetlana’yla geçirdiğim iki yıl boyunca ister istemez şehri öğrenmeye başladım. On yedi, on dokuz yaşları bunun için ideal yaşlar ve hâlâ her şeyi hatırlıyorum. Şimdi bulunduğumuz yerden bahset.”

“Buralı olan insanlar, burayı sanatoryum sanıyorlar. Tabii işin içinde olanlar, mesela Boris Luhzkov gibi insanlar kim olduğumuzu gayet iyi bilir ama her türlü güvenlik sistemimiz var. Gizli giriş çıkışlarımız falan var.”

“Yani öylece yürüyüp çıkabilir miyim?”

“İstersen. Holland Park ana caddeye bir metre uzakta, istemediğin kadar taksi geçer, sonra da Londra kazan sen kepçe.”

“Bunun bir sakıncası olmayacak mı?”

“Alexander Kurbsky için var ama Henri Duval için yok. Eğer nabız yoklamak istersen, yokla dostum.” Bir sigara yaktı. “Ne istiyorsun? Duvarı aşkın, artık özgürsün.”

“Gerçekten özgür müyüm?” Kurbsky kafasını salladı. “Şahsi

olarak, ben kendimi görünmez adam olarak addediyorum. Çünkü beni kimse gerçekten görmüyor. Bunun nasıl bir şey olduğuyla ilgili bir kitap yazabilirim.”

“Kesinlikle ilginç bir fikir. Bence ortaya sıra dışı bir kitap çıkar.”

“Ama önce, bunu tecrübe etmem gerekir.” Kurbsky ayağa kalktı, çantasını aldı ve sağ bacağına sarkacak şekilde, onu omzuna astı.

“Sana sonra anlatırım.”

“Mutlaka anlat. Ben burada mobilyanın bir parçasıyım. Seni sisteme kaydettim, Judas kapısı otomatik olarak sen yaklaşınca açılacak.”

Öyle de oldu. Kapıdan geçti ve kendisini sessiz bir sokakta buldu, evlerin çoğu Viktorya tarzındaydı, bazılarının etrafı duvarla örtülüydü, diğerleri açık bahçelere sahipti. Hava kararmıştı, sokak lambaları yanıyordu, birçok park etmiş araba vardı ve her şey kusursuz bir normallik içindeydi. Ana cadde son derece kalabalıktı. Kaldırımın kenarında durdu ve siyah bir taksiyi durdurdu, taksiciye Wapping Caddesi'ne gitmesini söyledi.

Takside öylece oturup, kalabalık sokaklara, akşam trafiğine, dünyanın en güzel şehrinin hareketine baktı, gençliğinden hâlâ çok fazla şey hatırlıyordu. Dikiz aynasından arada bir ona bakan taksi şoförünün farkındaydı ve bir şeyler söylemeye karar verdi. Konuşmasına biraz Fransız aksanı vermeye çalıştı.

“Wapping'de Cable Rıhtımı'ndaki Dark Man'i biliyor musun?”

“Tabii ki biliyorum.” Şoförün aksanından Londra'nın doğusundan olduğu anlaşıyordu.

“Beni ana caddenin sonunda bırak. Orada bir dükkana gitmek istiyorum.”

“Bana uyar. Dark Man’e giderken dikkatli ol. Harika bir bardır ama oraya giden bazı sokaklar biraz tehlikelidir. Bıçaklı veletler falan var. Dünya çıldırmış olmalı. Bence hep o haplar yüzünden.”

“Bence de öyle.”

“Taksi şoförünün gözleri tekrar üzerine dikildi. “Sen iyi misin dostum? Pek iyi görünmüyorsun?”

Kurbsky devam etmeye karar verdi. “Kemoterapi. Bedelini ödetiyor.”

“Kanser mi? Tanrım, üzgünüm dostum. Çok zor olmalı.”

Cevabını almıştı ve daha fazla bir şey söylemeye cesareti kalmamıştı, Londra Kulesi ve hatta Wapping Caddesi’ne kadar tek kelime etmedi. Sonunda sokak lambası altında kaldırımın kenarında durdu, Kurbsky indi ve para vermek için eğildi.

Şoför para üstünü verdi. “Kendine iyi bak dostum.”

Hemen oradan uzaklaştı, Kurbsky arkasına döndü ve vitrininde mankenler olan bir mağaza buldu. Aynada kendi yansımasını gördü, gulyabani gibi duruyordu.

“Tanrım, Alex, nereye gittin?” dedi yavaşça, birkaç metre yürüdü ve tabelasında Cable Rıhtımı yazan dar bir yolun başına geldi. Havada karanlık ve kötülük vardı, sokak lambaları hâlâ eski Londra tarzında gaz lambası şeklindeydi, bir kısmı da kırılmıştı. Ama içinde en ufak korku belirtisi yoktu. Çünkü sağ botunda kemik saplı bıçağı vardı. Suya doğru yürümeye başladı.

Bu alanda zamanında başarılı olan depolar vardı, ama şimdi bu depoların çoğu çürümekteydi ve tahta çakılarak kapatılmış, yatırımcıları bekliyordu. Sokağın ortasında dikkatle yürüyordu, ilerideki seslerin ve yanan ateşin farkındaydı. Yakınlarına geldiğinde, kırılmış bir duvarın arkasındaki bahçede, çöp yaktıklarını gördü.

Ateşin yanında şişeden içki içen, iki genç sırayla yerde inleyen pejmürde kılıklı bir serseriye tekmeliyordu. Kafasında bere, üstünde kat kat mantoyla yaşlı bir kadın vardı. Yerdeki çantanın içindeki her şey yere dökülmüştü. Çok sarhoştı ve ağlıyordu.

“Dur, onu öldüreceksin.”

Gençler gülüyordu ve uzun olan kadını eliyle itti. “Defol git, yaşlı inek.” Dönüp, adamın kafasına bir tekme daha attı.

Kurbsky orada dikilip, izledi. Gençler, “Sen neye bakıyorsun öyle?” dedi.

“Kadın haklı,” dedi Kurbsky. Çantasının gizli bölmesini açtı. Orada iki Walther vardı, bunlardan trende GRU ajanını öldürenin, dipçiğinin etrafında banyoda bulduğu bir bant sarılıydı.

Gençlerden biri kabanının cebine elini soktu, sustalı çakı çıkarıp, bıçağını açtı. “Arkadaşımda da bundan bir tane var,” dedi arkadaşı da benzer bir çakı çıkartırken. “Bakalım çantanda neler var.”

“Zevkle.” Kurbsky trende kullandığı Walther’ı çıkardı ve kafasının yanına vurdu. Genç çocuk silahını düşürdü ve acı içinde dizinin üzerine çöktü, arkadaşı geriye doğru sendeledi, Kurbsky çakıyı aldı, bıçağı kapadı ve cebine koydu. “Bu gerçek bir Walther PPK’dır. İmitasyon değil. İnanılmaz bir durdurma gücü vardır.” Çöp tenekesine ateş etti, boğuk bir ses geldi, havada sıçradı. “Bunun senin dizine neler yapabileceğini bir düşün. Hadi şimdi hemen uzaklaş buradan.”

Yaralanmamış olan, “Hadi gidelim Tanrı aşkına, herif ciddi,” dedi ve Ana Cadde’ye doğru fırladı. Kadın eşyalarını çantaya dolduruyordu, adam da ayağa kalkıyordu. Kurbsky’in yaraladığı genç çocuk ise tekrar dizlerinin üzerine çökmüş, yaşlı çift de beklenmeyecek kadar hızla yanlarından geçmişti. Genç çocuk sessizce elinde bir tuğlayla geldi.

“Seni pislik, kafanı parçalayacağım.”

Kurbsky elini kaldırdı, ateş etti, gencin kulağının alt kısmı un ufak oldu. Çığlık attı, kulağını tuttu, kan parmaklarının arasından fışkırıyordu. Düşüp, duvara çarptı.

Kurbsky, “Senin gibi insanlar asla ders almazlar. Şimdi kaybol ve git kendine bir hastane bul.”

Kurbsky karanlıkta uzaklaştı. Genç çocuk kıvranarak, “Seni pislik,” dedi sonra da döndü ve sendeleyerek yürüdü.

Kurbsky karanlıkta belirdi ve Cable Rıhtımı boyunca yürüdü. Solunda, nehrin diğer tarafındaki Londra manzarasını görüyordu. Her yerde ışıklar parlıyordu, uzaktan trafiğin sesi geliyordu, her yeri ıslıl ıslıl bir eğlence gemisi nehirde ilerliyordu. Şık apartmanlara benzeyen çok katlı bir siteye geldi ama arkada duran Dark Man, Viktorya zamanlarından kalma klasik bir nehir barıydı. Hemen yanında bir otopark vardı ve iskelede birkaç tekne demirlemişti. Girişe gidip, biraz durdu ve içeri girdi.

Çok da kalabalık değildi. Bar, aynaları, maun ve mermerlerle bezenmiş haliyle fazlasıyla Viktorya tarzıydı. Bira pompaları porselendi. Salters’lar köşede oturuyordu, iki sert görünümlü adam arkadaki duvara yaslanmış, sohbeti dinliyordu. Daha sonra onların Harry Salter’in korumaları, Joe Baxter ve Sam Hall olduklarını öğrendi. Kimse onu fark etmedi, tereddüt etti ve bara döndü. Barda çekici bir sarışın çalışıyordu. Merakla Kurbsky’e baktı, barda durup beraber eğlenen iki ya da üç kişi daha baktı.

“Ne istersin hayatım?” diye sordu.

“Votka, lütfen madam.”

“Tonik?”

“Hayır, sek olsun.”

Kadehi önüne koydu, Kurbsky şapkasını çıkardı. Barmen irkildi. “Sen iyi misin, hayatım?”

“Kesinlikle.” Votkayı tepesine dikti.

Billy yanına geldi. “Henri dostum, gelmeyeceksin diye düşünmeye başlamıştık. Ruby ile tanışmışsın, Bayan Moon? O bu geminin kaptanıdır, hepimizi düzene sokar. Henri Duval, Ruby.”

Ruby tereddüt etti. Kurbsky, “Çok nazik davrandınız, madam,” dedi.

Billy onu götürdü ve Harry onu selamlarken Ruby izledi. Baxter ve Hall’le tanıştırıldı sonra da Billy döndü. “Onun için bir büyük votka ve Harry için de viski.”

“O iyi mi?” diye sordu. “Yoksa tahmin ettiğim şey mi?”

“İlk soruna cevap vermem gerekirse idare ediyor ve, evet, akciğer kanseri var. Marsden’de kemoterapi görüyor.”

“Fransız mı?”

Billy Henri Duval’ın geçmişi hakkında biraz daha bilgi verdi, bu arada akrabalarının azlığından da bahsetti. “Normalde Torquay’da yaşıyor, ama tedavi için buraya gelmesi gerekti. Annesi Harry’nin kuzeniydi.”

“Anladım. Onun için çok üzüldüm.”

“Senin iyi bir kalbin var, Ruby, bunu hepimiz biliyoruz.”

Ruby içecekleri alıp, Kurbsky’e “Seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Billy bana senden bahsetti. Yiyecek bir şeyler istersen haber ver. Bu gece biftek ve etli börek var,” dedi.

“Kulağa harika geliyor,” dedi Kurbsky.

“Aslında hepimiz alabiliriz,” dedi Harry.

Ruby başıyla onayladı ve uzaklaştı. Baxter ve Hall barın diğer yanına gidip, orada içmekte olan iki adama katıldı.

Harry votkayı işaret etti. “Senin durumunda bunu içmen uygun mu?”

“Kontrol ettim. Kişiden kişiye değişiyor.” Rus tarzında içti.
“Sanki içimde hâlâ benden bir şeyler kaldığını hatırlatıyor.”

“Seni anlıyorum,” dedi Billy. “Nasıl gidiyor?”

“Şimdiye kadar gayet iyi. Güvenli yerden çıktım, bir taksi tuttum. Wapping Caddesi ’nde indim.”

“Buraya yürüdün mü?” dedi Harry. “Dikkatli olmalısın. Bu boş sokaklarda çok garip insanlarla karşılaşabilirsin.”

“Hiç fark etmedim,” dedi Kurbsky.

“Her neyse, işe yaradı mı bari?” diye sordu Billy.

“Öyle görünüyor. Ruby’e baksana, çok üzüldü. Taksi şoförü de bana iyi olup olmadığımı sordu. Çok iyi görünmediğimi söyledi.”

“Evet, senin için üzölmüştür.”

Kurbsky gülümsemedi bile. “Ben böyle bir şeye alışık değilim, ama Katya Sorin sevinecektir. Tam umduğı şekilde işliyor.”

“Peki, tüm bunlar nerede bitecek? Benim asıl merak ettiğim bu,” dedi Billy.

Kurbsky omuz silkti. “Bana sorma, ben sadece geçiyorum.”

Ruby barın arkasından el salladı, Harry, “Şimdilik bu kadar yeter. Hadi arka odaya geçip Ruby’nin bifteğinden ve etli böreğinden yiyelim. Çok seveceksin, inan bana,” dedi.

Saat on civarında Kurbsky kalkması gerektiğini ve taksiye binip gidebileceğini söyledi. Ama Billy onu dinlemedi ve kırmızı Alfa Romeo’suyla onu bırakmakta ısrar etti.

“Zahmet olmaz, ben gece araba kullanmayı severim, özellikle gece yarısından sonra. Çok rahatlatıcı buluyorum ve kendi dünyamda kendimle baş başa olduğumu hissediyorum.”

“Bir de yağmur var,” dedi Kurbsky. “Yağmurun da özel bir

yanı var. Sileceklerin bir o yana bir bu yana gidişi, hipnotize ediyor.”

Billy aniden, “*İnsanlık Ölüirken*’i okumayı bitirdiğimde, kendimi bir anda kaybolmuş hissettim, hemen geri açıp, tekrar okumaya başladım,” dedi.

“Onur duydum.”

“Gerçek bu. Bir gangster olabilirim ama bir yıl önce, bir bekleme odasında, ünlü filozoflar hakkında bir kitap buldum. Beni hayrete düşürdü. O düşünceleri çok sevmiştim, sonra da Dillon aynı fikirleri savunarak geldi.”

“Dillon senin için bu kadar önemli miydi?”

“Harry, ben ve bizim çocuklar Amsterdam’dan amcamın nehir botuyla özel bir paket getiriyorduk. Amsterdam’dan pırlantalar taşıyorduk. Polis aramasına denk geldik. Yakalansak en az on yıl yerdik, o anda Dillon gelip dikkatleri dağıttı.”

“Sonra ne oldu?”

“Ferguson için çalışıyordu, bizi de yanına aldı. Arkamıza bile bakmadık. Dürüst olmak gerekirse, Harry bu gelişmeden milyonlarca dolar kazandı.”

“O halde banka soygununa ne ihtiyaç var ki?”

“Onun gibi bir şey.” Holland Park’a gelmişlerdi. “İçeri geliyor musun?” dedi Kurbsky.

“Roper’a sevgilerimi ve yarın için şans dileklerimi ilet.”

Kurbsky çıktı, Alfa Romeo’nun uzaklaşmasını izledi. Sessizdi, döndü ve ana kapıdaki Judas’a doğru yürüdü. Hoparlöre konuşmak üzereyken Judas açıldı. İçeri girdi, ilerledi, kapı arkasından kapandı.

Roper her zamanki yerinde oturmuş ekranları izliyordu. Döndü. “İyi bir gece geçirdin mi? Hadi bahset biraz.”

Kurbsky gecesini anlattı, oturdu ve kendisine bir votka daha

aldı. “Yalnız bir şey var,” dedi. “İnsanlar sürekli bana bakıyor, çünkü ben sıra dışıyım...”

“Ya da seni şu an olduğun kişi olduğun için izliyorlar, ayakta kemoterapi tedavisi olan bir hasta, yani kanser olduğun için sana bakıyorlar. Birçok hastane dizisinin başlıca konusu olduğu için birçok kişi de bunu bilir. O yüzden senin için üzülüyorlar.”

“Ya da rahatsız oluyorlar. Ben çıkmadan önce barda elli, altmış kişi vardı ve birçoğu da gidişime sevinmiş görünüyordu.”

“Neden bahsettiğini anlıyorum. Afganistan’da tek bacağı kaybetmiş bir askeri havuzda görmek istemedikleri gibi.”

“İnsan doğası,” dedi Kurbsky yukarı bakarak. “Bir dakika, bu da ne?”

“Gece haberleri.”

“Shadid Basayev hakkında bir şey söyledi ya da bana öyle geldi.”

“Doğru duydun. General Shadid Basayev, Çeçen general. Sığınma talebinde bulunmuş ve kabul edilmiş. Bir saat önce gösterdiler. Programı kaydettim. Bir kısmını El-Kaide çalışmalarımda kullanacağım. Bekle geriye sarayım. Buyur.”

İlk Çeçen Savaşı’ndan görüntüler vardı. General ilk görüntülerde tanktaydı, sonra tepedeki karargahta askerleri teftiş ediyordu. Moğol savaşçıları gibi çıkık elmacık kemikli, acımasız ifadeli, iriyarı bir adamdı. Üniforması eksikti, şapkası buruşmuştu. Sıradan bir asker gömleği, yırtık pırtık bir deri ceket ve botları vardı. Ön sıra boyunca yürüdüğünde, askerler ona dönüyordu.

“Güzel bir hareket,” dedi Roper.

“Evet, Nazi usulü. Adamlarına böyle öğretti.”

“Onu tanıyor muydun?”

Onu aslında çok iyi tanıyan Alexander Kurbsky, “Çeçenistan’daki Rus Ordusu’nda olan herkes bu pisliği tanır,” dedi.

Televizyon programı, Basayev'in Rusya'dan kaçıp, bir süre Fas'ta yaşadktan sonra, sığınma talebinde bulunduğunu ve kabul edildiğini söylüyordu. Etnik kökeni yüzünden yapılan politik baskı onu Londra'ya taşınmaya zorlamıştı. Çünkü aynı baskıyı Rusya'da yaptığında nafîle olduğu ortaya çıkmıştı. Yüksek Mahkeme hakimleri onu Rusya'ya iade etmenin hayatını tehlikeye atacağına karar vermişti.

“Yani, sığınma talebi kabul edildi,” dedi Kurbsky.

“Çeçenistan'da petrol gelirleri gibi bazı işleri yönetirken, milyonlarca doları Londra'ya havale etmeyi başarmış gibi görünüyor.” Roper kafasını salladı. “Her şeye sahip. Dokuz aydır mahkemelerde sürünüyor ama en sonunda başardı.”

“Savaş suçları borçlarına ne oldu?” diye sordu Kurbsky. Aslında neler olduğunu gayet iyi biliyordu.

“Tanıklar ortadan kayboldu, gözdağı verilmiş. O işten bir şey çıkmadı. Bak, burayı seviyorum.” Basayev'le Mayfair'deki evinde röportaj yapıyorlardı. Her pazar akşam ayinine gittiğinden bahsediyordu. Kiliseyi de gösterdiler. Roma Katolik kilisesiydi, St. Mary and All the Angels. Basayev Hristiyandı, Müslüman değildi. Kurbsky bunu çok iyi hatırlıyordu. Kilise bahçesinde karısı için yaptırdığı bir anıt vardı ve her sabah düzenli olarak orayı ziyaret ediyordu.

“Birçok Çeçen Hristiyandır,” dedi Roper. “Ama elbette Rus Ortodoks falan olmalılar? Bilgilerine bir göz atalım.” Roper tuşlara dokundu ve bilgiler ekrana geldi. “Sen ne biliyorsun? Müslümandı, yirmili yaşların başında Roma'da hukuk eğitimi aldı ve sınıf arkadaşı Rosa Rossi'yle evlenebilmek için dinini değiştirdi. Bu da neden Roma Katoliği olduğunu açıklıyor. Çeçenistan'da yıllarca siyasetle uğraştı. Çocuğu yok. 1989'da Grozni'de arabasına bombalı saldırı düzenlendi. Maalesef onu ıskalayıp, karısına rastladı. Açıkça KGB'yi suçladı.”

“Suçlaması da doğaldır, muhtemelen onlardı çünkü.”

Görüntü tekrar St. Mary and All the Angels’a döndü. Kili-se son Viktorya dönemine aitti, o dönemde Roma Katoliklere İngiltere’de inşa etmelerine ancak o zaman izin verilmişti. Çok güzel bir yer değildi, bir de saat kulesi vardı. Bir limuzin yanaştı, Basayev indi ve şoförü ona çiçek verdi. Kamera saat kulesini gösterdiğinde saat ondu. Sonra mezarlığı gösterdi. Basayev belirdi ve bir mezar taşının önünde durdu, mezar taşındaki fotoğrafı öpüp, çiçekleri değiştirdi.

“Bu kadar iyi görünmek için çok para harcamış gibi,” dedi Kurbsky.

“BBC bu röportajı yapmasına izin vermiş ama Çeçenistan’daki eylemlerinin belgeleri onu kınıyor.”

“Bu onu hiç rahatsız etmeyecektir. Bu dünyada gerçekten kötü olanlar hayatta kalıyor, galiba dünyanın kanunu bu. Ben ya-tıyorum. Sabah görüşürüz, sonra da Chamber Court’a bayanların yanına gideriz.”

Yatağa girdiğinde aklında General Shadid Basayev vardı, Çeçen başkenti Grozni cehenneminde çok uzun zaman önce olanları dü-şündü.

ÇEÇENİSTAN

1994

9

Çeçenistan'ın başkenti Grozni, devamlı yağan yağmura rağmen, her yerde yanan ateşler yüzünden dünyadaki cehennem halini almıştı. Ağır tanklar her yeri bombalamışlardı, sürekli hava bombardımanı olmuştu ama Çeçenler yine de azimle direnmişlerdi, sokak sokak, ev ev şehir gerillaları var güçleriyle savaşıyorlardı.

Rütbesi teğmen olan Alexander Kurbsky, iki hafta önce elli kişiden oluşan Paraşüt Birliği adındaki özel kuvvetlerden geriye kalan tek subaydı. Şimdi yirmi kişiye düşmüşlerdi, şehrin içine, kimi zaman kanalizasyon sistemini kullanarak, pis ve iğrenç kokan tünellerden geçerek götürülürken, sıçan gibi savaştan düşmanla karşı karşıya kalmışlardı.

En sonunda merkezdeki, yarım yamalak ayakta kalmış binalar ve sağanak yağmur altındaki dumanı tüten ateşlerin vahşeti arasından, meydandaki rögarlardan çıktılar ve kendilerini Astoria Otel'den geriye kalanların karşısında buldular.

Yuri Bounine, Kurbsky'in yanına yattı. Bounine tumbul yanakları ve bantla tutturulmuş gözlük çerçevesiyle paraşütlü askere hiç benzemiyordu. Hantal muharebe üniforması herkesinki gibi kirliydi. Çavuş rütbesi geçiciydi, çünkü Kurbsky ile arkadaş olmuşlardı ve Kurbsky onun diğer özellikleri kadar zekasına da güveniyordu.

“Gidiyor muyuz?” dedi Nebit adındaki bir adam, disipline gelmeyen ve Kurbsky’i gençliği dolayısıyla çileden çıkaran bir adamdı. “Orada bir bardak kahve içebiliriz.”

“Başını eğ,” dedi Kurbsky ama Nebit zaten ayaktaydı, yanındaki iki adam da onu takip etti. Açılan ateş, muharebe beresini uçurup, kafatasının arkasını parçaladı, onu bir tuğla yığının üzerine savurdu. Diğer ikisini de yere yıkan ateş, makineli tüfekle açılmıştı. Ses gelmediğine göre, hemen orada ölmüşlerdi.

“Şimdi on yedi kişi kaldık,” dedi Kurbsky.

Bounine başıyla onayladı, “O zaman ne yapacağız?”

Kurbsky sesini yükseltti. “Beni kanalizasyonda takip edin. Otele daha yakın bir yere çıkmaya çalışacağız. Yavaşça ve dikkatlice ilerleyeceğiz, birbirimizi koruyarak. Nebit aptalın tekiydi, bedelini de ödedi.”

Önden gitti, tünelde kayboldu ve iki yandaki çıkışları kontrol ederek, yarı eğilmiş vaziyette ilerledi. Birkaç metre derinlikte kahverengi çamurla karışık, içinde ne olduğunu düşünmenin bile iğrenç olduğu su akıyordu. Beton bir kanal kapağına geldi, Astoria Otel levhasını gördü ve durdu, diğerleri arkadan kapağı kapadı.

“Ben önden gideceğim, beni koru, Yuri.” Dikkatlice yukarı tırmandı, çelik bir kapı buldu, kapı kolunu bastırarak ittiğinde kendisini merkezi ısıtma sisteminin olduğu odada buldu. Başlık kapağına ilerledi, dikkatlice açtı, mutfak personelinin soyunma odası olduğunu tahmin ettiği yere geldi, askılarda beyaz şef üniformaları asılıydı, sıra sıra tuvaletler ve duşlar vardı. Üzerinde *Mutfak* yazan bir kapı vardı.

Diğerleri heyecanla bağırdı, “Harika, burada yemek vardır,” Kurbsky döndü, “Hayır, bekleyin.”

Çok geç kalmıştı. Dördü sürünerek ilerledi, kapıya gittiğin-

de yoğun ateş açıldı, ıstırap içinde bağrışmalar oldu, adamlardan ikisi arkaya savruldu, birkaç yerlerinden vurulmuşlardı. Üzerlerinden güçlkle geçerek, çelik tezgahın altına saklandı, aralıksız ateş devam ederken ayağa kalkmamaya çalıştı, kemerinde bir el bombası buldu, pimini çekti ve mutfağın diğer tarafına doğru fırlattı. Daha çok çığlığa benzeyen bir ağlama sesi duydu, havaya zıpladı ve karşıdaki kapı girişinde AK 47'den açılan ateş parladı.

Dikkatlice kendi adamlarının cesetlerinin üzerinden geçti ve aradığını buldu. Üniforması kana bulanmış, nefes almaya çalışan ve sadece ölümün sesini çıkarabilen bir Çeçen asker. Çelik kask kafasından çıkmıştı, kazıtılmış kafası çok yavaş hareketlerle döndü, suskun gözlerini ona dikti.

Bounine hemen arkasından geldi. "Aman Tanrım, bu bir kız. Bundan nefret ediyorum. İşini bitirecek misin?"

Kurbsky kızın elini tutup, nazikçe onunla konuştu. Kız gülmüsed, sonra da gözleri kapandı ve kafası yana düştü.

"Ona ne söyledin?"

"Müslüman olduğunu düşünerek 'Huzur içinde yat,' dedim." Diğerlerine döndü. "Şimdi on dört kişi kaldık. Beni takip edin."

Doğrudan geniş bir restorana çıktı, otelin ana kapısına giden lobideki masaların arasından geçti. Her taraf sessizdi, girişin bir tarafında da bir zamanlar Grozni'nin en lüks barlarından biri olan bar bulunuyordu.

Birisi, "Aman Tanrım, şu içkilerin haline bak," dedi.

Ani bir hareketlenme oldu, Kurbsky tavana tek el ateş etti. Hepsi döndü. Kurbsky, "Daha değil. Siz kokuyorsunuz, ben kokuyorum, günlerdir lağımın içinde olduğumuzdan hepimiz kokuyoruz. O yüzden hepimiz beni takip edin."

Mutfaktan geçip, personel odasına doğru ilerledi, üstünde-

kileri çıkarmadan savaş üniforması ve boynunda AK 47'si asılı olduğu halde, duşa girdi. Suyu sonuna kadar açtı. "Hadi gelin, su gayet güzel."

Şaşkınlık içinde onu izlediler, arkasından Bounine girdi. "Mükemmel fikir." Hemen yanındaki duşa girdi.

Geri kalanları da futbol oynayıp gelmiş okul çocukları gibi sesler çıkararak duşa girdiler. Lağımın üzerlerinde bıraktığı pis koku, koyu kahverengi dereler oluşturarak akıp gitti.

Daha sonra barda dinlendiler, mutfakta buldukları konservelerden yediler, elektriğin otelin bir kısmında hâlâ çalıştığını fark ettiler, barda da ışıklar yanıyordu. "Bunları kullanamayız, tabii ki," dedi Bounine. "Şehirdeki herkesin dikkatini çeker."

Kurbsky karargaha nerede olduklarını haber verdi ve yeni emirler alacakları söylendi ama hiçbir haber çıkmamıştı. Kurbsky ve Bounine yarım şişe şampanya eşliğinde ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyordu. Tam bardakları tekrar dolduracakken dışarıda araç sesleri duydular.

Kapıda nöbete bırakılan Kirov, koşarak içeri girdi. "Gelenler bizden Teğmenim, galiba önemli birileri geldi."

Gerçekten de önemli birileri gelmişti. Bir düzine adam, lobiye girdi, barda gördükleri karşısında heyecanlanarak ilerledi ve emre uyarak aynı anda durdu. Bir dakika sonra, bölge komutanı General Chelek kalabalığın arasından çıktı. Adamlarından onu ayıracak bir özellik yoktu. Saçları onlarınki kadar kısa, üniforması en az onlarınki kadar kirliydi.

Kurbsky ve adamları ayağa kalktı. Yanlarına yürüyüp, Kurbsky'in elinden şampanya şişesini aldı ve markasına baktı. "Çok güzel, sizin keyfiniz yerinde. Siz kimsiniz?" Kurbsky'in elinden bardağı aldı ve dolduruldu.

“Beşinci Paraşütlü Taarruz Birliği.”

“Kara Kaplanlar diyorlar size, değil mi? Ben sizinle birlikte elli kişi var sanıyordum.”

“Gördüğünüz kadarız General, on üç kişiyiz.”

“Desene bazıları şanssızmış.”

“Bize ters bir iş için ihtiyacınız mı vardı?”

Chelek barın arkasına geçip, bir şişe votka aldı. Ayakta dikilmiş, onu bekleyen adamlarına baktı. “Tamam, girişin.”

Onlar da girişti. Barın sonuna Kurbsky ile oturdu. “Sen kim-sin?”

“Alexander Kurbsky, Yoldaş, ben geriye kalan tek subayım.”

“Adın bana yabancı gelmiyor. Evet, sizin için biraz ağır bir işim var. Grozni bölgesinde en amansız düşmanlarımızdan biri General Shadid Basayev oldu. Adını hiç duydun mu?”

“Elbette.”

Yakında duran Bounine, “Üniversiteye Roma’da gitti, General, hukuk eğitimi aldı. İtalyan bir kadınla evlenerek Katolik olan bir Müslüman,” dedi.

Chelek omuzlarını silkti. “İşin içinde kadın olduğunda erkekler saçma sapan şeyler yapabilir, buna Shadid Basayev gibi adamlar da dahil. Çok bilgili görünüyorsunuz, Çavuş.”

“O da eskiden avukattı,” dedi Kurbsky. “Hem de Roma Üniversitesi’nde.”

Bounine, “KGB, Grozni’deki savaştan önce Basayev’in arabasına bomba yerleştirdi. Arabayı o değil karısı kullanıyordu. O da bizi hiç affetmedi. Bu yüzden Rusları bu denli büyük bir kinle öldürüyor.”

“Ben de fark ettim. Basayev bir süre dağa çekildi. İstihbaratıma göre Kuba Manastırı’ndaymış. Yaklaşık bir buçuk kilometre uzakta. Bir vadinin tepesinde, yaklaşık sekiz kilometre uzakta

bir yayla var. Bize bilgileri Peder Ramsan ulaştırıyor. İletişimi telsizle kuruyoruz ve söylediğine göre Basayev'in yanında yirmi adamı varmış.

“Peki, sen ne öneriyorsun, Yoldaş?” diye sordu Kurbsky. “Hep beraber av partisine çıkıp, peşinden gitmemizi değil herhalde? Bir saat bile dayanamayız. Dağdaki bayırdaki her çiftçi, her çoban onun gözü kulağı oluyor.”

“Kesinlikle haklısın, ama ben de yoldan gidelim demiyorum. Şansımızdan Grozni ordu destek merkezinde küçük bir havaalanı var, orada Dakota ulaştırma uçağı var. Bana, çok eski ama güvenilir olduğu söylendi. Sizi bir saat içinde Kuba Yaylası'na götürebilir.”

Uzun bir sessizlik oldu. Bounine, “Yani Dakota yaylaya mı inecek?” dedi.

“Elbette hayır. Saçmalama, tabii ki atlayacaksınız. Siz paraşütçü birlik değil misiniz? Daha önce de atladınız?”

“Evet, atladım Yoldaş,” dedi Bounine. “Beş yoldaşım daha atladı.”

“Ama ben atlayış yapmadım,” dedi Kurbsky. “Ayrıca daha önce hiç atlayış yapmayan altı adamım daha var. Geçen sene Afganistan Savaşı pek çok paraşütçü askerin atlama eğitimi almasına fırsat vermedi.”

“Pekala, bu çok kötü oldu,” dedi Chelek sakince. “Kadromdaki uzmanlar, yaylanın üzerinden dört yüz fit uzaklığındaki bir uçuşun sizi birkaç saniye içinde yere indireceğini söylüyor. Paraşütler hazır, uçakta demirleme hattı kuracaklar, paraşüt açma ipini hata bağlayacaksınız, siz de atlayacaksınız. Her şey zaten otomatik. Siz Kara Kaplanlarsınız değil mi? Seçkin bir birliksiniz.”

“Elbette, Yoldaş,” dedi Bounine. “Ne zaman gideriz?”

“Yarın bir ara. Gelecek birkaç saat içinde sizi buradan alması için bir kamyon ayarlayacağım. Yarın havaalanında görüşürüz.”

Adamlarına seslendi ve dışarıya çıktı, diğerleri peşinden geldi. Kaplanlar kendi aralarında mırıldanıyordu, o sırada genç Kirov geldi.

“Bu olanlar doğru mu, Yoldaş, bir uçaktan paraşütle atlayacağımız falan? Her şeyi duyamadık. Ben hiç paraşüt eğitimi almadım, aslında diğerleri de almadı.”

“Ben de almadım,” dedi Kurbsky. “Farkında mısınız bilmiyorum ama bu Rus Ordusu, eğer General Chelek size bir uçaktan atlamanızı söylerse, paraşütünüz olmasa bile atlayacaksınız. Çavuş Bounine uzmandır. Sen görevi alıyorsun, Yuri?”

Köşede oturup, durumu düşündü. Sağ botunu kurcaladı ve gizli bir cepte en sevdiği çakısını buldu. Çok eski bir çakıydı. Bir çeşit kemikten, Meryem Ana şeklinde oyulmuştu ve bir düğmeye dokunduğunda sivri bıçağı dışarı çıkıyordu. Çok eskiden Hazar Gölü balıkçılarının kullandığı bir sustalı çakıydı. Hâlâ iyi çalışıp çalışmadığını kontrol etti, adamlarının arasında geçen konuşmanın ve öfkenin farkındaydı sonra da çakıyı kapayıp, gizli yerdeki kınına geri koydu.

Bounine geldi, barın arkasına gitti, bir şişe votka aldı ve iki bardakla geri döndü. “Kamyonu beklerken, sarhoş olabilirsin,” dedi. “Yarın günün bir saatinde Dakota’dan atlayacağını düşünürken iyi gelir.”

Kurbsky’e bir bardak verdi. “Votka, Teğmen?”

“Sen olmasan ben ne yapardım?” dedi Kurbsky.

Küçük havaalanı şehrin uzağında bir yerde çevre yolu üzerindeydi, olağan yol trafiği farklı bir yere yönlendirilmişti. Esasında çiftlik olan arazide çadırlar ve prefabrik binalardan oluşan bir kasaba

oluşmuştu. Özellikle ulaştırma amaçlı uçaklar sürekli inip kalkıyordu. Hava trafik kontrolü olarak bilinen şey dahil her şey eğreti idi.

Savaş için sözleşmeli olarak getirilen pilot Beşir deneyimliydi. Çeşitli Asya kaynaklarından satın alınan, her yere gidebilen eski Dakota'larla daha önce de Afganistan'da uçmuştu. Afganistan'da çalıştığı zaman helikopterler bu talihsiz kampanyanın bir parçası haline gelmeden önce paraşütlü askerleri indirmişti. Yine de işi biliyordu, Kurbsky ve adamları gelmeden demirleme hattını donatmıştı.

Boyu çok kısaydı, yaşlanıyordu ve çok acil tıraş olmaya ihtiyacı vardı. “Bunda bir şey yok. Paraşütü bağlıyorsunuz, paraşüt açma ipini demirleme hattına geriyorsunuz sonra da peş peşe atıyorsunuz. Farkına bile varmadan yere inmiş olursunuz.”

“Hiç atlayış yaptın mı?” diye sordu Kirov.

“Konu bu değil.”

Bounine araya girdi. “Bu tamamen zaman kaybı. Kasket ve her zamanki üniformanızı giyiyorsunuz ve birbirinize paraşütleri bağlamak için yardım edeceksiniz. Silahlar ve patlayıcıların olduğu kanvas çantaları alacaksınız, o da kemerinize bağlı olacak. Sizden önce incek ve yere çarpacak, böylece de inmek üzere olduğunuzu fark edeceksiniz. Karanlıkta çok işe yarar.”

“Ama siz karanlıkta gitmeyeceksiniz. Biraz, çok az ışık olacak,” dedi Kirov.

“Peki, bu ne zaman olacak?” diye sordu Kurbsky.

“Aldığım emirlere göre sabah dört buçuk civarında. Siz de saat beş buçukta orada olacaksınız.”

“Yarın sabah mı?” diye sordu Bounine.

“Bunlar bana gelen emirler. Şimdi bence adamlardan birine tüm iniş takımını, teçhizat çantasını takalım böylece herkes görmüş olsun.” Kurbsky'e döndü. “Olur mu, Teğmen?”

Herkes duymuştu. Bounine Kurbsky'e dönüp, "Daha önce hiç atlamamış olanlara bir tavsiye," dedi. "Geçen savaşta, hava kuvvetlerindeki tüm uçaklar, uçaklarının vurulması ihtimaline karşı paraşüt bulundurulardı, ama daha önceden uygulama yapmazlardı, sadece orada bulunduğu için minnettar olurlardı."

"Acaba neden bu beni hiç ama hiç rahatlatmadı?" diye sordu Kurbsky.

Herkesin her şeyi anladığından emin olmak için birkaç kez tekrar ettiler. Her çantada bir Stechkin silah, katlanabilir dipçikle birer AK 47, parça tesirli el bombaları, kalem bombalar ve içinde morfin ampulleri olan alan hizmeti sağlık çantası vardı. Gergin bir halde çadırlardan birinde dinlendiler, yağmur yağdı ve çadır aktı, ama dışarıda savaş devam ediyordu, farklı çeşitlerdeki uçakların biri iniyor, biri kalkıyordu ve uzakta bir yerlerden, şehirden hiç susmayan ateşin ve topların gürültüsü geliyordu.

"İncil'deki gibi." Bounine çantasında otelden bir şişe votka getirmişti, ara sıra oturup şişeden içiyor ve şehirden yükselen alevleri izliyordu. "Ölüm solgun beyaz bir atın sırtında dolaşıyor, her yerde kıyım var."

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Kurbsky.

"Ah, insanoğlu," dedi Bounine hüzünle. "Binlerce yıllık medeniyet ama tek yapabildiğimiz birbirimizi katletmek."

"Evet, ama hayat böyle, hiçbir şey değişmiyor, ben gidip, Chelek'ten emirleri alacağım. Bence sen de benimle gelmelisin, o yüzden o şişeyi tekrar çantana koy."

Chelek'i komuta yeri olarak kullanılan, tam telsiz teçhizatlı ve personeli prefabrik binalardan birinde buldular. Onu görme talepleri karşısında oturmaları istendi. Bir saat sonra hâlâ orada oturuyorlardı. Kurbsky masaya tekrar yanaştı. Genç yardımcı

sorgular gözlerle baktı, tam o sırada General Chelek ofisinden fırlayıp masaya bir dosya bıraktı.

“Gelmişsiniz,” dedi Kurbsky’e. “Ben de sizi bekliyordum. Bir an önce bu işi başlatmak istiyorum.”

“Çavuşumu da getirdim, Yoldaş General.”

“İtirazım yok.” İçeriye girdiler ve masanın arkasına oturdular. “Paraşüt işini hallettiniz mi?”

“Evet, Yoldaş.”

“Harika. Bu çok basit bir operasyon ve ben işleri böyle yürütmeyi severim. Kuba’daki manastırı Basayev ele geçirdi, tüm keşişler atıldı. Şimdi yirmi adamıyla orada. Onları temizlemenizi istiyorum.”

“Orada olduklarından kesinlikle emin misiniz?” diye sordu Kurbsky.

“Peder Ramsan’ın verdiği bilgilerin ezelden beri sağlam olduğunu biliriz. Basayev başa geçtiğinde manastırdan bir buçuk kilometre uzakta bir çiftliğe yerleşmesine izin verilmiş. Bana eski bir tünelden bahseder. Uzun zamandır hiç kullanılmamış, manastıra giden bir tünel. Size rehberlik yapacak.” Masasına bir çanta koydu. “İçinde bir telsiz var, ihtiyacınız olan tüm bilgi için de Ramsan’la görüşebilirsiniz.”

Kurbsky, Bounine’e baktı. “Çavuş.”

Bounine telsizi aldı. Chelek, “Kayıtlarına bir göz attım Kurbsky, senin gibi genç birisi için kesinlikle olağanüstü. Afganistan’da iki kez ödül almışsın,” dedi. Gülümsedi. “Senin kaçınılmaz başarılarına imrendim.”

“Sizi hayal kırıklığına uğratmamaya çalışacağız, Yoldaş.”

Gittiler, yağmur hızlanmaya başladığında kapıda durdular. “Sıklıkla bu savaşı düşündüm ve kendi kendime akıl sağlığı yerinde olan bir insanın buraya neden geleceğini sordum,” dedi Bounine.

“Bu bir oyun, dostum,” dedi Kurbsky. “Chelek gibileri parçaları kendilerine uyum sağlayacak şekilde yerleştirirler, bu onlara özel bir kibirdir.”

“Parçalar da bizim gibi onların emirlerini yerine getiren insanlar,” dedi Bounine. “Sana söyledim – İncil’de yazıyor.”

“Aptal,” dedi Kurbsky. “Ama katlanacağız. Hem belki işin sonunda bir madalya alırsın.”

“Ama benim bir madalyam var,” dedi Bounine safça, Kurbsky yağmurda tekrar diğerlerinin yanına çadıra doğru koşarken onu takip etti.

Böylece saat dört buçukta, karanlıkta Dakota’nın koltuğunda yan yana oturuyorlardı. Demirleme hattı üstlerinde, her biri tam teçhizatla donatılmıştı. En tecrübeli olarak Bounine, kapıya yakın oturmuştu. Sıranın diğer ucunda Kurbsky, telsizini hazır konumda bekletiyordu ve motorlar hırıltıyla çalışıyordu.

Beşir, “Pekala, Teğmen, başlıyoruz,” dedi.

Dakota hareket etmeye başladı, motorların gürültüsü uçağın içini doldurdu, kalkılar ve Grozni’den olabildiğince çabuk çıkmak için yavaşça hızlanmaya başladılar.

Yağmur hâlâ yağıyor, uçağa çarpıyordu, rüzgar uluyordu ama Beşir uçağı dört bin fitte sabit tutmayı başarıyor, dağlar bulutların altında kayboluyordu. En sonunda alçalmaya başladığında, sisin içine girdiler. Sisten kurtulduklarında her şey görünür hale geldi. Dağları kaplayan bir aydınlıkla gün ağarmadan önceki gri parlaklık her yeri sarmıştı. Şimdi çok alçaktan, bin fit yükseklikten, geniş bir kanyondan geçerken, Bounine’le telsizden konuştu.

“Kapı açık, Çavuş.” Kırmızı bir ışık yanıp söndü. Bounine, “Paraşüt ipini takın ve kalkın,” diye seslendi. Hepsi denileni yap-

tı. Dakota şimdi beş yüz fit yükseklikteydi ve Kuba Yaylası'nın düzlüğünde artık daha fazla ışık vardı. Beşir üç yüz elli fit yükseklikte hareketini yaptı ve ışık kırmızıdan yeşile dönünce, Bounine, sıradaki ilk kişi olan Kirov'un omzuna dokunup "Çık," diye bağırdı. Kirov çıktı, diğerleri de birbirinin ardı sıra atladı, en son Kurbsky çıktı. Bounine telsizden, "Herkes gitti!" diye seslendi, demirleme hattına paraşüt açma ipini bağladı ve atladı.

Beşir dört bin metre yükseldi, uçağı düzelterip, otomatik pilota geçti, ayağa kalktı, çıkıp kapıyı kapadı. Geri döndü, kontrolü aldı ve on bin fite yükseldi, uçağı düzeltti ve Grozni'ye geri döndü. "Pekala, o çocuklardan hiçbirini bir daha görmeyeceğim," diye mırıldandı. "Delilik, kocaman bir çılgınlık."

Kurbsky aşağıya baktığında yaylanın engebeli arazisini ve her yanda yeryüzüne çıkmış kayaları görebiliyordu, her şey göz açıp kapayıncaya kadar bitti, levazım çantası hemen ardından yere çarptı. Yaylanıp, yanlamasına düştü ve sert rüzgar paraşütünü dalgalandırdı. Sürüklenmeye başladı, çabuk açılan kemerini tuttu ve açtı, içindeki rüzgar paraşütü ondan çekip arazinin çaprazında uçurdu.

Atlama çantasını çözüp açtı ve hemen silahlarını kuşandı. Gömleğinin içinde Stechkin, sırtında da çantası vardı. Hâlâ katlı duran AK ile, diğerlerini aramaya koyuldu. Rüzgarda uçuşan paraşütleriyle uğraşırken orada burada dağınık olduklarından bulması da kolay oldu. Kaskını fırlatıp, beresini kafasına geçirdi. Bounine üstündekilerden kurtulmuş, zorlananlara yardım ediyor, bir paraşütten diğerine koşturuyordu. Solda, uzakta olan birine ulaşip eğildi. Döndü ve diğerlerine işaret etti. Kurbsky hemen yanına gitti, diğerleri de arkasından geldi ve Bounine'i Petrovsky'nin yanında buldular.

“Çoktan ölmüş. Boynu kırılmış.” Bounine kafasını salladı. “Çok saçma. Afganistan’da Fırtına Bekçileri’yle defalarca atladı. Şimdi böyle lanet bir yerde teslim oldu.” Sevimsiz araziye bakındı, yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Kurbsky, “Onu şuradaki kayaların arkasına koyun, şu paraşütleri toplayın ve kayaların arkasına en iyi şekilde saklayın. On beş dakikanız var, yağmurluklarınızı da çıkarın,” dedi. Fırtınalı gökyüzüne baktığında gök gürlüyordu. “Fırtına çıkacak dostlarım.”

Telsizi çantasından çıkardı, yere eğildi ve Peder Ramsan’la iletişim kurmaya çalıştı.

“Kara Kaplan arıyor, Kara Kaplan arıyor. Beni duyabiliyor musunuz?”

Aslında bu çok dramatikti ama Chelek birliğin bu şifreyi kullanmasını istemişti ve hemen cevap geldi. “Seni gayet net duyabiliyorum.”

“Ramsan? Ben Teğmen Kurbsky. Atlayış arazisine sağ salim geldik, bir kişi öldü. Burada hava çok sert ama birkaç saat içinde yanında oluruz.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Tamam.” Adamlarına döndü. “Devam ediyoruz.”

Yağmur sağanak halini almıştı, Kurbsky’in adamlarını zorlaması gerekiyordu, en önde koşar adımlarla yürüyordu, on ikisi de yağmurluklarına bürünmüş, berelerinin üzerine kapüşonlarını geçirmişlerdi. Sekiz kilometre ve iki saat sonunda fundalık arazi çiftlik bölgesine girmişlerdi, devasa granit duvarların önünde vahşi koyunlar yayılmıştı. Bir çoban kulübesine ulaştılar ve hemen yanındaki duvarın arkasında yere eğildiler.

Bounine çantasından bir şişe votka çıkardı, kapağını açıp, bir

yudum aldı, Kurbsky'e uzattı, o da bir yudum alıp diğerlerinin de içmesi için uzattı. Vadinin bir kilometre kadar ilerisindeki manastır, karanlık ve yağmurun arkasında saklanmıştı. O uzaklıktan herhangi bir faaliyet işareti görmek mümkün değildi. Ne olursa olsun onu ilgilendiren aşağıdaki çiftlikti.

Tek katlı ama makul derecede büyüktü, bir tarafında ahıra benzeyen büyük bir yer vardı, tek yaşam işareti yağmurun ardından çaresizce bakan tavuklardı, ahıra girip çıkıyorlardı. Mülkün etrafında alçak bir duvar vardı, bacadan ince bir duman süzülüyordu. Vadiden aşağı doğru bir patika uzanıyordu, orada da hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

“Altışar gruplar halinde ayrılıyor, siz soldan gidin,” dedi Bounine'e. “Ben sağdan gideceğim.”

Çabuk hareket ettiler, Kurbsky granit duvarın arkasından adamlarıyla çömelerek ilerleyip, evin yanında küçük bir alana sınıksmış meyve bahçesinden döndü. Arka kapıya benzeyen bir şey buldu. Kapı, kolunu çevirmeleriyle açıldı, basit ama büyük olan mutfığa girdiler. Taş zeminli mutfakta, basit ahşap mobilyalar, içinde odun yanan eski demir bir ocak ve ocağın üzerinde büyük bir tencere vardı.

Kirov kapağı kaldırdı. “Güzel kokuyor. Bir orduya yetecek kadar yahni var. Belki de bizim için yapılmıştır?”

“Olabilir.” Kurbsky ortalıkta aranan diğerlerine döndü. “Herhangi bir şey var mı?”

“Birkaç yatak odası, konserve ve şarapla dolu bir kiler.”

Gidip ön kapıyı açtığı anda diğer grubu yarı açık ahır kapısından gördü. Bounine geldi. “Buraya gel de bir bak.”

Üstü örtülmüş hurda bir kamyon ve içinde bir yığın orduya ait benzin bidonu vardı. “Burada bir sürü benzin var,” dedi Bounine. “Evden ne haber?”

Kaplanlar etrafını sarıp, birbirlerine sigara verdiler. “Yemek pişiyor, ocak yanıyor. Peder Ramsan’dan hiç iz yok. Tekrar tel-sizi deneyeceğim.” O sırada yaklaşmakta olan bir motorun sesi geldi.

Beklediler, silahlar hazırlandı, siyah cüppe içinde sakallı bir rahip patikadan motosikletiyle geçerek, bahçeyi aşp, ahıra girdi. Hiç şaşırmamış görünüyordu ve yakından baktıklarında siyah pantolon giymiş olduğunu ve motosiklette bacakları iki yana açık oturduğundan papaz cüppesinin yukarı çekildiğini gördüler. Motoru durdurdu, indi ve motoru sabitledi.

“Siz Kara Kaplanlar olmalısınız?”

“Evet, Peder. Ben yetkili Teğmen Kurbsky.”

Kirov hayranlıkla motosikleti inceliyordu. “Bunu nereden aldınız? Amcamın da Kursk yakınlarındaki çiftliğinde aynısından bir tane var. Montessa arazi motosikleti.”

“Özelliği nedir ki?” diye sordu Bounine.

Peder Ramsan cevap verdi. “İspanya dağlarındaki Pirene çiftçileri için özel olarak geliştirildi. Dağlık alanlarda sekiz kilometre veya çok daha hızlı gidebilirsin. Buradaki yaylalar için biçilmiş kaftandır. Bana bunu General Basayev verdi.”

“Çok cömertmiş,” dedi Kurbsky.

“Elbette, çünkü bana maaş veriyor ve bana güveniyor.”

“General Chelek de güveniyor,” dedi Bounine.

“Çok karmaşık bir dünyada yaşıyoruz, dostum.” Ramsan Kurbsky’e döndü. “Adamlarını eve getir. Ocakta yemeğim var.”

Yahniden bolca yediler ve testilerle sert kırmızı şarap içtiler. “Burada yalnız mı yaşıyorsun?” diye sordu Kurbsky.

“Bu araziyi çiftçi bir aile ekip biçiyordu, ama sürüldüler. Basayev manastırdaki konutundayken etrafta insan olmasını sev-

mez. Oradan da keşifleri kovdu ama savaşa gittiğinde çiftçilere dokunmuyor. Ama artık burada olduğu için burayı boşaltıp, Kuba'nın sekiz kilometre uzağındaki köye gitmek zorunda kaldılar.”

“Manastırda hiç personel yok mu?”

“O tam bir asker ve adamlarının kendilerine yetmelerini ister. Adamları bazen gidip, bildiğimiz sebeplerle kadın buluyor.”

“Şu anda orada hiç kadın var mı?”

“Kesinlikle hayır. Böyle durumlarda geldiğinde, zamanının tümünü strateji geliştirmeye harcar. Karmaşık bir telsiz odası var, her gün arazideki kuvvetlerle iletişim kurar. Daha önce oradayken onları duymuştum.”

“Peki, seni neden buralarda tutuyor?” diye sordu Bounine.

“Yerlilerle bir çeşit bağlantı kurmak için. Ben ne de olsa onların rahibiyim. Ayrıca manastırda da görünür bir varlığım var ve o buraya insanlara patronun kim olduğunu göstermeye gelmedi.”

“Sen neredeydin?” diye sordu Kurbsky.

“Manastırda. Şapelin olması gerektiği gibi kalmasını istiyor. Her şeyin yerli yerinde olmasını isteyen dindar bir adam. Mumlar, kokular, kutsal su, çiçekler.”

“Bana gözü dönmüş bir akıl hastası gibi geldi,” diye ekledi Bounine. “Öyleyse onun için ne yapacağız?”

“Haklı olabilirsin,” dedi Peder Ramsan. “Ama eylem planına gelirsek.” Saatine baktı. “Saat dokuz buçuk. Bunlar asker, hep aynı şeyi yaparlar. Adamlardan ikisi aşçı. Ben onlara sürekli taze gıda getiririm, iki, üç güne bir kamyonumla köye giderim. Öğle aralarını, manastırın eski yemek odasında tam öğle vaktinde verirler. Çok fazla içerler. Manastır şarabıyla ünlüydü. Basayev de bazen onlara katılır. Kesin o da yemek odasında olur diyemem. Genelde kendi karargahında yalnız başına yemeyi sever.”

“Tüm bu bilgi kesin mi peki?” diye sordu Kurbsky.

“Ben orada ne gördüysem onu söyledim.”

“Ya adamları?” diye ekledi Bounine. “Onlar tüm gün ne yapıyor? Görevleri neler?”

“Manastırı ve onu korumak, bu kadar basit.”

“Peki, sen ne öneriyorsun?”

“Öğle yemeği sırasında onları şaşırtmayı. Dediğim gibi çok içerler ve onları gayet rahat şaşırtabilirsiniz.”

Gorky başıyla onayladı. “Chelek’in bahsettiği gizli yol nedir?”

“Duvarların dışında çürümekte olan bir asma bağı var. Çürümesinin sebebi keşişlerin orada olmaması, kimse oralara bakacak kadar uzman değil. Çok fazla büyüdüler, oradaki çalılıkta üç yüz yıl önce yaşanan kötü zamanlarda kullanılan kaçış tünelinin girişi var.”

Adamlar söylenmeye başladı ve Bounine, “Yine o kahrolası lağımlara girmem. Grozni’de, kanalizasyonda yeterince vakit geçirdik,” dedi.

“Hayır, kanalizasyon değil. Aşağıya inen merdivenler ve bir buçuk metre yükseklik var. Yıllardır oradan birçok kez geçtim. Yıllar önce kuşatma yıllarında depo olarak kullanılan altgeçide giden, bir dizi mahzenin ortasındaki sahte bir duvardan geçeceksiniz. Bir yıl önce baktığımda bomboşturdu. Oradan da geniş taş basamaklar sizi gitmek istediğiniz yere götürecektir.”

“Muhteşem,” dedi Kurbsky. “Bize yolu gösterebilirsin.”

“Pazarlığımızda böyle bir şey yoktu diye hatırlıyorum,” dedi Ramsan sakın bir tavırla.

“Senin hayatta kalma içgüdülerine inanıyorum,” dedi Kurbsky. “O halde planımız nedir?”

“Gayet basit. Sizi erzak kamyonumla götüreceğim ve asma

bahçelerinde bırakacağım. Gerisi size kalmış. On bir otuzda ı-
kalım derim. Siz oraya varıncaya kadar hepsi yemek odasında
sallanıyor olur.”

Kurbsky adamlarına döndü. “Silahlarınızı kontrol edin, tüfek,
AK, bombalarınıza da bakın, sonra tekrar üstünden geçin. Sonra
da dinlenin. Zaten yeterince zor bir gündü ve gün bitmeden daha
Çok şeyler olacak.”

Kamyon, eski asma bahçelerinin kapısına döndüğünde saat on
ikiyi yeni geçmişti, patika boyunca ağaç dallarının altından ge-
ip, durdu. Hepsi kamyondan inip, rryen asmaların arasında
sol elinde pilli bir el feneriyle yürüyen Ramsan’ı takip etti ve
eski, taş bir ek binaya geldi. Kapıyı açtı ve basamakta durdu.
Basamak çok siyah bir ahşaptan yapılmıştı.

Eğildi ve basamağın i tarafına geçti. “Burada demir bir hal-
ka var. Hepsi bu.” Halkayı çekmesiyle zeminin bir bölümü yk-
seldi, katlanarak, karanlığa inen bir buçuk metre genişliğindeki
taş basamakları açığa çıkardı. Dönüp elindeki feneri Kurbsky’e
uzattı, o da kafasını salladı.

“Sende kalsın. Ne de olsa yolu bilen sensin. Kendimi daha
güvende hissederim.”

“Anlaşmada bu yoktu.”

“Ama artık var.” Ramsan konuşacakmış gibi baktı, sonra de-
rin bir nefes alıp, feneri açtı ve aşağı indi.

Geçit kupkuruydu, oldukça havadardı ve Ramsan’ın söylediği
gibi çapı tam bir buçuk metreydi. Önlerinde ışığı düzgün tutu-
yordu, böylece tam karşılarında sahte duvarı gördüler. Durdu,
bir köşeye uzanıp kaldıracı çekti, o anda duvar dönmeye başladı.
Diğer tarafta kemerli geçidi olan bir mahzen vardı.

Ramsan dönüp, “Kapı yalnızca diğer taraftan kilitlenebilir. Aralık bırakın,” dedi. Birbiri ardına kemerli geçitlerden geçerek yola devam etti, sonuncusundan geçerken aniden feneri kapadı ve koşmaya başladı.

Panik başladı. “Nerede bu?” diye bağırdı Kirov, o sırada projektörler yanarak, Ramsan’ın bahsettiği altgeçidi ortaya çıkardı. Bir metre yüksekliğindeki taş rafın üzerinde kurulu tripodların tepesinde iki hafif makineli tüfek ve arkalarında da birer kişi vardı. Diğer adamlar da kenarlarda AK47’lerini hazırlamış, nişan almışlardı.

Hâlâ koşmakta olan Ramsan daha önce bahsettiği geniş basamaklara doğru ilerliyordu. Askerler orada bekliyordu ve Shadid Basayev aralarından çıkıp geldi.

Kaplanlardan biri “Seni yalancı pislik,” diye seslenip, AK’sini Ramsan’a ateş etmek üzere kaldırdı, ama makineli tüfeklerden birinden gelen patlamayla yarıda kaldı.

“İstedığınız bu mu?” diye sordu General. “Ben Shadid Basayev. Ben şimdi katledilmenizi istesem, adamlarım zevkle yaparlar. Benim için hepsi bir. Kurbsky hanginiz?”

“Benim.” Kurbsky öne çıktı.

“Bunlar da Kara Kaplanlar mı?” Basayev başıyla gösterdi. “Hüzünlü bir grup, kusuruma bakmayın ama sadece on bir kişi misiniz?”

“Elli kişiydik.”

“İyi haber, o zaman savaşı kazanıyor olmalıyız.” Orada, elleri belinde, durdu. “Hadi ama Teğmen, ne olmasını bekliyordunuz?” Çok yakınına geldi. “Şimdi bir delilik anında beni vurabilirsin muhakkak, ama bu adamların hiç hoşuna gitmez.” Kurbsky gözlerinin içine baktı, onu kavramaya çalışıyordu, Basayev gülümsedi. “Bir asker bir başka askere karşı. Savaş kanunları her zaman kati suretle geçerlidir.”

Kurbsky'in ona inandığı yoktu. Sadece ufak bir ihtimal de olsa, gerçeği söylüyorsa hepsinin oracıkta harcanmasından daha iyiydi.

“Pekala beyler, silahlarınızı indirin.”

Çantalarını indirmeye, silahlarını yere koymaya başladı ve adamları isteksizce onu izledi. Çeçenler içeri girdi ve Kaplanların tüm değerli eşyalarını çıkarmaya başladı. Peder Ramsan basamaklarda durmuş, duygusuz gözlerle izliyordu.

“Tanrı'nın adamı hâlâ bizimle,” dedi Kurbsky.

Bounine tuhaf bir şey yaptı. “Pislikler.” Başparmağının ucunu ısırdı. “*Infamita*. Hepiniz cehennemde çürüyorsunuz.”

“Bu da ne böyle? Çavuşunuz İtalyan falan mı?” diye sordu Basayev.

“Hayır, Rus. Ama Roma Üniversitesi'nde hukuk okudu.”

Basayev şaşırdı. “Ben de.”

“Ben senden birkaç yıl sonra okudum,” dedi Bounine.

“Beni hatırlıyorlar mıydı?”

“Daha sonra karın olacak güzel ve çok sevilen İtalyan bir kızıdan bahsediyorlardı.”

“Öyleydi – öyleydi. Konuşmamız gerek.” Kurbsky'e döndü.

“Şimdi sizinle ne yapacağım? Senin de benim gibi gerçek bir asker olduğunu düşünüyorum. Son zamanlarda şu Alman filozofu okuyorum. Hakiki bir yaşam için, ölümle kararlı bir karşılaşma gerekir der. Sen de katılıyor musun?”

“Heidegger,” dedi Kurbsky. “Onun yazıları Heinrich Himmler'in İnciliydi.”

“Heidegger okudun mu? Biraz daha konuşmamız gerek.” Subaylarından birine döndü. “Bu ikisini birinci kattaki hücreye götürün. Bağlamanıza gerek yok. Bir şişe şarapla kilitleyin. Sonra birilerini göndereceğim.”

Kurbsky, “Adamlarıma ne olacak?” dedi.

“Onlarla ilgilenilecek.”

“Bana söz verdin. Asker askere.”

“Söz verdim. Sözümünden şüphe mi ediyorsun? Bu beni çok kızdırır. Onları götür – şimdi.” Sesi yükseldi ve genç subayı dört adama işaret etti. Adamlar, Kurbsky ve Bounine’i merdivenlerden yukarı yankı yapan bir koridora, oradan da bir yukarı kata götürdü. En üstte demir parmaklıklı, anahtarı kilitte duran bir kapı vardı, iki dar yataklı ve demir parmaklıklı penceresi olan bir odaya itildiler.

Subay, “Adamlarımdan biri şarap getirecek, ama size bir tavsiye vereyim mi? Generali sakın kızdırmayın. Sonucu felaket olabilir,” dedi ve çıktı.

Kurbsky, “Tüm bu olayı berbat ettim gibi bir his var içimde,” dedi.

“Saçmalama,” dedi Bounine. “Daha buraya gelmeden, Tanrı’nın adamı bizi sattı. General Chelek’in güvenilir kaynağından ne bekliyorduk ki.”

Kapı açıldı, döndüler, bir asker, bir şişe şarap fırlattı, Bounine tam zamanında yakaladı. Kapı kapandı, kilitlendi.

“Şarap değil, tıpalı şişede konyak. İyidir herhalde.” Bounine şişeyi açtı, denedi ve omuzlarını silktilti. “Fena değil, gerçekten. Erik konyacı gibi bir şey.” Şişeyi Kurbsky’e verdi, Kurbsky içti ve tam o sırada manastırda birisinin çığlığını duydular.

“Azize Meryem, düşündüğüm şey olmasın,” dedi Bounine dua edercesine. Şişeyi almak için elini uzattı ve göğsünde tuttu. Bir süre sonra çığlık durdu. “Şükürler olsun.”

“Bence daha değil.” Kurbsky parmaklıklı pencerenin önünde durup, bahçeye baktı. Bounine yanına geldi.

Üçayaklı masaların arasında, yerden yaklaşık iki metre yük-

seklikte uzun bir direk tutturulmuştu. Üç adam, bir cesedi taşıyorlardı. Ceset boynundan, sonunda direktan geçirilmiş bir kanca olan ilmikte asılmış kalmıştı.

“Kim olduğunu görebiliyor musun?” diye sordu Bounine kısık sesle.

“Yüzünde çok fazla kan var.” Kurbsky elini uzattı. “Bana şıseyi ver.”

Büyük bir yudum aldı ve biri daha çığlık attı. “Pislikler,” dedi Bounine. “Dokuzunu da öldürecekler.”

“Bizim beklediğimizi hatırladığında, on bir olacak.” Kurbsky şıseyi geri verdi.

Bir buçuk saat sonra yedi kişi dışarıda omuz omuza asılmış duruyordu. “O pislik için sadece ipteki çamaşır gibiler,” dedi Bounine.

Daha fazla fırtına koptu, gök daha fazla gürledi, gökyüzünden daha sert damlalar indi. Sekizinci cesedin de asılışını izlediler.

“Uzun sürmez.” Bounine şıseyi dudaklarına götürdü. “Tanrım, nihayet bitmiş.”

Şıseyi fırlatacakmış gibi göründü ama Kurbsky elinden alıp duvara çarptı. Yeni çığlıkları yok sayarak şıseyi geri verdi. Şişenin kırılmış ve parçalanmış ucu son derece tehlikeli görünüyordu.

“Dikkatli tut, tam bir silah oldu.”

“Ne için?” diye sordu Bounine çaresizce.

“Dövüşmek için. Benim de bir silahım var.” Eli sağ botunun içine gitti, çakıyı buldu ve çıkarıp bıçağını açtı. “Benim küçük sırrım.”

Bıçağı kapadı. Çığlık atan her kimse, durdu. Pencereye gidip, asarlarken izledi. Shadid Basayev ve Peder Ramsan ana kapıdan

aşağıya merdivenlerden indi. Bir kahkaha yükseldi ve Basayev Ramsan'a bir şeyler söyledi, o da dönüp içeriye girdi.

“Ne yapacağız?” diye sordu Bounine.

“Odaya her kim girerse öldüreceğiz, tabii mümkünse, sonra da deliler gibi koşup mahzene ineceğiz. Hatırlarsan Ramsan, gizli kapıyı aralık bıraktı. O kamyonu gidebilirsek, onlar ne olduğunu bile anlayamadan uzaklaşmış olabiliriz.”

“Ama nereye? Sahip oldukları tüm araçlarla peşimize düşeceklerdir.”

“Buna çiftlikte bir cevap verebilirim.” Koridorda adımları duydular, sesler geldi, sonra da kilidin içinde anahtar döndü.

Ramsan'ın kendisi gelmişti ya da muhtemelen gönderilmişti. Tereddüt ederek içeri girdi, arkasında Müslüman usulü sakalı olan iriyarı bir Çeçen, elinde Uzi tüfeğiyle duruyordu.

“General beni sizi götürmem için gönderdi. Üzgünüm.”

Çeçen kenara çekilip, Uzi'yle işaret etti. Bounine Ramsan'a, “Üzgünsün, öyle mi, seni pislik!” dedi.

Kurbsky Çeçen'e hafif dönerek, çakısının düğmesine bastı ve jilet gibi keskin bıçağı çenesinin altından soktu. Bıçak damağını yararak, beynine kadar girdi. Aynı anda Bounine arkasında sakladığı şişeyi çıkararak elini salladı. Ramsan'ın boynunun kenarına batırıp şahdamarını parçaladı. Ramsan'ın vücudunu yatağa itti. Kurbsky bıçağını çekti, Çeçen'in düşürdüğü Uzi'yi aldı, kemer çantalarından birini açıp üç şarjör buldu ve savaş yeleğinin ceplerine doldurdu. Kapıdan çıktı ve bir dakika sonra Bounine'le merdivenlerden aşağı koşuyorlardı.

Tuhaf bir şekilde, mahzenlerden geçerken aklına takılan tek şey Ramsan'ın anahtarları kamyonu bırakıp bırakmadığıydı. Anahtarlar oradaydı, Kurbsky direksiyona geçti, Bounine yanına oturdu, bağlardan geri geri gittiler, döndüler ve gidebilecekleri en hızlı şekilde çiftliğe döndüler.

HOLLAND PARK
MAYFAIR
BELSIZE PARK

10

Kötü anılar yüzünden Kurbsky için son derece rahatsız bir gece oldu, sabahın erken saatlerine kadar uyuyamadı. Aniden uyandığında, saatin sekiz olduğunu görünce şaşırdı. İyi bir duşla kendisine gelmeye çalıştı ama pek işe yaramadı, aynada kendisine baktığında gözlerinin altındaki halkaların daha da koyulaştığını gördü. Üstünü giyinip, birilerini bulmaya gitti, her zamanki gibi bilgisayar odasında oturan Roper'ı gördü. Roper ona baştan ayağa bir baktı.

“Tatmin edecek kadar hasta görünüyorsun,” dedi. “Ancak böyle tarif edebilirim. Kötü bir gece miydi?”

“Öyle de denebilir.”

“Şaşırmadım. Son iki, üç gündür zor şeyler yaşadın. Ben olsam yemek salonuna giderdim. Orada Bayan Maggie Hall'u bulacaksın, kendisi Jamaika'nın gururudur, uzmanlık alanı da İngiliz kahvaltısıdır. O da seni kendine getiremezse başka hiçbir şey getiremez.”

“Kulağa iyi bir tavsiye gibi geliyor ve ben de uyacağım.”

Sokağa çıkmak için hazır olarak geri geldi, çantası omzundan sarkıyordu, çakısı da sağ botuna saklanmıştı. Geçen gece

Wapping'deki gençten aldığı çakıyı da cebinden çıkarıp, Roper'ın masasının üzerine koydu.

“Sana hediye olsun.”

Roper düğmeye dokundu ve bıçak fırladı. “Tehlikeli,” dedi. “Nereden buldun?”

“Beklenmedik bir hediye. Mektup açacağı olarak kullanabilirsin diye düşündüm. Ben çıkıyorum.”

“Bayanlara saygılarımı ilet, keyfine bak, Alex. Ben senin için gece gündüz burada, bu lanet sandalyede olacağım. Değişken bir dünyada, değişmeyen tek şeyde.”

“Benim güven kaynağım?” dedi Kurbsky.

“Eğer istersen.”

“Bunu hatırlamaya çalışacağım.” Dönüp, dışarı çıktı.

Holland Park'tan aklında bu düşüncelerle geçti. Svetlana ve Katya onu Chamber Court'ta bekliyor olacaktı, aslında inanırlığını arttırmak için dükkana uğraması gerekiyordu ama biraz daha bekleyebilirdi. Saatine baktı. Dokuz olmak üzereydi, nerede olmak istediğini, nerede olması gerektiğini biliyordu, ana caddeye gitti, bir siyah taksi çevirdi ve Marble Arch'a gitmek istediğini söyledi.

Geri dönüşü olmayan bir yolculuğa ilk adımını atmıştı. Holland Park'taki dairede haritalar, listeler ve bilmen gereken her şeyin olduğu “A'dan Z'ye Londra” diye karton kapaklı bir kitap bulmuştu. Kilise listelerine bakmış ve St. Mary and All the Angels'ı Mayfair'de, Hive Sokağı'nda bulmuştu. Dikkat çekmemek için, Marble Arch'ta inmeyi seçmişti, hızlı bir on beş dakikalık yürüyüş sonunda St. Mary'e ulaşmıştı. O sırada yağmur yağmaya başladı, bunun Basayev'i vazgeçireceğini düşündü ama öyle olsa bile başka günler de olacaktı. Montunun kapüşonunu kaldırdı.

Kilise, televizyon programlarından dolayı tanidik geliyordu. Yalancı ortaçağ görünümlü, demirle kuşatılmış meşelerle kaplı ana kapılardan değil, arkadaki mezarlığa çıkan yan yoldan gitti.

Servi ağaçları, orman gülü çalıları ve çam ağaçları vardı. Çok fazla çiçek yoktu ama zaten mevsimi değildi. Öte yandan, burası Mayfair'di, yollar ve çim şeritleri titizlikle korunuyordu.

Kurbisky mezarlıkları ve melankolik atmosferlerini zaten severdi, St. Mary de mükemmel bir örnek oluşturuyordu: Viktorya-Gotik mezar taşları, kanatlı melekler, zengin çocuklarının dokunaklı heykelleri ve her yanda ölüm sembolleri.

Televizyon programları Basayev'in mezarlığını bulmasını da kolaylaştırdı. Çok düzgün bir mezardı, yuvarlak cam içindeki koyu renk saçlı bir kadının portresini çevreleyen kavisli, gözenekli mermer, mezar taşının ortasında duruyordu. *In Memoriam. Rosa Rossi Basayev. Hiç unutulmadı*, altın harflerle yazılmış yazının altında da tarih vardı.

Kurbisky mermer geçidin olduğu, patikanın diğer tarafına yürüdü; geçidin karşısında bir bank, arkasında da bir haç vardı. Oturdu, çantasını açtı, susturuculu Walther'ı buldu. Silahı kaldırdı, yanında tuttu. Kuba'yı, manastırı ve Basayev'in çok uzun zaman önce yaptıklarını hatırladı. Önyargısız ve sakin bir ruh hali içindeydi. Ortalık sessizleşmiş, yağmur yağıyordu. Basayev belki hiç gelmezdi ama sorun olmazdı. Tekrar gelebilirdi.

Mercedes kilisenin önünde durdu. Şoför, Çeçenistan'da da Basayev'in emrindeydi, yıllardır onun şoförlüğünü yapıyordu. Koltuğunun hemen yanında, yerde bir şemsiye vardı, patronuna yardım etmeye gittiğinde onu da yanına aldı. Açtı ve Basayev çıkarken ona verdi.

Kiliseden birkaç metre ileride, yan sokağın köşesinde, çiçek

satan bir kadın tentenin altında oturuyordu. “Her zamankinden getir bana, Josef,” dedi Basayev şoförüne.

Mezara giden yan patikaya döndü, Josef de arabanın arkasından bir şemsiye daha alıp, kadına yaklaştı.

Basayev, Kurbsky’i fark ettiğinde karısının anıt mezarına çok yaklaşmıştı ve yavaşladı. “Burada ne yapıyorsun?” İngilizce konuşuyordu. “Ne istiyorsun?”

“Seni,” dedi Kurbsky Rusça. “Kuba’dan bu yana çok zaman geçti. Manastırı, bahçeyi, asmadan önce katlettiğin için havada hareket etmeyen dokuz Kara Kaplanı hatırlıyor musun? O zaman da yağmur yağıyordu.”

“Sen neden bahsediyorsun? Kimsin sen?”

“Alexander Kurbsky, sakın bunca yıldan sonra sana bu ismin bir şey ifade etmediğini söyleme. Beni teslim olmaya ikna ettiğin manastırdaki mahzeni hatırlıyor musun? Bana söz vermiştin, bir askere bir asker, savaş kanunlarının her zaman göz önünde bulundurulacağını söyleyip, sonra da dokuz adamımı katlettin.”

O anda Josef, bir elinde çiçekler, diğerinde şemsiyeyle köşeden döndü. “İşte geldim, patron,” dedi Rusça.

Basayev döndü ve “Yardım et Josef, beni öldürecek,” diye bağırdı.

Josef çiçekleri ve şemsiyeyi atarak silahını çıkardı. Başka seçeneği olmayan Kurbsky, onu kalbinden vurduğu sırada Basayev mezar taşlarının arasında koşmaya başlamıştı bile. Kurbsky onu kafasının arkasından vurdu, yüzüstü düştüğünde kemik parçaları ve beyni her yana dağıldı. Patikadan geri dönüp, can çekişmekte olan Josef’e döndü, kafasına sıkıdığı tek kurşunla işini bitirdi.

Bir an orada durup etrafı dinledi, her yer sessizdi, susturuculu Walther sayesinde hiçbir rahatsızlık belirtisi yoktu. Sokak harita-

larını incelemesi şimdi işe yaramıştı. Hızla mezarlığın diğer tarafına geçti ve aradığı şeyi buldu, sessiz bir arka sokağa çıkan bir başka kapı. Mayfair’de yürümeye başladı, sokakları ardı ardına geçti.

Hiçbir memnuniyet ya da tatmin duygusu yoktu. Gerek de yoktu. Shadid Basayev birkaç bin insanın katliam, kıyım ve etnik temizliğinden sorumluydu. Toplumun aptallığı yüzünden, milyonlarla ödüllendirilmiş ve Londra’nın en iyi kesimlerinden birinde lüks içinde yaşaması sağlanmıştı. Ancak şimdi hesabı kesilmişti.

Bir saat sonra, bahçe ve bankları olan küçük bir meydanda durdu. Roper’a ve arkadaşlarına ne yaptığını anlatmasına gerek yoktu. Diğer yandan, Moskova Basayev’in suikastını duyduğunda sevinecekti ve her şeyden önce Tania’yı düşünmesi gerekiyordu. Bu ona olan güveni arttıracaktı.

Luhzkov’dan önce Bounine’i aramak için kriptolu telefonunu kullandı ve Bounine hemen cevap verdi. “Yuri, benim, Alex. Neredesin? Konuşabilir misin?”

“Ofisimdeyim.” Bounine şaşırmıştı. “Evet, tabii ki konuşabilirim.”

“Dün gece BBC’de Shadid Basayev’i gördün mü?”

“Elbette gördüm. Alçak herif.”

“Josef diye bir şoförü var mıydı?”

“Evet, Josef Limov. Çeçenistan’da onun için çalışıyordu. Yıllardır onun en güvendiği adamıydı.”

“Ah, çok iyi. Onu öldürdüğüm için kendimi kötü hissetmeme gerek yok.”

Bounine, “Öldürmek mi? Sen delirdin mi?” dedi.

“Umarım delirmemişimdir. Az önce, St. Mary and All the An-

gels Kilisesi mezarlığında onu vurdum, tabii Basayev'i de öldürdüm. İlk hedefim oydu. Her sabah karısının anıt mezarına geldiğini söylediğini biliyordur? Bir selam vereyim dedim.”

“Alex, radyoda ya da televizyonda tek bir kelime etmediler.”

“Çünkü daha cesetleri bulmadılar.”

“Ama nasıl olur? Ferguson’un adamlarıyla ilgili bir şey mi var?”

“Bunun hakkında hiçbir şey bilmiyorlar ve bilmeyecekler de.” Yalan söylemeye başladı. “Holland Park’taki güvenli yerde yaşamaktan çok memnunum. Kendi başıma zaman geçirmem için bir anlaşmam var. Bana sonuna kadar güveniyorlar.”

“Oraya geri mi dönüyorsun?”

“Neden dönmeyeyim ki? Luhzkov’a ne zaman istersem onunla irtibata geçeceğimi söyle, beni aramaya çalışmasını istemiyorum. Bu olayın onu Moskova’da iyi göstermesi gerekir, değil mi?”

“Hâlâna ne olacak?”

“Ne demek istiyorsun? Tüm olay benim kimliğimi koruyarak, Ferguson’un adamları dışında hiç kimsenin benim burada olduğumu bilmemesini sağlamaktı. Svetlana olaya dahil etmek istediğim son kişi. Onun başının derde girmesini istemiyorum. Yuri, beni anlıyor musun?”

Telefonu kapattı ve telefonun ucundaki Bounine, kafasını sallayarak, hafifçe gülümsedi. “Her şeye kadir Tanrım, Basayev. Umarım cehennemde çürür.” Ayağa kalkıp, Luhzkov’u aramaya gitti.

Kurbsky Oxford Sokağı’nı bulana kadar yürüdü. O anda Svetlana ve Katya’yı düşünüyordu. Belsize Park’a gitme zamanı gelmişti, büyük bir kitapçıya geldi, vitrinler, teşhirler ve indirimler-

le doluydu, *İnsanlık Ölürlen* de orada duruyordu. Londra'daki yayınevinden çıkan yeni baskıydı. İçgüdüsel olarak mağazaya girdi, yün şapkasını çıkarıp, cebine koydu ve kasaya gitmeden önce biraz dolaştı.

Seçtiği satış sorumlusu uzun saçlı, hevesli ve güçlü görünen bir gençti. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Kurbsky Fransız aksanını aldı. "Alexander Kurbsky'in romanı, *İnsanlık Ölürlen* var ya, ben onun Fransızcasını okudum ama sizde İngilizce yeni baskısı var? İkisini karşılaştırmak isterim."

Genç adam döndü ve bir dakika sonra elinde bir kitapla geri geldi. "Harika fikir. Gerçekten özünü anlayabilmek için, Rusçasını okumak gerektiğini düşünüyorum."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi Kurbsky. "Siz okudunuz mu?"

"Elbette okudum, okumayan var mıdır ki? Olağanüstü bir adam."

Kitap elindeydi, Kurbsky, "Benim okuduğum Fransızca baskısında fotoğraf yoktu," dedi.

"Bunda var, şahane bir fotoğraf." Fotoğrafı Kurbsky'e gösterdi.

Kurbsky başıyla onayladı. "Şahsına münhasır birine benziyor."

Genç adam heyecanla gülümsedi. "İmza dağıtmak için buraya gelmesini çok isterdim. Tüm sokak boyunca sıra olurlar. Alacak mısınız, efendim?"

"Kesinlikle." Kurbsky nakit ödeyip, son noktasına kadar rolünü oynayarak, "Ben daha uzun süre tedavi görmeye gidiyorum," dedi. "Bunu okumak zamanın kolay geçmesini sağlayacaktır."

Genç adamın yüzü bulutlandı. "Umarım işler sizin için iyi gider."

“Ben de öyle umuyorum.”

Dışarı çıktı, kitabı çantasına koydu ve yün şapkasını tekrar taktı. Bu son sınavdı ve başarılı olmuştu. Chamber Court’a rapor verme zamanıydı. Metroyla gitmeye karar verdi ve en yakın istasyona yöneldi.

O sırada Peder Patrick Meehan, St. Mary’de bir saat günah çıkarma konuşması dinledikten sonra, vestiyere gitti; bir şemsiye bulup, sigara içmek için yan kapıdan çıktı. Günde beş sigaraya kadar azaltmıştı. Umutsuz bir uğraştı ama çok çabalıyordu. Sigarasını yaktı, mezarlığa döndü ve az kalsın Josef’in üzerine düşüyordu.

Sıkıntılı zamanlarda Belfast’ta bölge sorumlusu olarak çalışmış biri için, ölüm son derece aşina olduğu bir şeydi. Yüzü tamamen kanla kaplı olan Josef, çoktan ölmüştü. Hemen Basayev’e doğru koştuğunda, onu da kaybettiklerini anladı.

Cep telefonunu çıkarıp, ambulansı ve polisi aradı. Josef’e döndü ve nabzına baktı, emin olmak istiyordu. Nabzı atmıyordu, ama bu durumda, rahip olarak görevi belliydi. Ölenlere okunan duaları ezberden okumaya başladı. *Ey, Hıristiyan Ruh, seni yaratan Her Şeye Kadir Tanrı’nın Adıyla bu dünyadan git.*

Bir süre sonra siren sesleri duyuldu, iki ambulans birden kilisenin dışında ani fren yaptı ve tıbbi teknisyenler koşarak geldi.

Katya’nın Kurbsky’e bahsettiği köşedeki dükkanın üzerinde Patel & Son diye bir levha vardı. İngilizler böyle her zaman açık ve her şeyi satan dükkanlara Köşe Dükkanı demekten hoşlanıyordu. Sakindi, hiç müşterisi yoktu, fonda radyoda çalan hafif müzik vardı ve kasanın arkasında oturan genç adam Hintliydi, kot pantolon ve siyah bir mont giymişti, kitap okuyordu ve Kurbsky geldiğinde kitabı bıraktı.

“Yardımcı olabilir miyim?”

“Umarım,” dedi Kurbsky. “Marek diye Polonyalı bir arkadaşımın, burada yakında iki bayanın yaşadığı bir evde işi vardı. Bahçede çalışıyor ve ayak işlerini yapıyordu, onlar da garajın üzerinde yaşamasına izin veriyorlardı.”

“Doğru. Marek’i iyi tanırdım. Ben Hitesh Patel.” Elini uzattı.

Kurbsky elini sıktı. “Onlardan bana iş teklif eden bir mektup geldi, o şimdi Polonya’ya geri döndü. Marek beni tavsiye etti.”

Mektubu çıkardı. Hitesh okudu ve başıyla onayladı. “Anladım, sorun nedir?”

“Doğru eve geldiğimden emin değilim. Ben Londra’da yeniyim ve kafam çok karıştı.”

Hitesh tezgahın arkasından çıktı, onu kapıya götürdü ve işaret etti. “Orada, yüksek duvarları olan yer. Güvenliğe çok önem verirler. Ön kapı, şurada da yan kapı var. Kapılarda diafon mevcut, geldiğini söylemek için onlarla konuşursun. Çok hoş bayanlardır. Rahat edersin.”

“Bunu duymak iyi oldu.”

Hitesh ilgilenmeye başladı. “Düzenli kemoterapi mi görüyorsun?”

“Evet. Akciğer kanseri.”

“Üzgünüm. Aldırış etmemen gerek. Sana bir kahve ikram edebilir miyim? Bir kahve makinemiz var.”

“Çay içsem daha iyi olur.”

“Sana eşlik edeceğim.”

Tezgaha karşılıklı oturdular, Kurbsky, “Çok meşgul değilsin?” dedi.

“Öğle saatlerinde yoğun olmam, herkes yerli tüccar.”

“Sadece sen mi varsın?”

Hitesh güldü. “Babamla annem üç aylığına Bombay’a gitti,

ben de onların yerine bakıyorum. Bazen buralarda yaşayan bayanlar yarı zamanlı çalışmaya gelir.”

“Normalde ne yapıyorsun?”

“Ben tıp öğrencisiyim. Dördüncü yılımdayım.”

“Üniversiteye nerede gittin?”

“Burada Londra’da.” Güldü. “İş adamı olmamam babam için büyük hayal kırıklığı oldu. Ben onlar için fazla İngiliz’im. Ben burada doğdum.”

“Nasıl olduğunu bilirim. Benim babam Fransız, Devon’da doğdum. Londra Üniversitesi’nde İngilizce okudum, sonra da gazeteci olarak çalıştım, önceden...” Harika bir iş çıkarıyordu.

“Anlarsın işte. Bak, çok teşekkürler. Tekrar görüşürüz.”

“Kendine iyi bak,” dedi Hitesh, ve Kurbsky çıktı.

Eve, kuş evlerinin olduğu taraftan gitti. Katya ona kapıyı açtı. Kurbsky bahçeden geçti ve onun terasta beklediğini gördü. Katya, Kurbsky’in ellerini tuttu ve yanaklarından öptü.

“Biz de endişelenmeye başlamıştık. Seni daha erken bekliyorduk.”

“Hitesh Patel’le bir bardak çay içtim, senin mektubunu gösterdim. Tatlı çocuk.”

“Svetlana seni bekliyor.”

Seraya gittiler ve Svetlana’yı her zamanki hasır koltuğunda buldular. Uzanıp Kurbsky’i öptü. “Senin için endişelendik.”

“Endişeye gerek yok, *Babuška*. Dün gece Salters’ın Wapping’teki barına gidip, yemek yedim. Taksi tuttum ve sokakta yürüdüm. Bu sabah da aynısını yaptım. Aslında Oxford Sokağı’nda başıma komik bir şey geldi.”

“Ne oldu?” dedi Katya.

Kitapçıda yaşadıklarını anlattı. “Harika değil mi?” dedi.

“Elinde tuttuğu kitabın üzerinde fotoğrafım olmasına rağmen, beni tanıyamadı.”

Katya, “Seni aradılar,” dedi.

“Olamaz,” dedi Kurbsky.

“Pardon, seni benim aracılığımla aradılar demeliydim. Binbaşı Roper bana bu kriptolu telefonlardan birini vermişti. Sana ulaşmaya çalıştığını ama cevap alamadığını söyledi.”

“Benimki titreşimdeydi. Onu arayayım.”

“Öğle yemeği için acılı et yaptım. Daha sonra sana garajın üzerindeki odayı göstereyim.”

“Ama önce, biraz şampanya içelim,” dedi Svetlana. “Bunca sene sonra, buraya dönüşünü kutlayalım.”

“Bana bir dakika izin verin,” dedi Kurbsky. “Binbaşı Roper’ı aramalıyım.”

Roper telefonu açtığında, “Bana ulaşmaya çalışıyormuşsunuz,” dedi.

“Evet, cevap vermeyince endişelendim.”

“Kodeks telefonumu titreşime almıştım, çaldığını hissetmemişim. Özellikle kalabalık Oxford sokaklarında dolaşırken, titreşimi duymamak gayet normal. Ne istiyordun?”

“Tüm haber programlarında, flaş haber olarak gösterilen bir hikaye var. Shadid Basayev ile şoförü, Josef Limov, Basayev’in karısının mezarının olduğu Mayfair’deki kilisede ölü bulunmuş.”

“Ne zaman olmuş bu olay?”

“Rahip, Peder Meehan, bir saat kadar önce kilisenin mezarlığında cesetleri bulmuş.”

“O zaman eldeki bilgiler yetersiz kalacaktır. Ne düşünüyorsunuz, Rus bağlantısı var mıdır? Belki SVR ’dır?” dedi, çoğu açıdan

KGB'nin devamı olarak görülen Dış İstihbarat Servisi'ni kastederek.

“Emin değilim. Eskiden kirli işleri yaptırmak için IRA'yla çalışırlardı. Bu aralar Müslümanlarla çalışmak moda.”

“Unutma, Basayev kötü biriydi,” dedi Kurbsky. “Özlenmeyecek.”

“Bunu düşüneneğim. Yine konuşuruz.”

“Seni görmeye gelebilirim.”

“Nerede olduğumu biliyorsun.”

Luhzkov, Bounine'in anlattıklarını dinledi, şaşırdı ve memnun oldu. Hikayeyi saklamaya gerek yoktu, her yanda duyulmaya başladığında Başbakan'ın Kremlin'deki ofisiyle irtibata geçip, Putin'le görüştü.

“Muhakkak Basayev'in nihayetinde hak ettiği sona kavuşmasına sevindim, ama oluş şekli beni düşündürüyor.”

“Anlıyorum, Yoldaş Başbakan. Tehlikeli bir yolda ilerliyor. Ferguson ve adamlarını aptal yerine koymak istemiyorsunuz.”

“Öte yandan, eğer bunu atlatırsa harika bir başarı olur,” Putin güldü. “Bunu sevdim. Bırak devam etsin, Albay, nereye kadar gideceğini görürüz.”

Bounine, karşısında oturuyordu, “Nasıldı?” dedi.

“Memnun. Kurbsky'in, Ferguson'un adamlarını aptal yerine koyması fikri hoşuna gitti. Kurbsky ile konuşmaya çalışmayacağım. Bu işi sana bırakıyorum, Yuri, sana güveniyor.”

Garajın üzerindeki yaşam alanları Kurbsky'in hatırladığından daha farklıydı. Banyo yenilenmişti, fakat Kelly'nin ona judo öğrettiği büyük oda bir başka daire haline getirilmişti, bir köşede mutfak, diğerinde oturma odası ve bahçeye bakan geniş bir pencere vardı. Güzel döşenmişti ve düzenliydi.

“Marek gittiğinde temizlikçi ve banyoyla mutfakı halletmesi için de tesisatçı tuttum. Evdeki ana ısıtma sistemine bağlandı,” dedi Katya. “Svetlana bunun işe yaramasını istiyor, Alex, ben de öyle istiyorum.”

“Otur, bir dakika.” Katya’yı masanın karşısına oturttu ve elini tuttu. “Bana harika davrandın, bu işe katkın tartışılmaz ve halamın gerçek dostu olduğunu biliyorum. Benim bu yeni kimliğim işe yarıyor gibi görünüyor. Daha önce de dediğim gibi, dışarıya çıktım ve dolaştım, Alexander Kurbsky görünmez adam gibi oldu. Holland Park’a Henri Duval olarak gidip gelebilirim. Bunu günde bir kez yapalım.”

“İyi,” dedi. “Yeni kimliğin göz önünde bulundurulursa, bunu söylemeli miyim bilmiyorum ama...”

“Ama, hikayeme uysun diye arada bir bahçıvanlık yapsam iyi olur diye düşünüyorsun, değil mi?”

“Evet,” dedi rahatlayarak. “Sana garajı ve aletleri göstereyim, sonra da Svetlana’nın yanına gidelim.”

Aşağıda bir düğmeye dokundu ve garaj kapısı açıldı. Çim biçme makinesi, her çeşit bahçe aleti ve koyu yeşil küçük bir Ford kamyonet vardı. “Çok fazla bir şey gibi görünmüyor, ama günlük ihtiyaçlar için kullanıyorum. Yıllardır burada duruyor. Sadece uygun gördüğün zamanlarda kullanırsın. Belgelerin torpido gözünde, hepsi Henri Duval adına. Anahtar da orada, bir de ön kapıyı açıp kapatman için kumanda var.”

“Mükemmel.” Kurbsky gülümsedi. “Hadi seraya dönüp, Svetlana’nın o şampanya şişesini bitirmesine yardım edelim.”

St. Mary and All the Angels kilisesindeki kan banyosunun haberleri geldikten kısa bir süre sonra, Ferguson Roper’la görüştü. “Eskilerin Belfast’ında kötü bir cumartesi gecesi gibi. Başbakan ve Bakanlar Kurulu bu işten hiç hoşlanmadı.”

“Basayev gibileri sadece birkaç yüz milyonları ya da milyarları olduğu ve Londra Şehri ile Hazine’ye yakıştığı için bu ülkeye kabul edilmemeli.”

“Öyle olabilir ama gazetelerde hoş durmuyor.”

“Ah, canım. Kalbim çok kırık gerçekten.”

“Peki, bundan kim sorumlu. Lord Arthur Tilsey’le konuştun mu?”

“Aslında evet, Güvenlik Hizmetleri de en az bizim kadar şaşkın durumda.”

“Bunu yapan Ruslar. Öyle olmalı. Moskova’da Basayev’i yakalamaya çalıştılar. Bu yüzden buraya kaçtı. Scotland Yard’daki özel birlikle konuştun mu?”

“Evet ve söylenilen, ölümlerin arkasındakinin kesinlikle ne yaptığını bilen uzman bir kiralık katil olduğu. Aslında Basayev kaşındı, tüm dünyaya her sabah karısının kilisedeki mezarını ziyaret etmeyi sevdiğini duyurdu.”

“Ruslar olmalı. Şimdi Putin havalara uçmuştur.”

“Kurbsky de öyle dedi.”

“Onunla ne ilgisi var?”

“Dün gece Basayev’i televizyonda izledik. Ne de olsa Çeçenistan’da, Kurbsky diğer taraftaydı. Bugün o Belsize’dayken konuştuğumuzda, SVR’ın ihtimal dahilinde olduğunu söyledi.”

“Sence de öyle midir?” diye sordu Ferguson.

“Fazla doğrudan. Herkesten daha iyi bildiğimiz gibi, pis işlerini sözleşmeli olarak IRA’ya ya da bir Müslüman gruba, El Kaide’ye falan verirler. Suçu başkalarının üstüne atabilme lükslerinin olmasını severler.”

“Çok doğru. Ayrıca İngiltere’nin bugünlerdeki açık kapı politikası yüzünden, çok fazla mülteci doldu, gerçek kurbanlar, içlerinden herhangi biri bu hayvanı vurma düşüncesinden fazlasıyla hazzedebilir.”

“Muhtemelen de hazzetmiştir,” dedi Roper.

“Diğer konulara gelince, Amerika Başkan Yardımcısı, Grant Hardy’nin de, Paris’te NATO toplantısında olduğu gözünden kaçmayacaktır.”

“Evet, haberlerde gördüm, Blake Johnson da onunla birlikteydi. Bir röportajında Blake’in Londra’ya, Savunma Bakanı’yla NATO konularını konuşmaya geleceğini söyledi. Sen de buna dahil misin, Charles?”

“Diğerleriyle birlikte. Ama bu da Blake’le Devlet Başkanı Cazalet’e ne zaman Kurbsky’den bahsedeceğimiz sorusunu doğuruyor.”

“Onun kimliğini gizleyeceğine söz verdin, Charles. Dolayısıyla seçim onun, senin değil.”

“O da geliyor mu?”

“Gelirse şaşırmam.”

“Bana bir iyilik yap ve konuyu ona aç, senden tek istediğim bu.”

“Olmuş bil.”

“Dillon nerede?”

“Birkaç günlüğüne, Cambridge’e Monica’nın yanında kalmaya gitti.”

“Tüm büyükleri böyle kaybediyoruz.”

Roper Scotch doldurup, Basayev soruşturmasının haberlerini arattı. Basayev ve şoförünün silahlı olduğu bilgisi sızmıştı ve abartılıyordu. Rus Büyükelçisi olayla ilgilerinin olmadığını açıkladı, Moskova da onayladı.

Daha fazla anlatılacak bir şey olmadığından, televizyon programları arşivdeki boşluk doldurma görüntülerine dönmek zorunda kaldı, Çeçenistan’daki savaş görüntülerinin tam ortasında kirli, bakımsız ve tamamen acımasız Basayev vardı. Kötü olan

sadece savaşın kısımları değildi. Açık mezarlara yuvarlanan cesetler, makineli tüfekler görevini yaparken çekilmiş sahneler, Basayev'in orada durup Nazi gibi şeytanca bir hazla sevinen gerçek görüntüleri idi. Rus Ordusunun nefret ettiği birisi olması beklenebilir bir şeydi. Ancak Kurbsky dikkat uyandıracak kadar umursamaz görünüyordu.

İçgüdüsel olarak, Roper Kurbsky'in detaylarını arattı, özellikle de Kara Kaplanlar'la savaş kayıtları üzerinde durdu. Madalyaları vardı ve Tanrı biliyor ya, sayısı bir hayli fazlaydı. Yanlarında kısa bir alıntıyla toplamda altı tane vardı.

5 Şubat 1995'te, bu subay daha önce hiçbir paraşüt eğitimi almaksızın, adamlarıyla General Shadid Basayev'i yakalamak amacıyla Kuba Yaylası'nda atlayış yaptı. Görevi başarısızlıkla sonuçlandı, ancak birlikten geriye tek kalanlar olarak, Teğmen Kurbsky ve Çavuş Yuri Bounine orduya tekrar katılmayı başardı.

Roper ekrana bakarak oturdu, Çavuş Doyle bir kupa çay ve jambonlu sandviçle içeri geldi. "Buyurun efendim."

"Tony, sana daha önce paraşüt eğitimi almadan, paraşütle operasyona atlayan bir adamım olduğunu söylesem ne derdin? Nasıl bir adam böyle bir şey yapar?"

"Ya tam kaçıktır ya da aptal bir kahraman derim. Öyle biri hakkında bir şeyler okumuştum. Tarihteki en büyük paraşütlü birlik atlayışı, 1944'te Arnhem'de. Ekiplerden birisi kalkıştan biraz önce, doktorunu kırık bileği yüzünden geride bırakmak zorunda kalıyor, dolayısıyla da daha genç, hiç eğitim almamış bir doktor onun yerine geçiyor. Paraşütünü uçakta bağlıyorlar, o da atlayışını yapıyor." Kapıda durdu. "Bazıları da eğlenmek için her şeyi yapar."

Doyle dışarı çıktı. Roper orada oturup, Çavuş Yuri Bounine'i

arattı. İki madalya almıştı, birisi Kurbsky ile aynı operasyon-
dandı. GRU'ya transfer edildi. Şimdiki kıdemi Binbaşı. Dublin
Büyükelçiliği'nde ticari ateşe.

Kurbsky'i aradı. "Neredesin?"

"Garajın üzerindeki yeni mekanımda, birkaç şeyi dü-
zenliyorum. Yol üzerindeki dükkandaki çocukla konuştum.
Hindistanlı-Hitesh Patel. Aslında ilginç bir çocuk – ebeveynleri
Bombay'dayken dükkana bakan dördüncü sınıf tıp öğrencisi."

"Bu akşam ne yapıyorsun?"

"Gelip seninle görüşürüm diye düşünmüştüm. Sana uyar mı?"

"Kesinlikle başka bir yere gitmeyi düşünmüyorum. Televiz-
yon Basayev'in vurulma haberleriyle dolu. Onu pek pohpohla-
mayan Çeçen Savaşı'ndan kalan eski görüntüler de var. Sen de
mi öyle düşünüyordun?"

Roper bir şey biliyordu, ses tonundan bariz anlaşılıyordu.
Bunu halletmenin en iyi yolu doğruyu söylemekti. Kurbsky, "O
alçak, sadist canavarın tekiydi, her şekilde kötüydü. Şeytan bile
onu cehenneminde istemez ve birileri o pislği vurdu diye sevin-
dim mi? Daha çok sevinemezdim."

"Bunu anlamak zor değil."

"Bu arada, Katya rolümü desteklemesi için bana bahçıvanla-
rın kullandığı türden bir Ford kamyonet verdi. Yeşil renkte, sana
plakasını vereyim."

Roper numarayı yazdı. "Sonra görüşürüz o zaman."

Kapattılar. Kurbsky öylece oturdu, Bounine'i aradı ve onu ka-
rargahında buldu. "Benim Alex, Yuri. Luhzkov nasıl karşıladı?"

"Başta çok fena canı sıkıldı ama sonra Putin'i özel nu-
marasından aradı. Başbakan çok sevindi ve anlaşılan o ki
Ferguson'un adamlarını aptal yerine koyman hoşuna gitti.
Luhzkov seninle daha fazla irtibata geçmeyeceğini söyledi,

güvendiğin tek insan ben olduğumdan bundan sonra ikimiz görüşecekmişiz.”

“Çok iyi fakat önce Roper’ı halletmeliyim. Kandırılması zor bir adam. Söylesene Yuri, kariyer detaylarını bilgisayarda tarattığında Londra’ya atandığın da çıkıyor mu?”

“Hayır, özel görev olduğu için, sınıflandırılmış bilgi olarak görünüyor. Sadece lafta var yani. Kayıtlarıma göre ben hâlâ Dublin’de ticari ataşeyim.”

“Harika. Bir ara seninle konuşuruz.”

“Bir dakika. Ferguson’un adamları ve bir arkadaşını etkileyen bir şeyler çıktı.”

“Seni dinliyorum.”

“Adı Blake Johnson, Devlet Başkanı Cazalet’in özel güvenlik başkanı, yani önemli biri ve Luhzkov’un dediğine göre Ferguson’un adamlarına çok yakın. Geçen yıl Londra’dayken, Luhzkov suikast yapması için birilerini tutmuş, ama Dillon ve bir arkadaşı yüzünden bozulmuş. Luhzkov fena halde kafayı takmış, neden bilmiyorum. Her neyse, Johnson yarın NATO ile ilgili Londra’ya geliyor – ve Luhzkov onu kaçırmayı düşünüyor.”

“Bundan emin misin?”

“Olayın içinde ben yokum, ama dinledim. İşi halletmek için Oleg ve Petroviç’i kullanıyor, Moskova’daki güvenli yerden hatırlarsın?”

“Hatırlıyorum. Bunlar köpeği öldürürler, ikisi de. Ama Ferguson’a olan her şeyin ucu bana da dokunur, dolayısıyla bununla ilgilendim. Bu çılgınlık, Yuri!”

“Bence de, ama Luhzkov bunu ciddi ciddi yapmayı düşünüyor. Yüzünü görmeliydin. Çok eski bir hikaye olmalı.”

“Pekala, bana haber ver. Luhzkov’a benim bildiğimi söyleme. Bunu kendine sakla.”

“Elbette Alex, sen benim için daha önemlisin.”

Bahçeden geçip eve doğru yürüdü, seraya girdi, Svetlana Rachamaninov’un *Dördüncü Piyano Konçerto*’sunu çalıyordu. Katya tuvalinin başında durmuş, Monica’nın pastel resmini çiziyordu.

“Muhteşem olmuş,” dedi Kurbsky.

“Hiç olmadı. Yüzü yaptım ama ruh nerede?”

“Buna verilecek bir cevabım yok. Holland Park’a gidiyorum. Arabayla gidecektim ama içki içiyordum, o yüzden taksi çağıracağım.”

“Emin misin?”

“Sorun değil.” Svetlana’yı alnından öptü ve Katya’ya gülümsemi. “Beni beklemeyin.”

“Öyle bir niyetim yok zaten.” Büfeye gitti, bir çekmece açtı ve kapının kumandasıyla döndü. “Şimdi istediğin gibi gidip gelebilirsin.”

“Ne kadın ama.” Dudağına ufak bir öpücük kondurdu ve dışarı çıktı.

Abbey yolu boyunca Belsize Park’ta yürümek çok hoştu, ona Beatles’ı hatırlattı, sonra bir sürü taksinin geçtiği Swiss Cottage’a ulaştı. Birini durdurup, arka koltuğa geçti, Bounine’in söylediklerini düşündü. Putin, Kurbsky’in yaptığını onayladığı için, Luhzkov da bir şeyler yapabileceğini düşünüyordu. Luhzkov daha önce Johnson’ı halletme girişimlerinde başarısız olmuştu ve şimdi kaçırma fikri aklına gelmişti ki bu çok aptalca bir düşünceydi. Luhzkov başarılı olsa bile, Johnson’ı ne yapacaktı ki? Kafasını salladı.

Şoföre sokağın sonunda durmasını söyledi, parasını ödedi ve güvenli yerin girişine yürüdü. Geldiğini bildirdi, Judas kapısı açıldı, içeriye girdi ve arkasından kapandı.

Doyle, Kurbsky bilgisayar odasına geçerken başını salladı, Roper'ı Moskova haberlerini izlerken buldu.

Döndü ve gülümsedi. “Hoş geldin dostum. Katya’nın gözle-
rinin altına kullandığı krem gerçekten işe yarıyor. Eski bir Ham-
mer korku filminden fırlamış gibi görünmeye başladın. Arabayla
gelmedin, değil mi?”

“Svetlana şampanya açtı. Eve dönüşümü kutlamak istedi.”

“On altı yıl sonra senin için tuhaf olmalı.”

“Ayrıca tekrar onunla olmak harika. Gençlik yıllarımdan çoğu
olağanüstü net bir şekilde aklıma geldi. Ergen, güçlü, taze ve
enerji dolu yıllarımdan Londra’sı.”

“Her şeyin mümkün olduğu yaşlar.”

“Ya da öyle olduğuna inandığın.” Kurbsky başıyla Basayev’in
eski savaş görüntülerinin olduğu Moskova haber programlarını
işaret etti. “Baksana iç tüketim için hazır hale bile getirmişler,
siyah beyaz ve karıncalı, pisliğin gerçek hayatta olduğu gibi.”

“Kremlin bir bağlantıları olduğu iddialarını reddediyor – ama
aynı zamanda dediklerine göre bu zalim savaş suçlusunun elin-
den çok sayıda insanın acı çektiğini ve şüphesiz nihayet adaletin
yerini bulduğunu da belirtiyor.”

“Buna içerim.” Kurbsky büfeye gidip, büyük bir bardak votka aldı. “Dehşet bir şekilde acı çekerek onun ellerinde işkence edilen dokuz iyi arkadaşıma kaldırıyorum kadehimi. Bana onu tanıyıp tanımadığımı sorduğunda sana Rus Ordusu’ndaki herkesin onu tanıdığını söylediğimde, dürüst davranmadım. Aslında Kara Kaplanlar diye özel bir paraşütlü birlikle Çeçenistan’daydım. Güvenilir bir kaynak, Basayev’in dağlarda bir manastırda olduğunu belirledi. Biz de onu öldürmeyi denemek için oraya atlayış yaptık, ama meğerse güvenilir kaynak o kadar da güvenilir değilmiş.”

“Aman Tanrım, hep böyle olmuştur zaten,” dedi Roper.

“Geriye sadece on birimiz kalmıştık. Dokuzunu işkence edip, astı; çavuşum ve ben kaçmayı başarıp, Grozni’ye döndük.”

“Bana viskiyi uzatsana.” Kurbsky uzattı, Roper, “Çavuş Bounine miydi? Faydalı bir arkadaş olmuş olmalı,” dedi.

“Tanrım, sen nereden biliyorsun?” Kurbsky şaşırılmış görünmeyi başardı. “Ama nasıl?”

“İnternetteki ordu geçmişinden. Her madalyanın yanında neden ödüllendirildiğine dair kısa bir açıklama var. Bu durumda, senin eğitim almadan atlayışı gerçekleştirdiğin de yazılı.”

“Birkaçımız eğitim almıştı.” Çok açık konuşmaya başladı. “Bounine bir iki kez Afganistan’da atlamıştı. Hayatında görebileceğin en paraşütçüye benzemeyen adamdır. Ordudan sakladığı hukuk diploması bile var.”

“Ona ne oldu?”

“Birileri hukuk eğitimi aldığını öğrendi ve GRU’ya transfer edildi. Komisyondan falan bahsediyorlardı ama ben yüzbaşılığa terfi edip, pisliğin içine geri döndüm. Sonra da ondan bir daha haber alamadım.” Roper’a baktı. “İçimden bir ses, senin benden daha fazla şey bildiğini söylüyor.”

Roper sırtıttı. “Sanal alem her şeyi açığa çıkartabilir. Kendisi için iyi bir şeyler yapmış. Binbaşı olmuş ve hâlâ GRU’da. Dublin Büyükelçiliği’nde ticari ateşe gibi davranıyor.”

“O hep zekiydi, bu da onun içindeki hukukçuyu gösterir. Bu sayede her kalabalıkta göz önünde olur.” Arkasına yaslandı. “Şimdi söyle bakalım, söylenmeyen ne var? Scotland Yard’da iyi bağlantıların olmalı.”

“Evet, var. Aslında durum neredeyse komik. Şoför, Josef Li-mov senelerdir Basayev’in gözde adamı. Üzerinde Walther var-mış, çekmiş ama ateş etmemiş. Basayev’in de Walther’ı varmış ama cebinden çıkarmamış. Otopsi sonuçları daha çıkmadı, ama cesetlerdeki kurşun izlerine göre, onları öldürmek için kullanılan silah da Walther’mış.”

“Bu neredeyse komik falan değil, düpedüz komik.” Kurbsky çantasına gitti, gizli bölmeyi açtı ve Walther’ı çıkardı. “Bununla birlikte dört olur. James Bond sayesinde çok yaygın bir silah. Kullanımı kolay ve durdurma gücü çok kuvvetli. Moskova’daki pek çok kiralık katilin tercih ettiği bir silah... Sence uzman bir katil miydi?”

“Söylemek zor. Londra televizyonlarında onunla ilgili çok kirli kareler dönüyor. Bu kareler pek çok insanın hayal edemeyeceği kadar sert. Programları izleyen iki, üç milyon Londralının arasında elbette Basayev’in ellerinden kaçmış mülteciler ve göç-menler de var.”

“Yani onu öldürme fırsatını kaçırmayacak birçok insan? Kili-seye gidişi birçok insan için açık bir davet olabilir. Bunun yanlış olan tek bir tarafı var. Söylediklerine göre, iki adamın da silahı varmış ve Josef silahını çekebilmiş, ancak katil ikisini de hakla-mış. Bu bir uzman olduğunun göstergesidir.”

“O zaman Kremlin doğrudan ya da dolaylı olarak sözleşmeli

bir katille anlaşılmıştır. Komünizmin çökmesi ve Kapitalizmin gelişmesi sonucunda, para savaşı beraberinde Moskova'daki sözleşmeli cinayetlerin sayısında ciddi bir artışı da getirdi. Gazeteciler, siyasetçiler, iş adamları. Bu durumda sorulacak soru parayı kimin verdiği ve katilin yerli mi yoksa dışarıdan gelen biri mi olduğu.”

Roper bir kadeh Scotch daha doldurdu. “Eğer yerliyse, birçok olasılık olabilir. Eskinin Doğu Yakası çetelerinden bu yana suç sahneleri çok değişti. Moskova Mafyası marka haline geldi, güçlü Arnavut ve Rumen gruplar Londra'ya taşındı.”

“Bir de İrlanda Belası var,” dedi Kurbsky. “Bosna'daki, Sırbistan'daki, Kosova'daki savaşlar, ilk Körfez Savaşı, sonra da Irak ve Afganistan. Bu da sadece eğitilmiş değil, savaşa alışkın binlerce adam eder. Eminim bunların çoğu Basayev'i öldürme işini kusursuz bir şekilde halledebilir, özellikle de para için. Moskova'da Süper Katil diye bir adam vardı, adam başı elli bin dolar alıyordu ve nadiren işsiz kalıyordu.”

Roper başıyla onayladı. “Çok fazla şüpheli olduğundan katili hiçbir zaman yakalayamayacağımızı mı söylüyorsun? Halk Basayev'i, parasının üzerinde oturmuş, dünyaya kahkahalarla gülen alçak bir adam olarak görüyor. Beklenmedik bir şekilde başına bunlar gelince de, aslında mutlu oluyorlar. Belki de bu yüzden kendimi bu pisliğe veremiyorum. Her neyse, seninle konuşmak istediğim başka bir konu var, Ferguson seninle konuşmamı rica etti.”

“Nedir?”

“Washington'da bizim sistemimizle çok benzer bir çalışma yürüten, Devlet Başkanı Cazalet'le yakın bir iş ilişkisi içerisindeyiz. Bu sistemin adı Bodrum ve çok iyi dostumuz olan Blake Johnson tarafından yürütülüyor. Yarın Savunma Bakanı'yla, NATO konferansı için Londra'ya geliyor.”

“Eee?”

“Biz de pek çok şeyi onlarla ortaklaşa yapıyoruz. Ferguson, senin hikayeni Johnson’a ve onun aracılığıyla da Başkana anlatmamızı kabul eder misin diye soruyor. Kesinlikle çok gizli olarak yapılacak.”

“Asla. Gayet açık bir şekilde, kimliğimin saklanacağı garanti- lenirse bu tehlikeyi göze alacağımı belirtmişim. General Charles Ferguson da bana bu konuda söz vermişti. Sözünde durmak gibi ahlaki bir zorunluluğu var.”

“Buna bir itirazı yok.”

“O zaman bu kadar.”

“Nasıl istersen.”

Kurbsky saat onda oradan ayrıldı, Çavuş Doyle’un bırakma tek- lifini reddetti ve yavaş adımlarla Holland Park’tan geçerek ana caddeye yürüdü. Issız bir sokağın sonunda durup, Bounine’i ara- dı.

“Bu Blake Johnson işiyle alakalı başka bir şey duydun mu?”

“Biraz. Luhzkov beni içki içmeye davet etti, çok heyecan- lıydı. Görünüşe göre, Berkley Down’da milyonerlerin jetlerine hizmet veren özel bir havaalanıyla bir anlaşmaya varmışız. Alan Londra’nın bir buçuk kilometre kadar ilerisinde Kent’te. Luhz- kov istediği her yere gidebilecek bir Falcon tutmayı başardı.”

“Amacı ne?”

“Ben de onu anlatacağım. Bu konuda çok çalışmış. Geçen se- neki Johnson ile ilgili girişimlerini biraz daha anlattı. Söylediği- ne göre, hatası ayak takımından bir gangstere güvenip, sözleşme için ciddi paralar ödemesiymiş. Luhzkov bana bunları anlatırken çok sarhoştı. Görünüşe göre bu gangster de işi, ikinci sınıf tetik- çilere ucuza yüklemiş. Onların karşısına da eski IRA mensubu,

şimdi Ferguson'a çalışan Dillon ile Salter çıkmış. O da Ferguson için çalışıyor.”

“Peki, bu işte hiç kan dökülmüş mü?”

“Anladığım kadarıyla bu adamlara biraz hasar verilmiş. Dillon'ın kulak vurmak gibi bir alışkanlığı olduğunu söyledi.”

“Acaba Oleg'le Petroviç'in neyle karşı karşıya olduklarından haberleri var mı?”

“Galiba her şey yolunda giderse, hiçbir karşılık beklemeceklerdir. Her şeyin mümkün olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Kamuya açık telefon için ortalıkta aranmaya ihtiyaç yok, cebinde seni dünyanın öbür ucuna bağlayabilecek bir telefon var. Ayrıca Amerika Büyükelçiliği'ndeki Mews'de kahvaltı yapmayı bekleyen bir adamın Londra sokaklarında kafasına şiddetle vurup, paket edip bir buçuk kilometre ötedeki Kent'e götürebilir, onu bekleyen Falcon'la beş saatte Moskova'ya uçabilirsin.”

“Anladım. Senin bu zavallı pislik için eğlence anlayışın bu mu, Yuri?”

“Bunun Amerika versiyonuna olağanüstü icra deniyor. Şanssız bir pisliği zarar vermeyecek kadar medeni bir şekilde bir ülkeden uçakla alıp, birilerinin senin adına işkence edebileceği bir diğer ülkeye götürüyorsun.”

“Bunda onur duyulacak bir şey yok.”

“Falcon'a Moskova'da yakıt ikmali yapıp, Sibirya, Gorky Karakolu'na, Tanrı'nın yarattığı son yere götürmekte de onur duyulacak bir şey yok.”

Kurbsky, “Tamam, ne demek istediğini yeterince açık anlat. Eğer bir savunma avukatına ihtiyacım olursa, o sen olursun, Yuri,” dedi.

Yuri, “Sen iyi misin, Alex? Sesin gergin geliyor,” dedi.

“Neden gergin olayım ki? Yarın görüşürüz. Öğle saatlerinde bana bakın.”

Ana caddeye yürürken aklından konuştukları geçiyordu, bir siyah taksi durdurdu, Holland Park’a gitmek yerine Amerikan Büyükelçiliği’nin olduğu Grosvenor Meydanı’na gitmek istediğini söyledi. Siyah taksinin arkasında ışığı yakıp, A’dan Z’ye Londra rehberini açtı, Grosvenor Meydanı’ndan geçen Güney Audley Sokağı’nın Peel Mews’i buldu.

Rehberi çantasına koydu, ışığı kapatıp öylece oturdu. Düşündü. Boris Luhzkov, kendini bir şey sanmış, Başkan Jake Cazalet’in kişisel güvenlik danışmanını kaçırmak gibi saçma bir fikre kapılmıştı. Çılgın bir maceraydı, ama yine de Bounine’in de dediği gibi birkaç saat içinde bu kadar fazla şeyin başarılabileceği bugünün modern dünyasında, bu da fazlasıyla mümkündü.

Ama bu, kirli bir işti. Casusların ve suikastçıların karanlık dünyasında böyle şeyler beklenirdi ve soruşturmalar da beraberrinde gelirdi. Johnson gibi, Başkana bu kadar yakın bir adam, vakıf olabileceği inanılmaz miktardaki bilgiyi alabilmek için en korkunç işkencelere maruz bırakılırdı. Ama acaba sonuçlar ne olurdu?

Taksi şoförüne, onu meydanın diğer tarafında General Eisenhower’ın heykeli önünde bırakması söyledi. Taksi uzaklaşınca döndü, binayı terörist saldırısına karşı koruma amaçlı tasarlanmış büyük beton plakaların farkında, meydanın diğer tarafına yürüdü, Güney Audley Sokağı’na girdi. Peel Mews biraz daha ileride solda kalıyordu. Bir an durdu.

Hafif yağmur başladı, etrafına bakındı, her şeyi hafızasına kazıdı. Güzel binalar, Georgian, Viktorya, birkaç harika mağaza. Arabalar vınlayarak geçerken, etrafta fazla yürüyen yokken, yağ-

mur altında Mayfair gecesi. Bir yerde rüya gibiydi, yoksa sadece o mu böyle düşünüyordu? Park Lane'e dönene kadar durmaksızın devam etti, Dorchester Otel'i buldu. Otel epey kalabalıktı, gece görevlileri vardiyasına başlamıştı, şemsiyeler hazırda bekletiliyor, arabalar girip çıkıyordu, diğer yanda Hyde Park'ın karanlığı vardı, trafik uzun şeritler halinde akıyordu.

Ne kadar büyüleyici bir şehirdi, hâlâ komünist Moskova'dan on yedi yaşında geldiği harikalar diyarıydı. Hâlâ muhtemelen dünyadaki en güzel şehirdi ve orada dururken aniden Boris Luhzkov'un Blake Johnson'a yapmak istediği şeyin olmasını istemediğini fark etti ve neden olduğunu biliyordu. Bounine'in Gorky Karakolu'na devam edeceğini söylediği uçuşun düşüncesi onu çileden çıkarmıştı. Evet, kız kardeşiyle ilgili bu lanet olay vardı ve on altı yıldır orada çürüyordu. Elbette, ona özgürlüğünü kazandırmak umuduyla çıktığı yola devam etmek zorundaydı. Ama böyle bir yerin soğuk ve çaresizliğine bir başkasını göndermek hazır olmadığı bir şeydi. Bir şekilde bu onun kendi savaşıydı ve önemli olan buydu, döndü ve yan sokakta duran taksi sırasına ilerledi.

Saat on birde yatağa girmeden önce, Roper'ı Ferguson aradı. "Kurbsky ile Blake Johnson konusu nasıl gitti?"

"Çok katı davrandı. Kimliğini koruyacağına yemin ettiğini söyledi, ona söz verdiğini ve bundan başka söylenecek bir şey olmadığını söyledi."

"Pekala, pes ediyorum."

"Ancak ilginç bir şey oldu. Kurbsky'e daha önce Basayev'i tanıyıp tanımadığını sorduğumda, Rus Ordusunda herkesin onu tanıdığını söylemişti. Ama bu akşam yine geldi, bundan daha fazlası olduğunu söyledi."

“Öyle mi dedi gerçekten?”

“Aslında ben zaten olduğundan şüphelenmiştim, internette biraz araştırma yaptım.”

“Anlat bakalım.”

Roper anlattı.

Bitirdiğinde Ferguson, “Ne hikaye ama. Tanrım eğer o domuz Basayev bunu benim emrimdeki birliklerden birine yapsaydı, onun mümkün olan her şekilde kabusu olur, sonunda da köpek gibi öldürürdüm,” dedi.

Roper, “Aslına bakarsan Kurbsky’in onu kendi elleriyle öldürmek için muhteşem bir sebebi var,” dedi.

“Kendisi mi? Hikayesiyle mi? Tanrı aşkına Giles, Kurbsky’in bu kadar önemseydiği kimlik saklama işi, böyle bir şeye bulaştığı an uçar gider.”

“Pekala, ne demek istediğini anladım.”

“Git de iyi bir uyku çek.”

Gitti ve Roper acıdan kıvrınarak büyük bir kadeh viski alıp, içti. “Uyku mu?” dedi. “Kimin ihtiyacı var ki?”

Chamber Court’ta Kurbsky diafona konuşup, kumandayla içeri girdi ve bahçeden geçti. Serada ışıklar açıldı, Katya açık kapıda duruyordu ve Svetlana içeride hasır tahtına kurulmuştu.

“İşte geldin,” dedi Katya. “Gel de bize katıl, çay içiyoruz.”

Yanlarına gitti, paltosunu çıkardı ve ıslak paltoyu silkeledi. Svetlana’yı alnından öptü ve bir an Katya’nın elini tuttu.

“Nasılsın tatlım?” dedi Svetlana. “Çok hasta görünüyorsun.”

Güldü ve Katya’ya dönüp, “Lütfen onu hasta görünmem gerektiğine ikna eder misin?” dedi.

Bir bardak çay verildi, Katya, “Neler yaptın? Güvenli yeri ziyaret ettin mi? Roper nasıldı?” dedi.

“Ah, ajanların dünyası, Çeçen General Shadid Basayev ve şöförünün vurulmasıyla fazla yoğun.”

“Bugün tüm haber programlarının başlıca gündem maddesi oldu.”

“Korkunç bir adam,” diye yorum yaptı Svetlana. “Eylemlerinin çoğu ağza bile alınmaz.”

“Onu tanıyor muydun?” diye sordu Katya.

“En tanınmış Çeçen generallerinden biri ve evrensel olarak adı kötüye çıkmış biri. Evet, onu tanıyordum,” dedi Kurbsky. “Senelerdir cezadan kaçan alçak adamın teki ve bana göre nihayet hak ettiği sonu buldu.” Ayağa kalktı. “Çok yorgunum. Yatsam iyi olur. Tanrı ikinizi de kutsasın.”

O gittikten sonra Svetlana, “Onun için endişeleniyorum. Ruhunu sıkı bir şeyler var. Bu işleri iyi bilirim,” dedi.

“Akıllı çok yoğun, baş etmesi gereken çok şey var,” dedi Katya ve Svetlana’yı iki yanağından öptü. “Hadi şimdi git yat ve iyi uyu.”

“Geçmişindeki şeyler, savaş yılları. Böyle şeyler omuzlarına ağır geliyor. Bugün Çeçenistan’daki savaşla ilgili gösterdikleri eski görüntüler, o korkunç Basayev. Alexander da o zamanların bir parçasıydı.” Bastonunu alıp ayağa kalktı. “Sabah görüşmek üzere.”

Dışarı çıktı. Katya ise orada oturmuş düşünüyordu. Bilgisayarını buldu, dizlerinin üzerine koydu ve Alexander Kurbsky’i arattı. Ortada gizli olan hiçbir şey yoktu, sadece muhteşem bir yazarın kariyeri ve askerlik geçmişi, madalyaları ve nişanları. Çok fazla vardı, ona yavaş yavaş aşık olmaya başladığının farkına vararak gururlandı. Açıklamaları okumaya başladı. 1995’te Kuba Yaylası’nda adamlarıyla atlayış yapan subay ve sadece iki kişinin kurtulduğu operasyonun detayları gözüne çarptı. Hedef Shadid Basayev’di.

Bilgisayarı kapadı, kalbi hızla çarpıyordu, büfeye gidip votka doldurdu ve neredeyse boğuluyordu, tüm sezgileri bilmek istemediği şeyi doğruluyordu.

Katya için gece huzursuz geçmişti, zar zor uyuyakaldı ve saat yedi buçukta dışarıdan gelen motor sesiyle uyandı. Kalktı, pencereye gitti, açtı, dışarı baktığında Kurbsky'i çim biçme makinesiyle çimleri uzun şeritler halinde biçerken gördü.

“Merhaba,” diye seslendi, Kurbsky durup yukarı baktı.

“Seni uyandırdım mı? Özür dilerim.”

“Önemli değil. Demek artık işlerin akışına kendini kaptırmaya başladın?”

“Bu yüzden buradayım.”

“Kahvaltı ettin mi?”

“Bir elma yedim, bir bardak da süt içtim.” Güldü. “Sorun yok. Bu taraftaki çimleri bitirmek istiyorum. Sonra bir sandviç yerim.”

Svetlana genelde sabahları yatakta eklemlerini rahatlatıp, kitap okuyarak geçirirdi. Katya ona bir tepside müsli, çeşitli meyveler, tost ve siyah Rus çayı götürdü.

“Bahçede çalışmaya başladı,” dedi. “Çimleri biçiyor.” Pencereye gidip, dışarı baktı. “Martın kötü havası bahçıvanlar için iyi değildir. Dümdüz yatarlar. Hiçbir şey olmaz.”

“Çok Çehov tarzı canım, hüznün mevsimindeyiz, ama belki bahçıvana biraz egzersiz iyi gelir.” Katya ona *The Times*'ı uzattı, Svetlana yüzünü buruşturdu. “Alçak Basayev ile ilgili daha fazla haber.”

“Bir süre daha olacak, sonra yeni bir şeyler çıkacak ve ön sayfayı o süsleyecek.”

“Bir başka ölüm, intihar bombacıları?” Svetlana kafasını salladı. “Ne korkunç bir dünya.”

“Bence zaten her zaman öyleydi,” dedi Katya ve aşağıya indi.

Holland Park’ta Roper masasına oturmuş, ekrandaki görüntüleri değiştiriyor, Basayev’in otopsi raporundan, Josef’inkine dönüyor, Scotland Yard’ın adli raporunu açıyor, hepsini inceliyor, bir yandan da Kurbsky’in verdiği çakıyı masasına vuruyordu.

Doyle çayını ve sandviçini getirdi. “Bu pis bir iş, Binbaşı. Bunu nereden buldunuz?”

“Açık adresime gelen bir hediye.”

“Bana soracak olursanız, görünenden daha fazlası var.”

Çıktı ve Kurbsky içeri geldi. “Gecen iyi geçti mi?”

“Galiba artık bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sen neler yaptın?”

“Bahçıvanlık. Chamber Court’ta komşular beni tanımaya başlasın diye durumuma uygun işler yapıyorum. Traktörün koltuğuna geçip, tüm işi makineye bıraktım. Çimler iyi görünüyor. Basayev konusunda yeni bir şeyler var mı?”

“Hiçbir şey yok. Otopsiler, adli tıp raporları ve her zamanki kirli ayrıntılar var, ama...”

“Ama bizi bir adım daha ileri götürmüyor. Basına göre, yine her zamanki gibi Rus kalleşliği.”

“Bu da demek oluyor ki asla bir çözüm yok,” dedi Roper. “Siz Ruslarla ilgili sorun da bu, her zaman yaptığınız yanınıza kalıyor.”

Direnemediği son nokta olmuştu. Kurbsky hemen fark etti, ama yumuşak cevap verdi.

“Biz bu aralar Sosyal Demokratız, Komünizm öldü dostum.”

“Bunu bir de Vladimir Putin’e söylemelisin.”

“Şimdi benimle konuşmak isteyeceğini sanmıyorum.”

“O kadar emin olma,” dedi Roper.

Blake Johnson ellili yaşların sonunda, hafif beyazlamış saçlarıyla, bir seksen boylarında yakışıklı bir adamdı. Grosvenor Meydanı’ndaki Amerika Büyükelçiliği’nde sadece statüsünden dolayı değil, Büyükelçi Frank Mars’ın uzun yıllardır arkadaşı olduğu ve Vietnam’da beraber hizmet verdikleri için de her zaman kibarca karşılanmıştı.

Bir deniz albayı ona yukarıya kadar eşlik etti, sonra da Büyükelçi’yi aramaya gitti. Uçuştan sonra Johnson bir Scotch’a hayır diyemezdi ama Savunma Bakanı’yla yapacakları NATO toplantısında bilinci yerinde olsa iyi olurdu. Büfede kahve vardı, Mars içeri girdiğinde kahvenin tadını çıkarıyordu.

“Seni gördüğüme çok sevindim, Blake. Başkan Yardımcısı’na Washington’a kadar eşlik edersin diye düşünmüştüm. Seni görmek büyük bir zevk.”

“Seni tekrar görmek muhteşem, eski dostum.” Blake elini sık-tı. “Bu toplantı son derece önemli olabilir.”

“NATO kuvvetlerine destek amaçlı birliklerimizin bir sonraki konuşlandırılması ile ilgili olacaktır diye tahmin ediyorum.”

“Onun gibi bir şey olur, Frank. Bu aşamada ben sadece Başkan için ortalığı kolağan edeceğim.”

Mars, “Bu gece nerede kalacağın konusuna gelince, seni Elçilik’te misafir edecektik ama hatırladığım kadarıyla geçen sene orada ufak bir problem yaşamıştın.”

“Sorun edilecek bir şey yok,” dedi Blake. “Ama Güney Audley Sokağı’nda Albany Regency diye bir otel var. Biraz de-mode ama birkaç yıl önce orada kaldım ve hoşuma gitti. Paris Büyükelçiliği’nden benim için rezervasyon yaptırtmasını rica ettim, en üst katta bir süit var, Hyde Park ve şehir manzaralı.”

“Güzelmiş.”

“Tamam, ben gideyim. Uğrayıp selam vermek istedim.”

“Ne zaman döneceğin belli mi? Daha sonra yine görüşecek zamanımız olacak mı?”

“Ah, muhtemelen olur. Bana biraz daha katlanmak zorunda kalabilirsin... ama bunu şimdi konuşmak istemiyorum, Frank. Seni ararım.” Blake, Frank’i kırgın ve her şeyden habersiz gibi hisseder bir halde bırakarak çıktı.

Basayev meselesiyle ilgili yeni bir şey yoktu. O yüzden Roper sıkılmış bir halde bilgisayarın etrafında dolanmaya başladı. Basayev’i düşünmek doğal olarak Kurbsky’in hikayesini ve kız kardeşinin ölümünü düşünmes’ine de neden oluyordu.

Moskova kargaşa içindeydi, Afganistan’dan elli binin üzerinde kefen gelmişti, sokaklarda ayaklanmalar, yüzlerce ölü ve ölmekte olan ve onların arasında da Tania Kurbsky vardı. Ağabeyine yalnızca yaralandığı söylenmişti, bu yüzden alelacele eve döndü, ama bu babasının onu eve götürmek için yaptığı bir plan-
dı, oysa kardeşi çoktan ölmüş ve defnedilmişti.

Ivan Kurbsky tam bir pislikti ama KGB’de albaydı. Ayrıca kızını Minsky Askeri Mezarlığı’nda defnettirecek kadar sözü geçiyordu. Boş dururken, Minsky’de defnedilenlerin listesine baktı, sayı altı binin üzerindeydi. Öne eğildi, kaşlarını çatıp, tekrar denedi ama gördükleri doğrudu. Minsky Park’ta defnedilmiş bir Tania Kurbsky yoktu.

Bu çok saçmaydı. Roper, 6007 numaralı mezarın yanında, Albay Kurbsky’in aile fotoğrafını gördü, mezar taşının üzerinde Tania Kurbsky’in ismi ve tarihleri kazılmıştı. Hızla Roper, bilgisayarındaki mezarların listesine baktı, 6007 numarası katip tarafından özenle kaydedilmişti... boş.

Giles Roper'ı bugünlerde heyecanlandırmak çok zordu, ama şimdi heyecanlanmıştı, içinden bir enerji dalgası geçti. Ocak, 1989, Tania Kurbsky, ölmüş ama mezarında değil. O zaman neredesin? Kendisine bir kadeh viski daha aldı ve araştırmaya başladı.

Kurbsky öğleden sonra Bounine'i arayana kadar her şeyi akışına bıraktı. "İşler senin tarafında nasıl?" diye sordu.

"Her zamankinden daha çılgın. Paris'te elçiliğin seyahat planlarını yapan ofiste çalışan bir ajanımız var. Gitmeden önce, Johnson Londra'da Albany Regency diye bir otelde yer ayarlatmış. Bizimkiler kontrol etti ve rezervasyon yaptırmış. Son kat süitinde kalıyor."

"Peki ne yapacaklar?"

"Görünüşe göre bölgedeki otellere çamaşır getirip götüren firmadan bir kamyon ayarlamışlar. Onu odasında ele geçirip, çarşaf ya da havlu yığının altında dışarı çıkarmayı düşünüyorlar. Falcon'un beklediği Berkley Down'a götürecekler, devamını da biliyorsun."

"İşler çığırından çıkıyor," dedi Kurbsky. "Ne zaman olacak?"

"Bilmiyorum. Görünüşe göre, Oleg'le Petroviç dışarıya park edip, doğru anı bekleyecekler."

"Luhzkov neden sonucun, Johnson'a geçen sefer düzenlediği suikasttan daha farklı olacağını düşünüyor bilmiyorum. Ferguson'un adamlarının gözleri hep Johnson'ın üzerinde. Tanrı'ya şükür, sen işin içinde değilsin, Yuri." Telefonu kapadı.

Johnson'ı otelde bulmak için en uygun zamanın ikindi vakti veya akşamüstü olduğunu düşünmek mantıklıydı. Tüm bu fikrin neden aptalca olduğu açıktı, ama öte yandan saçma bir şekilde o kadar basitti ki başarılı olabilirdi ve bunu kaldıramazdı.

Çıkardığı işe bakarak, bahçede dolaştı. İyi iş çıkarmıştı ve bahçenin buna ihtiyacı vardı. Katya geldi, ona seslendi, Kurbsky de yanına gitti.

“Hâlân çok memnun. Bahçesini çok sever. Gel de bir şeyler iç. Bunu hak ettin.”

Kurbsky gitti, Katya üç kadeh votka doldurdu, Kurbsky’e kadeh kaldırdılar. “Daha iyi görünüyorsun, Alexander,” dedi Svetlana. “Şimdi daha mutlu gibisin. O kamuflajın altında enerji ve yaşam dolusun.”

Kurbsky ona neden olduğunu söyleyemedi. “Kışının elleriyle, bitkilerle, ağaçlarla, tüm bu bahçe içinde çalışması, ruha iyi gelir, bence.”

“Bu akşam bizimle yemek yiyecek misin?” diye sordu Katya.

“Çok teşekkürler, ama güvenli yerde yapmam gereken bazı işlerim var. Ama çok geç kalmam.”

Terasa çıkıp, gitti. Svetlana, “Ondan hoşlanıyorsun tatlım, değil mi?”

“Ve onun için endişeleniyorum,” dedi Katya.

Kurbsky haritalarını açıp, Albany Regency’nin nerede olduğuna baktı. Garajda siyah, eski bir tulum buldu, üstünü değiştirip, tulumu giydi. Kafasına bir tüvit şapka geçirdi, boynuna haki bir şal doladı.

Botundaki çakıyı kontrol edip, Walther’ı çantasındaki gizli bölmeden çıkardı, fazladan bir şarjörle tulumun sağ bacağındaki dıştan ceplerden birine yerleştirdi. Sol dıştan cebine siyah kar maskelerinden birini koydu. Biraz para, eldivenler ve hazırdu.

Garaja inip, kamyonetini kontrol etti. Arkadaki aletlerin içinde işe yarayabilecek bir “Çalışma var” tabelası, üç trafik konisi

vardı. Bunlarla idare etmekten başka elden bir şey gelmezdi, birkaç dakika sonra arabayla çıktı.

Ağaçların arasından izlemekte olan Katya, seraya geri döndü. “Gitti,” dedi. “Ama nereye?”

“Her şey güzel olacak,” dedi Svetlana. “Öyle gerekirse, kendisine rağmen iyi biri olacaktır, bundan eminim.”

Roper Tania’yı ararken ilk kırılma noktasını, en şiddetli dönemlerde Moskova merkezdeki hastaneleri tararken buldu. İşte oradaydı, sol ciğerinden bir kurşun girmişti, bir diğer kurşunsa böbreğini sıyırmıştı.

Sorunlu yıllarda yetkililerin tutumu göz önünde bulundurulursa, onu tedavi etme zahmetinde bulunmaları şaşırtıcıydı, ama bir yerlerde parti memurlarına rağmen işini ciddiye alan doktorlar ve hemşireler vardı ve Tania Kurbsky’i yaşattılar. Adı bir sonraki sefere, Devlete karşı suç işlemek yüzünden tutuklama emrinde geçiyordu.

Roper o andan sonra işlerin değiştiği hissine kapıldı. Babasının başta ona ne olduğunun farkına varamamış olabileceğinden şüphelendi. Muhtemelen hengamede kaybedilmek için ortaya çıkarıldı ama o sırada cezası idam olan vatana ihanetten suçlandı.

Ancak Tania Kurbsky idam edilmedi. Diğer çalışmalarda özel bir mahkeme duruşması vardı, Albay Kurbsky’in ifadesi ve yeni bir karar: Gorky Karakolu’nda ömür boyu sürgün. Minsky Park’taki numaralı mezarlık, Albay Kurbsky’in devlete hizmetlerinden ötürü yerinde bırakılmıştı.

Roper bulduğu şeye çaresizce üzülerken bilgisayarı kapattı. Alexander Kurbsky’in yıllardır doğru olarak bildiği şey bu değildi. Ona nasıl söyleyebilirdi ki? Dahası, kız kardeşinin dünyanın en kötü yerlerinden birinde hâlâ tutuklu olduğu nasıl söylenirdi?

Bilgisayarı tekrar açtı ve Gorky Karakolu’nu arattı.

Roper'ın yaptığı en hoş olmayan şeylerden biriydi. Gorky Karakolu'nda hapis olanların detaylarında Nazileri andıran bir şeyler vardı. Heinrich Himmler'in ölüm kayıtlarının tutulması için ısrarı sayesinde, idamlar, gaz odaları o kadar özenle kayda alınmıştı ki, hükmü infaz edenler, kendi kayıtlarıyla halka açık duruşmalarda yargılandılar.

Şimdi Gorky Karakolu'nda da durum aynıydı. Uzun zaman önce yakılan arşivler, bilgisayarda bulunabiliyordu: El yazısıyla ya da acayip, demode daktilolarla yazılmış listeler, binlerce isim.

Uzun bir süre, hiçbir yere varamadı ve zorlandı ama sonunda arkasına yaslanıp, ağrısını daha fazla viskiyle yatıştırmaya çalışırken, mahkeme kararına ilişkin belgelerdeki tek bir kelime kırılma noktası olmuştu. *Ömür boyu*. Sonunda her şey çok kolaylaşmıştı, parola gibiydi, Gorky Karakolu'nu aratıp, korkunç kelimeyi yazdığında, birbiri ardına listeler önüne geldi. Hapis tarihleriyle ve çoğu vakada yüzlerce ölüm tarihi vardı.

Başlangıç olarak bir iki tanesini yazdı ve çok az bilgi buldu, genelde birkaç satır ve mahkumun kadın-erkek tıraşlanmış kafaları, cansız gözleri, umutsuz bakışlarıyla fotoğrafları vardı.

Tania Kurbsky, 25 Ocak 1989 girişli, tıpkı diğerleri gibi gö-

rünüyordu, çaresizliğin dibine vurmuş bir yaratık olarak. 7 Mart 2000’de tifodan ölmesi bir kutsama gibi olmalıydı.

Roper arkasına yaslandı, tamamen yıkılmıştı. On altı yıl boyunca Alexander Kurbsky kız kardeşinin öldüğünü ve Minsky Park Askeri Mezarlığı’nda defnedildiğini kabullenmişti. Şimdi sekiz dehşet dolu yıl boyunca Sibirya’nın en kötü çalışma kampında yaşadığını söylemek kabullenmesi zor bir şey olurdu ama acaba Kurbsky’in gerçekten bilmeye ihtiyacı var mıydı? Ona söylemenin ne gibi bir amacı olabilirdi ki? Düşünebildiği hiçbir amaç yoktu, ama bu iğrenç meseleyi Ferguson dahil, herkesten saklamak demekti.

Yüzünü ellerine gömdü ve Doyle içeri girdi. “Siz iyi misiniz, Binbaşı? Yine çok mu çalıştınız? Böyle olmaz ama.”

Roper gülümsedi. “İşte yine başlıyoruz, eski Jamaika büyü saldırısı.”

“Eski Jamaika *doğu Londra* büyü saldırısı. Sizi ıslak odaya götürsem de, iyi bir duş alıp rahatlasanız nasıl olur?”

Roper bir kadeh viski alıp, tepesine dikti. “Biliyor musun, Tony, çok iyi fikir.”

Kurbsky, Albany Regency Otel’e gittiğinde, normal otoparkın bir süreliğine genişletildiğini fark etti. Yan tarafta büyük bir bina yıkılmıştı ve yeniden inşa başlayıncaya kadar daha fazla araç için yer açılmıştı. Birçok araç bu durumdan faydalanmıştı.

Kurbsky köşede bir yer buldu ve bir rögar kapağı gördü. Ona doğru gitti, arka kapıyı açtı, aletlerin arasında bir levye buldu, rögar kapağını kaldırdı, etrafına trafik konilerini koyup, Ford’un ön camına ‘*Çalışma var*’ tabelasını yerleştirdi. Bu onu bir süre idare ederdi.

Çamaşırhane kamyoneti ortalıkta yoktu. Saat beşi geçiyordu,

akşam oldukça havaya bir kasvet çökmüştü. Park halindeki araçlar arasında aramaya devam etti, sonra duvardaki ikazı fark etti. *Ticari araçlar arka girişte.* Kemerli geçitteki dar bir yolu gösteren bir ok vardı, o da acele etti.

Toplantı çıkışında Blake Johnson, Kurbsky gelmeden on beş dakika önce otelin ön kapısında bırakıldı, Igor Oleg onu gördü. Arkasında çamaşır şirketinin ismi yazılı yeşil bir üniforma giyyordu. Arkadaşı Petroviç, binanın arkasındaki bahçede çalıntı kamyonun içinde bekliyordu.

Oleg, Kurbsky'in şimdi kullandığı geçidi kullanarak arkaya dolanmış, merdivenlerden aşağı temiz havlularla dolu, dört tekerlekli büyük çamaşır sepetini hazırda bekleten arkadaşının yanına hızla gitmişti.

“Geldi,” dedi Oleg.

“Hadi o zaman işe koyulalım.” Bodrum kapısından içeri girip, servis asansörüne bindiler ve en üst kata çıktılar.

Blake ceketini çıkarmış, kravatını gevşetmişti, kendine büyük bir kadeh viski almıştı. NATO toplantısındaki çabaları değil, daha sonra yakın dostu Charles Ferguson'la geçirdiği yirmi dakika daha zorlayıcı olmuştu. Çok sık olmasa da siyasetin ilginç tarafı, tarih yapmaya az da olsa katkı sağlamasıydı.

Kapı çaldı, elinde içkisiyle kapıya doğru yürüdü, açtı ve Oleg göğüs kafesinin hemen altına bir yumruk indirdi. Blake'in bacakları bükülürken, Oleg onu yakalayıp, Petroviç çamaşır arabasıyla götürebilsin diye geriye doğru sürükledi. El bilekleri plastik bağlarla kelepçelenmiş, ağzı bantlanmış, ayak bilekleri geniş plastik bir bağla sarılmıştı.

Havluları çıkartıp, arasına Blake'i ittiler, arabaya yerleştirdi-

ler, sonra da havlularla üstünü kapadılar. Oleg kapıyı açtı, koridoru kontrol etti, koridorun sonuna doğru yürüdüler ve servis asansörünün gelmekte olduğunu gördüler.

Oleg asansörün kapısının açılmasını beklerken gerginlik içinde Petroviç'e baktı. Otel üniformasıyla Filipinli bir temizlikçi kadın elinde paspas ve kovayla dışarı çıktı, konuşmadan kafasını salladı ve koridor boyunca ilerledi. Onlar da asansöre binip aşağı indiler, zemin kata geldiklerinde birbirlerine gülümseyerek aceleyle dışarı çıktılar ve çamaşır arabasını kamyonu kadar bahçe boyunca ittiler.

Patikada hızla ilerleyen Kurbsky, her şeyi gördü. Oleg ile Petroviç'i Moskova'nın dışındaki GRU güvenli yerinden hatırlıyordu, çamaşır arabasını itiyor olmaları da her şeyi açıklıyordu. Kamyonun arkasının üst kısmı kanvastan, alt kısmı ise metaldti. Açtıklarında, yüklemeyi kolaylaştırmak için rampa oluyordu. Çamaşır arabasını içeri ittiler, rampayı kapadılar ve şoför mahalline dolandılar.

Kurbsky motor çalıştırıldığında aceleyle merdivenlerden aşağı iniyordu ve kamyon hareket etmeye başladı. Rampanın alt kısmı hafifçe dışarı fırlamıştı, bir ayağını atmayı başardı, sol eliyle uzanıp asılarak kanvası sıkı tutan ipe sarıldı. Botuna uzanıp, çakısını çıkardı, kanvasa batırıp, baştan ayağa kesti. Bir tarafa doğru biçerek, oluşturduğu parçayı kaldırıp, kendini içeri doğru itti.

İçeri girer girmez, çakıyı botuna yerleştirdi, sol cebindeki kar maskesini çıkarıp, kafasına geçirdi, yerine de tüvit şapkasını koydu. Dışarısı şimdi çok karanlık, kamyonun içi daha da karanlıktı. Çamaşır arabasından ses gelmiyordu, çamaşırlarla dolu birkaç araba daha vardı, yolunu açıp, kabinin arkasından dinlemek zorunda kaldı. Sesleri duyabiliyordu ama ne dediklerini anlayamıyordu.

Çakısını çıkarıp, kanvasın sol tarafında bir delik açtı, bir parça aşağı sarktı, böylece nereye gittiklerini görebiliyordu. Trafik, evler, ama yoğun bir yol, şehirden uzaklaştıkları görülebiliyordu. Çamaşır arabasına döndü, havluları çıkardı, Blake Johnson ortaya çıktı.

Bilincinin yerine geldiği belliydi, gözleri sonuna kadar açıktı ve sabit bakıyordu. Kurbsky onunla ağır aksanlı işçi sınıfındanmış gibi, sokak Rusçasıyla konuştu. “Rusça konuşabildiğini duydum? Doğruysa başını sallla.” Blake başını salladı, Kurbsky devam etti. “Çok kötü adamlar tarafından kaçırıldın. Seni Kent’te Berkley Down diye bir havaalanına götürüyorlar, oradan Moskova’ya ya da Sibirya’ya götürecekler. Konuşabilesin diye bandı çıkaracağım, ama kısık sesle konuş.”

Hızla tek seferde bandı çıkardı, Blake geri çekildi. “Tanrım, çok acıdı,” dedi İngilizce.

“Rusça konuşsak daha iyi olur.”

Blake Rusça devam etti. “Sen de kimsin?”

“Çok fazla soru soruyorsun, dostum.” Kurbsky el ve ayak bileklerindeki plastik bağları kesti. “Buyur.”

Kulak tırmalayıcı, eğitimsiz ses tonu, Moskova Mafyası’ndan herhangi bir serseriye ait olabilirdi. Blake ise çamaşır arabasından çıkarken, düşmemek için en yakın desteğe tutunmak zorunda kaldı.

“Neler oluyor?”

“Siz Amerikalıların olağanüstü icra dediğiniz bir şeyiniz var, değil mi?”

“Olduğunu biliyorum ve bundan gurur duymuyorum.”

“Pekala, bu da Rus versiyonu, ben de seni ondan kurtarıyorum.”

“Peki, neden umursuyorsun ki?”

“Ama beni hayal kırıklığına uğratiyorsunuz, Bay Johnson.” Kurbsky Blake’i itince havluların üzerine düştü. “Otur ve kapa çeneni.”

Tentenin solunda açtığı delikten dışarıya baktı. Taşraya gelmişlerdi, her yanda açık araziler, ormanlar ve nadir de olsa birkaç ev vardı. Döndü, bagaj kapısına gitti, kanvası baştan aşağı kesti, her iki yandaki rampayı tutan mandalları açtı, kapağı indirdi, kapak yol üstünde gıcırdayarak, sürüklenmeye başladı.

Kamyon yoldan çıktı, Kurbsky bir desteğe tutunup, Walther’ı çıkardı. Kamyon tekrar yön değiştirdiğinde, havlular arasında yuvarlanan Blake, “Sen ne yapıyorsun?” diye haykırdı.

“Onları durduruyorum,” dedi Kurbsky.

Tekrar yön değiştirdiklerinde ise arkasında arazi ve ağaçlar olan boş bir cebe girdiler. Sesler yükseldi, öndeki iki kapı da hızla açıldı.

“Hazır ol,” dedi Kurbsky.

Petroviç ve Olga iki yanda belirdi, önlerinde durduklarında yüzlerinde şaşkınlık ve şok vardı. “İyi akşamlar, Yoldaşlar,” dedi Kurbsky neşeyle.

“Bu da ne?” diye sordu Oleg. “Sen kimsin?”

“En bela kabusun. Bay Johnson Sibirya’da tatil yapmak istemiyor. Mevsimi değil.”

Petroviç aniden, cebinden bir Beretta çıkardı, Kurbsky ise onu elinden vurdu. “Bu çok aptalcaydı. Şimdi eklemlerin olmadan yaşamak zorunda kalacaksın.” Kamyondan çıktı, peşinden Blake geldi. “Silahlarını al.”

Blake silahları aldı. “Şimdi ne olacak?” diye sordu, daha sakin ve bilinçliydi.

“Polis gelsin istemezsin, buradaki GRU’nın gururları da istemez. O yüzden onları burada bırakıp, uzaklaşacağız. Bugünlerde

koşarak gelecek yoldaşlar gibi bir telefon kadar uzaktalar. Sende cep telefonu var mı?”

Blake, “Şansıma hep pantolon cebimde taşıyım,” dedi.

“Bu iyi. Seni bir benzin istasyonunda bırakırım.” Oleg’e döndü. “Rampayı kaldırıp, sağdaki mandalı tak. Ben de soldakini takarım.”

Oleg çok sinirliydi, yüzünden okunuyordu, ama denileni yaptı, tam o sırada Kurbsky’in boş anını yakalayıp döndü, bir sustalı bıçak çıkarıp, savurdu. Kurbsky son anda engellemeyi başardı. Tulumun kol ağzını kesip, sol koluna girdi.

Kurbsky yüzüne vurdu. “Çok aptalca bir hareketti ama sen zaten hep morondun.” Silahın namlusunu Oleg’in sağ kulağına dayayıp, ateş ederek yarısını kopardı. Oleg inledi, Kurbsky Oleg’i eklemlerindeki kanamayı durdurmaya çalışan ve çaresizce başarısız olan Petroviç’in üzerine doğru itti.

“İyi misin?” diye sordu Blake. “Kanaman var.”

“Daha önce de kanım aktı.” Kurbsky Walther’ı cebine koydu, haki şalını çıkarıp, sol koluna elinden geldiğince sıkı sardı. İki Rusa dönüp, “Siz pislikler oda servisini arasanız iyi olur. Öldürmediğime şükredin,” dedi. Sonra da Blake’e “Hadi gidelim buradan,” deyip, arabanın etrafında dolanıp, kamyonun direksiyonuna geçti.

“Nasıl görüldüğünü biliyor musun?” dedi Blake.

“Evet, *Tovariç*,” diye güldü Kurbsky. “Banka hırsızı ya da uluslararası terörist, sen seç. Kafamın üzerindeki daireyi görüyor musun? Bu bizi ters istikamete, Londra’ya gönderiyor. Seni ilk benzin istasyonunda bırakıyorum, adamlarını arıyorsun, ben de uzaklaşıyorum. Sanki hiç olmamışım gibi.”

“Ama oldun, dostum,” dedi Blake. “Bunun için de Tanrı’ya şükürler olsun.”

“Önemli değil, *Tovariç*,” dedi Kurbsky ve kulak tırmalayıcı bir sesle güldü.”

On dakika sonra, benzin istasyonunun kenarında, yolda durdu. “Hadi git,” dedi ve Blake indi.

Blake hoşça kal demek için döndüğünde, kamyon uzaklaşmış, trafiğe girerken yavaşlamıştı. Kurbsky kar maskesini çıkartıp, tüvit şapkasını taktı. Kolu acıyordu ve ne durumda olduğunu bilmiyordu ama önemli değildi. İyi bir adam, kötü bir sondan kurtulmuştu, önemli olan buydu. Artık Londra’ya gitmeye hazırdı.

Marble Arch’a vardığında hava kararmaya başlamıştı. Kamyonu bir inşaat alanında bıraktı ve uzaklaştı, Mayfair’e doğru Albany Regency’ ulaşınca kadar yürüdü ve her şeyi bıraktığı gibi buldu.

Konileri ve tabelayı kaldırdı, kolu acıyarak Ford’un direksiyonuna geçip, uzaklaştı. Eve gittiğinde koluna bakacaktı. Çantasındaki İngiliz ordusu ilkyardım paketlerinden biri yarayı hallederdi.

Abbey Road’dan çıkarken telefonu titredi, cevap vermek için kenara çekti. Bounine, “Alex, sen hayatımdaki en iyi dostsun,” dedi. “Aslında eskiden hayatımı birden fazla kez kurtardın. Ama burada bir şeyler oldu ve bir şey bilip bilmediğini sormak zorundayım?”

“Ne olduğunu bilmeden cevap veremem.”

“Oleg aradı, taşradaymış ve Petroviç’le onu oradan almamızı istedi. İnanılmaz bir hikaye anlattı.”

“Dinliyorum.”

Bounine olanları tam olarak anlattı, bitirdiğinde, “Sana bunu

sorduğum için özür dilerim ama neler olduğunu, konuşmalarımı-zı, operasyona olan ilgini düşünürsek, seninle bir ilgisi olabilir mi?” diye sordu.

“Kendin için mi, Luhzkov için mi soruyorsun?”

“Luhzkov Oleg’in kulağını vurduğu için, bu maskeli adamın Sean Dillon olduğunu düşünüyor. Dillon’ın imzası olduğunu söylüyor.”

“Bak işte. Sonuç olarak rezil bir kaderden kurtulan, iyi bir adam o.”

“Yani seninle bir alakası yok mu?”

“Yuri, canım, neredeyse yirmi yıldır kız kardeşi Gorky Karakolu’nda çürüyen benim. Ayrıca akıllı bir çocuk olup, denileni yaparsa belki, tekrar söylüyorum belki, onu tekrar hayata döndürebilecek olan da benim.”

Bounine’in sesi değişti. Boğuk bir sesle, “Elbette, dostum, özür dilerim. Böyle bir şey yapmak kardeşin için idam kararı olur. Nasıl bu kadar aptal olabildim?” dedi.

“Yuri, merak etme.”

“Ama ediyorum. Luhzkov saçma sapan konuşuyor ve hep bana güvenip, sırrını açıyor. İslamcılarla nasıl sıkı iletişimi olduğundan, istese Londra sokaklarına terörü nasıl getireceğinden bahsedip duruyor.”

“Düşler ülkesi, Yuri, güç hayalleri. Putin’le yüz yüze geldiğinden beri kendisini bir şey sanıyor. Tüm bunları unut ve güzel bir uyku çek. Tekrar konuşuruz.”

Garaja girdi, motoru durdurdu ve kamyonundan indi. Dışarı çıktığında, Katya’yı kollarını soğuktan korunmak için bağlamış, ağaçların arasından onu izlerken buldu. Kurbsky ona doğru yürüdü.

“İkindin nasıl geçti?”

“Güvenli yere gittim.”

Yalan söylüyordu, Roper az önce arayıp, Kurbsky’i sorduğu için Katya bunu biliyordu. Sakince, “Yemek yedin mi? Biz daha yemedik,” dedi.

“Duş almam gerekiyor. İnsani tüketimler için hiç havamda değilim,” diye espri yaptı.

“Koluna ne oldu? Eşarptan akan kan değil mi? Ne oldu?” dedi Katya.

“Yok bir şey, bir şey olmadı,” dedi. “Ben gidip, üzerimi değiştirip, duş alacağım. Nasıl olduğumu sana haber veririm.”

Hızla uzaklaştı, Katya onun gidişini izledi, garajın üzerinde ışıklar yanana kadar bekledi. Sıkıntıyla içeri girdi ve Svetlana’ya, “Bana yalan söyledi,” dedi. “Güvenli yerdeydim dedi ama Roper onu aradığını söyleyerek bana telefon etti ve bir şekilde kendine zarar vermiş. Endişeleniyorum.”

“O zaman git de bak. Endişelendiğini söyle.”

Mutfakta, Kurbsky lavabonun önünde duruyordu, tulumunun üstü sarkıyordu. Yara çok kötü değildi, sadece bıçağın ucu girmişti, çok derin de sayılmazdı ancak iki santim kadardı. Kapı açılıp, Katya içeri girdiğinde İngiliz Ordusu ilkyardım paketlerinden biri lavabonun yanında açılmamış duruyordu. Katya yakınına geldi ve şoke oldu.

“Aman Tanrım, hastaneye gitmen gerekiyor.”

“Hiç gerek yok. Burada ihtiyacım olan her şey var. Hatırlarsan ben eski bir askerim. Bundan çok daha kötüler de oldu.”

Yarayı inceledi ve kafasını salladı. “Bence gitmen gerek. Bu bıçak yarası değil mi? Ne oldu?”

“Birkaç genç punkçı çocuk beni soymaya çalıştı. Birinin bı-

çağı vardı, biraz kapıştık. Onlara iyi bir dayak attım. Hepsi bu kadar. Dünyanın neresinde olursa olsun bu durumda hastaneye gidip de neler olduğunu anlatırsan işin içine polis de girer. O yüzden kendim halledeceğim.”

“Gerçekten çok aptalsın. Ben gidip Hitesh Patel’i getirene kadar burada otur, bekle.”

“Hayır, onu karıştırmak istemiyorum.”

“Ama ben istiyorum.” Dolaptan bir şişe votka ve bir bardak çıkarıp, doldurdu. “Şunu iç, çenenin kapa ve bekle.”

On beş dakika içinde mavi polo gömleği, spor ceketini ve siyah çantasıyla Hitesh’le geri geldi.

“Onun içinde ne var, ticari mallar mı?” diye sordu Kurbsky. Eşarbi tekrar koluna sardı.

“Kendi aletlerim var, oyunun bir parçası,” dedi Hitesh. Ordu ilkyardıma paketini aldı. “Aman Tanrım, Henri, çok iyi hazırlanmışsın.” Ceketini çıkarıp merdivene astı, sonra da çantasını açarak içinden ameliyat eldiveni çıkardı. “Bir bakalım.” Başıyla onayladı. “Çok kötü. Kimseyi öldürüp, öldürmediğini öğrenebilir miyim?”

“İki soyguncu bana saldırdı. Biri beni kesti, onları yere serdim ve defolup gittiler. Ben judo uzmanıyım. Sadece polisle uğraşmak istemiyorum. Ama diğer yandan sen de kariyerinin başında genç bir adamsın ve ben senin başını belaya sokmak istemem.”

“Sokmazsın merak etme,” dedi Katya’ya. “Bana masayı kaplayacak kadar büyük bir banyo havlusu, birkaç tane de el havlusu bul. Galiba merkezi sistem açık, dolayısıyla yeterince sıcak su vardır. Hazır gitmişken pijamayla bornoz da getir ki onu şu kirli tulumlardan kurtaralım.”

İlkyardım paketinde morfin iğneleri dahil her şey vardı, birinin cam ucunu kırıp, sapladı. “İyi misin?”

“Tabii, işe yarıyor.”

“Sikatrıs’ın ne olduğunu biliyor musun?”

“Elbette, yara izi demek.”

“Eski bir yaradan kalma iz. Sende birkaç tane var.” Hitesh gülümsedi. “Başka her ne iş yapıyorsan, sen ilginç bir adamsın, Henri Duval. Her neyse pakette iğne, iplik ve kelebek yara bantları var. Aralıklı dört dikiş atacağım, aralara da kelebek yara bantları kullanacağım. Uyku hapi almanı tavsiye ederim, ben de verebilirim, bu sayede iyi uyursun.”

“Yap hadi.” Kurbsky tek kelime etmeden dinleyen Katya’ya döndü. “Bence burada bolca votka gerekiyor.” Kurbsky’e votkayı verdi ve Kurbsky tepesine dikti. “Tamam, hadi devam edelim.”

Yarım saat kadar sonra, Hitesh yara bantlarıyla sıkıca tuttuğu, dikkatle ve özenle yaptığı bandaj işlemini bitirdi.

Katya, Svetlana’yla konuşmak için onları bırakmıştı ve geri döndü. “Çok meraklandı. Bizimle bir şeyler yer misin?” diye sordu.

“Eğer izin verirseniz, muhteşem doktorumun tavsiyesini dinleyerek, yatmak istiyorum.”

“Çok zekice,” dedi Hitesh. “Al sana uyku hapi, şimdi yut. Sana birkaç hap daha bırakacağım, seni üç dört gün idare edecek ağrı kesiciler. Prospektüsleri oku. Sana bırakıyorum.”

“Sen bir yıldırınsın, Hitesh.” Katya onu öptü.

Kapıya gitti, açtı ve gülümsedi. “Tabii ki ben buraya gelmedim, kimse beni görmedi, değil mi? Ama yarın onu kontrol edeceğim,” dedi ve gitti.

“Çok hoş bir genç,” dedi Katya.

“Ona borçlandım.” Kurbsky ellerini Katya’nın omuzlarına koydu. “Sana da.” Nazikçe dudağından öptü. “Sana çok büyük bela oldum, bunu biliyorum ve böyle olması gerektiği için çok üzgünüm. Ama şimdi yatmaya gidiyorum ve bir süreliğine hiçbir şey düşünmek istemiyorum.”

Katya, merdivenleri çıkmasını bekledi ve “İyi geceler, Alex,” diye seslendi.

Ama Kurbsky çoktan gitmişti, arkasından çıkan tek ses yatak odasının kapısının yumuşakça kapanması oldu. Dolayısıyla Katya onun banyoya girip, uyku hapını tükürdüğünü fark etmedi.

Katya seraya gidip, Svetlana’ya katıldı. “Yattı, Hitesh ona uyuması için bir şeyler verdi.” Svetlana’ya bir kadeh votka uzatıp yanına oturdu.

“Hâlâ onun için endişeleniyor musun?”

“Güvenli yerde olduğu konusunda bana yalan söyledi. Nasıl yaralandığı konusunda da doğruyu söylemediğine eminim.”

“O zaman dediğimi yap. Git ve Roper’a onun için endişelendiğini söyle.”

“Galiba öyle yapacağım.”

“Ama taksi çağır. İçki içiyordun.”

“Evet, haklısın.”

Taksi çağırdı, mantosunu aldı ve Roper’ı aradı. Roper telefona hemen cevap verdi. “Merhaba,” dedi. “Ortalıkta sürten çocuğumuz döndü mü?”

“Seni görmek istiyorum.”

“Ne, şimdi mi?”

“Hayır deme, Roper. Konuşmam lazım. Onun için endişeleniyorum.”

“Neden ki?”

“Bu gece eve döndüğünde tüm gün nerede olduğunu sordum,

o da bana güvenli yerde olduğunu söyledi. Kolunda da bir bıçak yarası vardı.”

“Aman Tanrım.”

“Taksi çağırmıştım, sanırım geldi.”

“Ben seni bekliyorum.”

Svetlana’ya baktı. “Taksim geldi.”

“Keyfine bak. Ben seni bekliyor olacağım.”

Taksi, Katya’yı yirmi dakika sonra Holland Park’ta bıraktı, Judas kapısı açıldı, Doyle onu girişte karşıladı. “Burada benden ve binbaşidan başka kimse yok, Hanımefendi. Bir bardak çay alırmısınız? Belki o da içer.”

“Çok iyi olur, Çavuş.”

Gidip Roper’ı alnından öptü ve “Beni bu kadar geç saatte kabul etmen çok güzel,” dedi.

“Biz hep açığız. Kurbsky nasıl?”

“Onun için endişeleniyorum – hem de çok, galiba.”

“Hayır, endişelenen benim.”

“Sen neden endişelenesin ki?”

Neredeyse söyleyecekti. Tania Kurbsky hakkında bulduğu şeyler içini kemiriyor ve onu rahat bırakmıyordu. Bunca yıl sonra, bu en acı gerçekleri Kurbsky’e söylemenin bir anlamı var mıydı? Ama paylaşmamak, tüm gerçekleri kendine saklamak demekti ve bu da kimseyle paylaşılamayan omuzlarında koca bir yük olurdu.

Doyle ikisini de birer kupada çay getirdi. “Askeri usul, hanımefendi.” Çıktı.

“Anlat,” dedi Roper.

“Sanırım ona aşık oldum, çok aptalım. Yani gençliğin ilk taşkınlıkları geride kaldı.”

“Çoğu erkek için uğrunda ölünecek bir kadın.”

“Her neyse böyle hissettiğim için, ona dair içgüdülerim var ve onlar da bana bazı şeylerin yanlış olduğunu gösteriyor. Kafasından geçen bazı şeyler, Svetlana da aynı şeyleri düşünüyor. Bana nerede olduğu hakkında yalan söylüyor ve bunu bildiğim için de her şeyden şüphe ediyorum.”

“Bu gece sana yalan söylediğini mi söylüyorsun?”

“Birkaç saattir dışarıdaydı, eski Ford kamyonetle gitmişti, üzerinde de siyah tulumla, tüvit şapka vardı. Döndüğünde, nerede olduğunu sordum, o da güvenli yerde olduğunu söyledi, ben de bunun doğru olmadığını biliyorum. Ayrıca da bıçaklanmıştı. Onu garajın üzerindeki mutfakta, kendini tedavi etmeye çalışırken buldum.”

Roper bir anda çok ciddileşti. “Devam et,” dedi.

“Genç Patel belli ki tam işbirlikçi,” dedi Roper, Katya konuşmasını bitirdiğinde.

“Evet, iyi bir arkadaştır.”

Roper, “Katya her şeyin muhtemel ama imkansız görüldüğü gece yarısı yaklaşılmaktayken burada oturmuş konuşuyoruz ve ben sende şansımı bir deneyeceğim,” dedi. “Bugün Alexander Kurbsky hakkında yıkıcı bir şey öğrendim. Biliyorsun bu lanet bilgisayarlarla ilgili bir yeteneğim var ve eğer senin de varsa, hayatta hiçbir şey sır değildir.”

“Peki, Alex’le ne gibi bir bağlantısı var?”

Böylece Tania’yla ilgili bulduklarını anlattı.

“Çok korkunç bir mesele,” dedi Katya, Roper konuşmasını bitirdiğinde. “Bunları öğrenirse eski yaraları dağlanacaktır.”

“Bu ayrıntıları öğrendiğimde omuzlarıma koca bir yük bindi. Şimdi bu yükü seninle, senin iznin olmadan paylaştım.”

“Endiŕe etmene gerek yok,” dedi. “Sorunumuz bu konuyla ilgili ne yapacağımız. Ona söylemeli miyiz, söylememeli miyiz, ya bu kadar önemli mi, bilmesi ŕart mı?”

Katya aniden ürperdi. “Onun hakkında böyle konuşmaktan çok hoşlanmıyorum. Başka kimseye söyleyecek misin?”

“Ferguson?” Omuzlarını silkti. “Olaydan ona bahsetmedim, sadece sana söyledim, ama onun bildiği bir ŕeyler daha oldu.”

“Alex’le ilgisi var mı?”

“Bizim bir arkadaşımla ilgili, Amerikalı bir arkadaş, Blake Johnson.” Viski ŕiŕesine uzandı ve aldı. “Dinle ve öğren. İlgini çekebilir.”

Geçmiŕte olanlar ve hikayenin iki tarafındaki bireylerin de geçmiŕi anlatılınca biraz zaman aldı. Roper konuşmayı bitirdiğinde, Katya orada oturup, anlatılanları düşündü.

“Blake Johnson, iki kez Albay Boris Luhzkov’un tertiplelediği saldırıların hedefi oldu. İlk seferinde Sean Dillon ve Billy Salter tarafından kurtarıldı.”

“Evet, birkaç sene önce oldu.”

“Bu kez de, Luhzkov’un emri altındaki GRU ajanları tarafından kaçırıldı ve siyah maskeli bir Rus tarafından kurtarıldı.”

“Siyah maskeli Rusça konuşan bir adam, Dillon da konuşur, hem de çok iyi konuşur ama bu işten o sorumlu değildi. Onunla ben de konuştum, Ferguson da konuşmuş. Dillon hâlâ Monica Starling’le Cambrdige’te.”

Katya sakın bir sesle, “Düşündüğüm ŕeyi mi öne sürüyorsun?” dedi.

“Blake maskeli adamın sustalı bıçakla yaralandığını, üzerine de ŕalını sardığını söyledi. Bu sana tanıdık geliyor mu?”

“Ama neden böyle bir ŕey yapsın ki?”

“Blake’e göre, şu çirkin dünyada cesurca bir hareketten ve bizim tarafımızdan birinci sınıf bir işten ibaret. İşin içinde polis ya da basın için dramatik bir hikaye yok.”

“Peki, bu olanlar Luhzkov ve adamlarının yanına mı kalacak?”

“Asla olmadı Katya, bu sadece oynadığımız bir oyun. Biz onların bildiğini biliyoruz, onlar da bizim bildiğimizi biliyor.”

“Ferguson işin içinde Alex’in olduğunu biliyor mu?”

“Ona sabah söylemek durumunda kalacağım.”

“Evet, anlıyorum.”

“Olay şu ki, gelecek birkaç gün içerisinde basının bile bilmediği büyük şeyler olacak. Yakın zamanda Ferguson anlattı. Blake de işin içinde, ama nasıl olduğunu bilmiyorum.”

“Anladım.” Ayağa kalkıp, mantosunu aldı. “Ben artık gitmeliyim. Düşünecek çok şeyim var. Bir taksi çağırabilir misin?”

“Çavuş Doyle seni eve bırakır. Israr ediyorum.” Doyle’u çağırdı ve kapıya kadar eşlik etti. “En büyüğü dahil, cevabı olmayan bir sürü sorunun olduğu tuhaf bir iş.”

“Nedir o?” diye sordu Katya.

“Blake’i kaçırmaya teşebbüs edeceklerini ve ne zaman olacağını nereden biliyordu?”

Bu kadar barizken daha önce fark etmemiş olması çok aptalcaydı. “Ne demek istediğini anladım.” Doyle kamyonetle geldi, Katya da Roper’ın saçını karıştırdı. “Bana iyi davrandın. Sabah konuşuruz.”

O dakikada Boris Luhzkov, daha fazla votka içmiş ve her zamankinden sinirli bir vaziyette Elçilik’teki dairesinin salonunda oturuyordu. Karşısındaki rahat koltukta, Yuri Bounine bir süredir elindeki bardağın içini kağıt çöpüne boşaltmaktaydı.

“Yuri, Tanrı’ya şükür ki bu lanet işi Başbakan’dan sakladım. Ona hediyem olsun, sürprizim olsun istedim. O aptallar, Oleg ve Petroviç. Onları ceza müfrezesine göndereceğim, yemin ederim.” Bir votka daha aldı ve hemen tepesine dikti. “Ferguson ve lanet Başbakan’ın özel ordusu ve o pislik, Dillon. Yine aynı şeyi yaptılar.”

“Yani maskeli adamın Dillon olduğunu düşünüyorsun?” dedi Bounine.

“Başka kim olabilir ki? Oleg’in kulağının yarısını uçurmak Dillon’ın tarzı. Bununla tanınıyor ve herkes onun dilbilimci olduğunu bilir. Her neyse, zaten başka kim olabilir ki? Daha önce bu insanlarla olan olaylar her şeyi yeterince açıklıyor.”

Kapı çalındı, siyah düzgün takım elbisesi ve sıkıca bağlanmış sarı saçlarıyla genç bir kadın geldi, elinde bir kağıt parçası tutuyordu. “Ah, sen mi geldin Greta, yine mi gece vardiyasındasın? Ne oldu?”

“Beklenmedik bir şey oldu Albay, o yüzden hemen duymak isteyeceğinizi düşündüm. Paris Elçiliğimizden geliyor.”

“Tamam, devam et, anlat.” Bir kadeh daha votka aldı.

“Bildiğiniz gibi Başkan Yardımcısı Hardy, yarın Washington’a gitmek üzere yola çıkacak. Ancak son dakikada, uçağı Londra’ya yönelecek. İngiliz Başbakanıyla beraber, İsrail ve Filistin Başbakanlarıyla Gazze üzerinde anlaşmak için toplanacaklar.”

Luhzkov neredeyse votkasıyla boğulacaktı, oturduğu yerde dikleşti. “Bu gerçek olabilir mi?”

“Paris’te GRU’nun maaşlı çalışanı olan çok güvenilir Fransız istihbaratından geldi haber.”

Bounine elini uzattı, kız da ona kağıdı verdi. “Binbaşı.”

Hızlıca okudu ve başıyla onayladı. “Evet, aynen Greta’nın dediği gibi.”

“Bununla ilgili hiç laf geçmedi, basında, hükümet çevrelerinde, hiçbir yerde. Bunlar ne işler çeviriyor?”

“Siyaset, bu kadar basit. Düşmanını ters köşeye yatır. Her şey Amerikalıların elinde.”

Luhzkov’un hemen verdiği cevap çok muhalif oldu. “Kim demiş?”

“Tüm dünya.” Bounine kendisini aniden çok yorgun hissetti, içindeki avukat yine ortaya çıkmıştı. Her şeyi yarım akıllı albaylar yapıyor gibi görünüyordu. Yönetim böyle insanları nereden bulmuştu? Komünizmin onca yıl ülkeyi harabeye çevirmesiyle ilgili bir şeydi, öyle olmalıydı.

“Amerika hâlâ dünyanın süper gücü. Elbette hata yapıyorlar ama hâlâ kafa kafaya verip, çözüm üretebiliyorlar. Kamu müzakereleri çok büyük bir zaman kaybı olabilir. Deveye hendek atlatmak daha kolay olur. Herkes Başkanı izliyor çünkü basın her hareketini takip etmek için asalak gibi yapışmış durumda, o yüzden normal bir işmiş gibi Başkan Yardımcısı’nı Paris’e gönder, sonra da Londra’ya yönlendir ve bu kadar! Herkes Thames’ta bir teknede bir araya gelir, Dört Büyükler de halkla ilişkilerde yılın hareketi ödülünü alır.”

Luhzkov biraz daha ayılmış görünüyordu, gözleri parlıyor, yüzünden planları okunuyordu. “Thames’taki tekne derken neyi kast ediyorsun?”

Bounine mesajı tekrar inceledi. “Aslında burada diyor ki: ‘Aldığımız bilgiye göre, toplantı Thames’ta bir nehir teknesinde gerçekleşecek.’ Bence burada güvenliği göz önünde tutuyorlar. Teröristler için daha zor hale getirmeye çalışıyorlar.”

“Ama harika bir hedef.” Luhzkov yumruklarını sıktı. “Dördünün birden ölümü nasıl büyük bir sansasyon olurdu. Dünyayı sallardı.”

“Bence de öyle olurdu,” dedi Bounine yüzünü ekşiterek, son-
ra durdu. “Binbaşı, siz sakın...”

Luhzkov şimdi başka bir adam gibi görünüyordu. “Dinle, Bounine. Ben altmış beş yaşındayım. Rus tarihindeki en büyük savaş sırasında, 1943’te dünyaya geldim, o yıllarda Josef Stalin’in güçlü iradesi sayesinde cehennemden çıkıp, zafere yürüdük. Babam, piyadeydi ve savaşta öldü, annem beni büyükannemlerin yanına götürdü. Çiftçiydiler ama köy okulu iyiydi ve beni orduya kadar taşıdı. Orada da zekamı fark ettiler ve beni daha fazla eğittiler. Sonunda, atandım ve yıllarca Komünist sistem sayesinde yükseldim. Soğuk savaş sırasında Komünizm benim dinim oldu ve hâlâ da öyle.”

Öne eğildi.

“Sonra da duvar yıkıldı ve Komünizm köşeye itildi. Onun yerine Kapitalizmin tüm şeytanlıkları kök saldı, kin büyüdü ve dünyadaki her ülkeye değdi. Köy okulunda bana Komünizmin erdemlerini öğretenler haklıydı ve hâlâ da haklılar. Bizim yaratmamız gereken şey kaos. Batı dünyasında kaos, kargaşa, korku, fakirlik ve huzursuzluk, çünkü bu toplumlarında her şeyden daha çok kırılmaya yol açacak, işçi sınıfı ayaklanacak ve Komünist düzen geri dönecek!”

Uzun bir sessizlik oldu, Bounine diyecek bir şey bulamamıştı. Luhzkov söylediği her kelimenin yeterince açık olduğunu düşünüyordu. Adamın tehlikeli bir zırdeli olduğu da apaçık ortadaydı, en azından Bounine’e göre. Ama karşı çıkmaya cesaret edemedi. Bekleyip, dinlemek daha iyi...

“Benim ne yapmamı istersiniz, Albay?”

“Şimdi önceliğimiz bu. Toplantı için nehir teknesi kullanılacağı doğrulandığı anda, bana haber verilecek. *Hangi* tekne olduğunu öğrendiğimiz anda, bana haber verilecek. Her bilgi kısıntısı değerlendirilmeli.”

Bounine Luhzkov'un patlaması sırasında da dikkat kesilmiş, neredeyse donakalmış Greta'ya döndü. "Albayı duydun, Greta. Senden ne beklenildiğini anladın mı?"

"Kesinlikle, Binbaşı."

"O zaman hadi işe koyul."

Dışarı çıktı, Bounine Luhzkov'a döndü. "Sırada ne var, Albay?"

"Sorunumuzla bizi tatmin edecek şekilde ilgilenebilecek bir adama ihtiyacımız var, Bounine. Kötü olduğu kadar da çılgın bir adam." Düşüncesi hoşuna gitmişti. "Tanrı'dan bahseden ama parayı düşünen bir adam. Hiçbir şeyi umursamayan ve her yeni güne, öleceği gün gibi bakan bir adama ihtiyacımız var."

"Böyle bir adam tanıyor musunuz?"

"Evet, böyle bir adam tanıyorum. Git de paltonu getir, silahını da cebine koymayı unutma, seni onunla tanıştıracam."

Taksi Katya'yı Kuş evlerinde bıraktı, oradan içeri girip, bahçeden geçti. Terasta durup, garaja baktı ve ışıkların kapalı olduğunu gördü. Aslında, Kurbsky ayakta idi ve perdelerin arasındaki açıklıktan onu izliyordu. Kolu uyuşuktu, ama rahatsız etmiyordu. Bornozunu giymişti ve Katya'nın nereye gittiğini merak ederek, sigara içiyordu.

Ağaçların arasından seranın içini, Katya'nın ayakta Svetlana'yla konuştuğunu görebiliyordu. Bu kadarı yeterliydi. Aşağıya indi, koridorda boynuna dolayabileceği bir şal buldu, dışarıya çıkıp, dikkatlice ağaçların arasında yürüdü. Terasın kapısı açıktı, sesleri duyabiliyor ama seçemiyordu, dikkatlice yürüdü, orman gülü çalılarının arkasında, yaklaşıncaya kadar çömelerek ilerledi. Konuşmanın bir kısmını kaçırmıştı ama Svetlana'nın sözleri konunun ne olduğunu anlamasına yetti.

“Yani diyorsun ki bu Amerikalı Johnson'ı kurtaran maskeli adam Alexander'dı. Bu doğru olabilir mi?”

“Johnson maskeli adamın sol kolundan yaralandığını ve haki bir şalla sardığını söyledi. Alex eve geldiğinde de öyleydi. Hitesh de bunu teyit edebilir.”

“Neden böyle bir şeye karışsın ki?”

“Bilmiyorum, Svetlana. Belki de sadece bu çirkin dünyaya iyi

bir hareket göstermek istemiştir. Amerikalıyı korkunç bir kaderden kurtardı.” Katya’nın sesi bulutlandı. “Ama daha fazlası var, çok daha fazlası. Belki sana söylemem gerek, çünkü çok acı verici olabilir, ama söylemem gerektiğini hissediyorum. Ona da çok acı verecek ama ne yapabilirim ki?”

Çok ağlıyordu, gerçekten çok ağlıyordu, yaşlı kadın ellerini tuttu. “Nedir tatlım?”

“Tania’nın Ocak 1989’da öldüğünü ve Minsky Park Askeri Mezarlığı’na gömüldüğünü sanıyorsunuz. Aslında Sibirya’da, Gorky Karakolu’nda ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış. 25 Ocak 1989’da mahkum olmuş. Roper bunu öğrenmiş.”

“Aman Tanrım, böyle bir şey olabilir mi? Benim kötü kalpli kardeşim böyle bir şeye izin verebilir mi?” Svetlana’nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. “On altı yıldan sonra hâlâ orada olduğunu mu söylüyorsun şimdi?”

“Hayır, ölmüş, Tanrı ruhunu kutsasın.” Gözyaşlarına boğulmuştu. “7 Mart 2000’de o korkunç yerde tifodan ölmüş.”

Dışarıdan bir gürültü geldi ve Kurbsky kapıda belirdi. “Tanrı aşkına, olamaz. Bu gerçek olamaz.”

Katya yanına gitti, kollarıyla onu sarıp, tuttu. “Ah, Alex, canım, bunlar gerçek. Roper tüm dosyalara girmiş ve her şeyi görmüş, ona yapılan her şey yazıyormuş.”

Svetlana ellerini uzattı. “Bana gel, tatlım, yanıma gel.”

Svetlana’nın yanına gitti, acı içinde dizlerinin üzerine çöktü. “Anlamıyorsunuz, bana yalan söylediler. Hâlâ yaşıyor olması gerekti.”

Katya, Svetlana’nın koltuğunun öteki tarafına oturdu. “Kim yalan söyledi sana, Alex, kim?”

“Putin’in kendisi, Boris Luhzkov.” Svetlana ona sıkıca sarılırken, Kurbsky onlara tüm olanları anlattı.

Kensington Caddesi'ne döndüklerinde, arabayı Bounine kullanıyordu. “Sadece talimatlarıma uy,” dedi Luhzkov. “Nehrin yanında. Muhteşem ve aziz Thames’in yanında. Bildiğin gibi ben tarihe hayranım, tarih benim için bir tutkudur. Kürekte kölelerle Roma gemileri iki bin yıl önce bu nehri aşıp, kabile kampından şehir inşa etmişler.”

Bir yandan nutuk atarken, bir yandan da Bounine’e yol talimatlarını veriyordu.

“Bir zamanlar dünyanın en büyük limanıydı, limana girebilmek için sıraya giren gemilerle dolu olurdu. Her yanda yüzlerce vinç ve tersane bulunurdu. Şimdi bir yanda lüks evler, diğer yanında ise viranelerle doldu. Çok içler acısı.”

“Uzun zamandır buradasın,” dedi Bounine.

“On üç yıldır. Hayatımdaki en iyi atama. Burayı çok seviyorum. Zamanımın çoğunu şehri, özellikle de virane yerleri gezmekle geçiriyorum. Neler bulabileceğine inanamazsın. Güneşin altında attığın her adım, her renk, dünyanın hiçbir yerinde hissetmediğin şeyleri hissedersin, nehrin aşağısında, sıkı etnik gruplar, hepsinde birkaç sokak, dükkan, ev var.”

Nehire yaklaşmışlardı ki yağmur yağmaya başladı. Dar sokaklardan aşağı gitmeye devam ettiler, etraflarındaki evlerin çoğu, üstüne tahta çakarak kapatılmıştı, sonra üzerinde *India Rıhtımı* yazan bir demirleme yerine geldiler. Etrafında, çoğu tahta çakılarak kapatılmış, uzun Viktorya depoları vardı. Limanda eski bir Thames dubası da dahil olmak üzere, demirlemiş birkaç tekne vardı. Diğer teknelelerin üzerinde kışlık tente örtülüydü. Limandan çıkan dönemeçli bir yol, depolardan birine gidiyordu, deponun içerisinde demirlemiş kocaman bir takma motorla, büyük turuncu bir bot vardı.

Mercedes’i park edip, indiler. “Bu şey hızlı gibi duruyor,” dedi Bounine.

“Hızlıdır. Beni bir kez bununla gezdirdi.”

“Kim?”

“Gel de tanış.”

İskeleden içeri girdi. Dubanın ışıkları yanıyordu, güverteye açılan koridora inen bir güverte iskelesinden geçtiler. İki maun kapı kapatılmıştı, Luhzkov açtı.

“Ali Selim, burada mısın?”

“Sen de kimsin?” Ses çok doğu Londralı çıkmıştı.

“Boris Luhzkov.”

“Yanında para getirdin mi? Eğer getirmediysen defol.”

“Ali canım, ben seni ne zaman hayal kırıklığına uğrattım?”

Luhzkov aşağıya indi, Bounine de onu takip etti. Şaşırtıcı bir düzen içinde olan bir odaya girdiler. Kabin her iki yanda rahat yastıklarla kaplı banklar, duvardaki resimler, yuvarlak pencere-lerde perdelerle, oldukça rahat döşenmişti. Barın arkasında bir mutfak alanı ve yatak odalarına gidiyor gibi görünen kemerli bir geçit vardı. Masanın diğer ucunda oturan adam melezdi, ellili yaşlarında görünüyordu, kanca burnu ve yüzündeki avcı şahin bakışıyla oldukça asabi birine benziyordu. Eski bir Luger parçalarına ayırmış, önündeki örtüye yaymış, dikkatle temizliyordu. Elinin yakınında, saniyeler içinde eline alabileceği bir mesafede bir Beretta duruyordu. Saçları oldukça siyahtı ve başının arkasında ufak bir at kuyruğuyla bağlanmıştı, ona ait Müslüman duran tek şey ise üzerindeki beyaz Mısır keteni, geniş kollu gömleği idi.

Yaptığı şeyi bırakıp, Bounine’i süzdü. “Bu kim?”

“Binbaşı Yuri Bounine, komutan muavinim.”

“Bir tane daha mı? Boris, seni pislik, onlar sürekli değişiyor ama sen hep aynısın. Nasıl tutunduğunu bilmiyorum ama senin aptal takımın düpedüz sülük.”

“Ali’nin renkli tarzını affedeceksin. Babası bir Afgan, bir kar-

go gemisinde güverte tayfasından, elli beş yıl önce Londra'ya geliyor ve Stepney'li bir bayanla ilişkiye giriyor.”

“Doğru düzgün anlat, Boris. Hamile kalmış olabilir ama kilisede evlendiler. Dolayısıyla annem tam bir hanımefendiydi. Başka türlü anlatman hoşuma gitmeyebilir.”

“Asla böyle bir şey düşünmem zaten.”

“İş için mi geldiniz, keyfine mi?”

“Daha çok iş, dostum. Senin için büyük bir ödeme günü olabilir.”

“İzin verin, şunu bitireyim, sonra gider bir şeyler içeriz, siz de bana bahsedersiniz.”

Aniden, inanılmaz bir hızla, sanki oyun oynuyormuş gibi, Lugern parçalarını birleştirdi. Bounine hayran kalmıştı. “Bu gerçekten olağanüstüydü.”

“Siz ne bilirsiniz ki? Siz GRU herifleri tüm gün Elçilik Ofisi'nde kışınızın üstünde oturuyorsunuz.”

“Binbaşı Bounine, Afganistan ve Çeçenistan'da paraşütlü birlikteydi,” diye bilgi verdi Luhzkov.

“Gerçekten mi?” Ali Selim Bounine'e döndü ve elini uzattı. “Şimdi saygı duydum. Afganistan'a gidip, tek parça dönebilmiş bir adama gerçekten saygı duyarım. Otur da bir şeyler içelim, hemen dönerim.”

Dışarı çıktı, Bounine “İlginç bir tip,” dedi.

“Tam anlamıyla bir katil. Irak ve Beyrut'ta El Kaide için çalıştı. Thames'tan eroin geçirerek, uyuşturucu işinden ciddi paralar kazanıyor. Hâlâ Afganistan'da ailesinin olması uyuşturucu ticaretini kolaylaştırıyor.” Telefonu çaldı ve cevap verdi. Bounine'e uzattı. “Greta arıyor. Sen git güvertede konuş, ben de Ali'yi halledeyim.”

Bounine yukarı çıkıp, yağmurdan korunmak için tentenin altına girdi. “Anlat,” diye emretti.

“Birkaç yıl önce yapılmış bir nehir teknesi, adı *Garden of Eden*. Çok lüks, üç katlı ve tropik bir atmosferi var.”

“Kulağa yüzen bir sera gibi geliyor. Nerede olacak?”

“Cadogan Rıhtımı, Chelsea. Konuşmalarını yapacaklar, sonra da Avam Kamarası’na doğru gezintileri devam edecek, Westminster Rıhtımı’nda da inecekler. Hazırlıklar çoktan başladı.”

“Tamam, irtibatta kalalım.”

Bounine salona döndüğünde Ali Selim’in hâlâ dönmemiş olduğunu gördü. Luhzkov’a, Greta’nın söylediklerini anlattı.

“Elçiliğe dönerken, bir bakabiliriz,” dedi Luhzkov. “Cheyne Walk’a yakın bir yer.” Planı tekrar gözden geçirerek, başıyla onayladı. “Bota binmeden önce oturup konuşurlarsa hiç şaşır-
mam.”

“Kim bilir?” dedi Bounine ve o sırada Ali Selim içeri girdi.

“Her şey yolunda mı, dostum?” dedi Luhzkov.

“Biraz midemi bozmuşum. Büyük bardak bir konyağın tedavi edemeyeceği hiçbir şey yok.” Barda bir tane içip, bir tane daha doldurdu. “Başka isteyen var mı?” Kimse cevap vermedi. “Hadi konuya dönelim. Oyun nedir?”

“Yarım milyon sterlinlik bir oyun,” dedi Luhzkov.

Ali Selim gözünü bile kırpmadı. İkinci bardak konyağı da içti, bardağı bıraktı ve bara yaslandı. “Tamam, anlatın bakalım her şeyi.”

Luhzkov Bounine’e işaret verdi.

Daha sonra, “Kulağa ne kadar umutsuz bir öneriymiş gibi geldiğinin farkındayım. İsrail ve Filistin güvenliğini bir yana bırak, İngiliz Güvenlik Servisi ve Başkan Yardımcısı’nın Gizli Servisi arasında tekneye binmek kabus olacaktır,” dedi Bounine.

Luhzkov, “Tekneye bomba bile yerleştirilemez,” dedi. “*Garden of Eden*’i didik didik edeceklerdir.”

“Hiçbir şey de bulamayacaklar,” dedi Bounine.

“Çünkü bomba başka bir yerde olacak.” Ali Selim başıyla onayladı. “Benimle gelin.”

Güverteye açılan kapıdan yukarı çıkıp, yağmurdan kaçarak tentenin altına girdiler. “Şuraya bir bakın.” Kocaman takma motoru olan, büyük turuncu botu gösterdi. “Buna *Running Dog** diyorum, hızı sizi şoka sokar. Bazı cankurtaran istasyonları bunları kurtarma botu olarak kullanıyor, Thames’ta de nehir polisinde birkaç tane var.”

“Yani önerin ne?” diye sordu Luhzkov.

Selim döndü ve kanvas örtülerle örtülmüş diğer motorlu gösterdi. “Bunlardan birinin Semtex’le dolu olması yetecektir. *Garden of Eden*’i taş gibi batırır.”

“Bırak ya,” dedi Bounine. “Bunun için bir intihar bombacısı gerekir. Burası Bağdat değil.”

“Nehirde dönerken, ben ortaya çıkarım. Ben motoru çözerim, o da çarpışmak için geç kalmış olur. Kısa zamanlı kalem bombalar ve dört kilo Semtex’le dolu olacağından, *Garden of Eden*’i öteki dünyaya uçuracaktır.”

Luhzkov şaşkınlık içerisinde ona baktı. “Peki, sana ne olacak?”

“Bana ne mi olacak? *Running Dog*’u terk edilmiş bir tersane-de saklar, olayları bekler, sonra da gerekirse sizin yarım milyon sterlinle ortadan kaybolurum. Bana bir şey olmaz. Her zaman bir yolunu bulurum.”

Bounine, “Başkan Yardımcısı’na ve diğerlerine ne olacak?”

* Running Dog: Koşan Köpek. (Çev. N.)

Bu seni rahatsız etmiyor mu? Filistin Cumhurbaşkanı bile mi?" dedi.

"Onun canı cehenneme, Binbaşı, kimin umurunda? Bu berbat bir dünya ve insanlar sırf bu siyasetçiler, dev bir satranç tahtasında parçaları nasıl isterlerse öyle hareket ettirdikleri için ölüyorlar."

Tekrar kamaraya indi, bara gitti, acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu ve bir konyak daha doldurdu.

"Şimdi daha iyi," dedi. "Başka bir şey var mıydı?"

"Evet," dedi Bounine. "Dört kilo Semtex'ten bahsettin. Bu dudak uçuklatan bir miktar. Bu kadar kısa bir sürede temin edebilecek misin?"

Ali döndü, tek dizi üzerinde çöktü ve barın arkasındaki dolaptan haki renkli bir hurç çıkardı. Ne kadar güçlü olduğu belliydi, hurcu kaldırdı ve barın üzerine koydu. Fermuarını açıp, hurcu araladı, düzgünce yerleştirilmiş Semtex paketler halinde orada duruyordu, hepsi yağlı kağıtla kaplanmıştı. Üzerinde büyük bir teneke vardı. Tenekeyi açtı.

"Kalem bombalar. Alın kendiniz bakın."

"Harika," dedi Luhzkov. "Her şey muhteşem görünüyor."

"Tam kalkış vaktini öğrendiğinizde beni arayın. Şimdi yapmam gereken işler var, ben gidiyorum."

Bounine, "Yarım milyonu almak için anlaşmaları yapmadın, endişelenmiyor musun?" diye sordu.

"Neden endişeleneyim ki?" Ali Selim Luhzkov'a baktı. "Bu yaşlı pislik, eğer benimle ters düşerse hayalarını keseceğini bilir."

"Çok korkutucu bir adam," dedi Luhzkov uzaklaşırken.

"Bunu tekrar söylemek zorunda kalabilirsin," dedi Bounine. "Elçilik'e mi dönüyoruz?"

“Önce Cadogan Rıhtımı’na, Chelsea’ye gidelim, herhangi bir hareket olup olmadığını görelim.”

Sokaklar o saatte sakindi, rıhtımın etrafında birçok ev vardı, rıhtımda bağlı duran *Garden of Eden*’i görecektik kadar yaklaştılar, ışıklarının çoğu yanıyordu. Özellikle gemiye biniş noktasında hummalı bir çalışma vardı.

“Taşınabilir elektronik geçit koyuyorlar,” dedi Bounine. “Herkes güvenlik için oradan geçmek zorunda kalacak. Tayfanın ve malzemelerin içeriye alınacağı pupa tarafına da aynısından koyulacak.”

Luhzkov başıyla onayladı. “Sardalye konservesi kadar sıkı olacak. Daha azını beklemiyordum. Elçilik’e dönelim.”

Kurbsky garajın üzerindeki odasına gitmiş, yatağında oturuyordu. Seradaki itirafının üstünden birkaç saat geçmişti. Tüm bu yaşananlar, özellikle Svetlana için çok acı verici olmuştu, Kurbsky de şafağın serin aydınlığında olayları tekrar düşünebilmek için odasına çekilmişti.

Öfkesi çok derindi, içindeki her hücre, onu olduğu yere getirenlere büyük bir darbe indirmek istiyordu. Tania’yı gösteren DVD, büyük olasılıkla, hâlâ hayattayken çekilmiş eski görüntülerinden çıkarılmıştı. Putin’in bundan haberinin olmaması düşünülemezdi. Arkadaşı, Yuri Bounine’in kesinlikle bildiğine inanmıyordu, bu asla olamazdı, ama Luhzkov mutlaka biliyor olmalıydı.

Kesin olan bir şey vardı ki, orada oturup, duvara bakmak ona bir şey kazandırmayacaktı. Kalktı, bornozunu ve pijama hırkasını çıkardı, kolunu inceledi. Hitesh harika bir iş çıkarmıştı. Çok iyi bir doktor olacaktı. Acı hissetmiyordu, sadece biraz uyuşuktu, Hitesh’in verdiği özel ağrı kesicilerden iki tane aldı, kurşungeçirmez yeleğini buldu ve zor da olsa giydi.

İki tarafında cep telefonunu koymaya yarayan, göğüs cebi olan haki gömleklerden birinin sol kolunu kesti, hızla kıyafetlerinin geri kalanını giydi, önce Fransız paraşütçü asker botlarını geçirip, sağdakine sustalı bıçağını koydu. Örgü şapkasını giydi ve dönüştüğü tuhaf adama aynada bir göz attı. Orada bir cevap bulamayınca, çantasını aldı, garaja inip, Ford'a attı ve sonra da Bounine'i aradı.

Elçilik'te, Bounine gece yaşananlardan sonra, sıcak bir duşla kendine gelmeye çalıştı ve yoğun olacağını tahmin ettiği güne hazırlanmak için kıyafetlerini değiştirdi.

Telefonunu hemen açtı, Kurbsky, "Sen muhtemelen bu hayattaki en iyi dostumsun, eğer öyleyse bana doğruyu söyleyerek bunu ispat et," dedi.

"Ben her zaman doğruyu söylediğime inanıyorum, Alex. Neler oluyor?"

"Sana, Roper'ın Gorky Karakolu'nun gizli dosyalarına girmeyi başardığını ve kız kardeşim Tania'nın 1989'da ömür boyu hapse mahkum edildiğini bulduğunu söylesem ne dersin?"

"Evet, ama sen bunu zaten biliyorsun, DVD'deki dosyada bu da vardı."

"Putin dosyası. Onu bana karşı savunmuştun, hatırlıyor musun? Hepsinin onun döneminden önce olduğunu söylemiştin?"

"Söylesene Alex, ne demeye çalışıyorsun?"

"Kız kardeşimin 7 Mart 2000'de tifodan öldüğünü demeye çalışıyorum." Bir dakika sessizlik oldu. "Yalan söyledi, Yuri, sevgili Başbakanımız yalan söyledi, dosyayı kim hazırlamışsa yalan söyledi. Luhzkov'a sadece verildi mi? Bu pisliğin hiçbir şeyden haberi olmadığını aklın alıyor mu?"

"Bilmiyordum, dostum, annemin ruhu üzerine yemin ederim ki bilmiyordum. Ne yapacaksın?"

“Asıl soru Ferguson ve adamlarının ne yapacağı. Ben zaten yeterince şey yaptım. Vronsky’i, Gece yarısı trenindeki üç adamı, Basayev’i ve korumasını öldürdüm. Oleg ve Petroviç’i de hallettim.”

“Sendin demek?”

“Hâlâ Tania’nın özgürlüğü için çalışırken bunu sana söyleyemezdim.”

“Ne yapacaksın? Ferguson’la anlaşma falan yapamaz mısın?”

“Ben görünmez adamım. Yokum, farkında değil misin? Teorik olarak beni kilitleyip, anahtarı da denize atamazlar.”

“Kahretsin, Alex, hâlâ Alexander Kurbsky’sin.”

“Her kimsem artık. Luhzkov, Oleg’i kimin vurduğunu sanıyor?”

“Sean Dillon’ın vurduğuna kendisini inandırmış. Çok kızgın, Alex. Johnson’ı Sibirya’ya göndermek üzere paketlemek, Putin’e sürpriz hediye olacaktı.”

“Onu ne kadar kızdırabileceğini tahmin ediyorum.”

“Biraz çıldırmış gibi. Demode bir Komünist gibi atıp tutuyor, Batı dünyasında kaos ve karmaşaya yol açıp, kapitalizmi devirmekten falan bahsediyor.”

“Dikkat et, Yoldaş,” dedi Kurbsky. “Bana çok fazla şey anlatma. Ben Devletin düşmanıyım, unutma.”

Luhzkov’la gece yaşadıkları maceraları anlatmak üzere olan Bounine de tereddüt edip, vazgeçti.

“Peki, sen ne yapacaksın, Alex?”

“En ufak bir fikrim yok, Yuri, ama harekete geçsem iyi olur. Charles Ferguson’un beni tutuklaması için her an birilerini gönderebileceğini tahmin ediyorum. Şimdiye kadar göndermediklerine şaşıyorum. Gidip bir yerlerde saklanacağım.”

“Ben Luhzkov’a ne diyeceğim?”

“O pisliğe Dillon’ın değil, benim yaptığımı söyle ve neler olduğunu anlat. Bana yaptıklarından dolayı Putin’in de Luhzkov’un da canı cehenneme.”

Telefonunu cebine koydu ve döndüğünde Katya’yı kollarını bağlamış, kapıya yaslanır halde buldu. “Ne zamandır oradasın?” diye sordu.

“Yeterince uzun zamandır. Yuri kim?”

“Çeçenistan ve Afganistan’dan en yakın arkadaşım ve yoldaşım. İyi adamlardandır. Bu pisliğe bulaştığımda, onun da Dublin’den getirtilmesini istedim, çünkü güvenebileceğim birini istiyordum. Binbaşı ve Luhzkov’un sağ kolu.”

“Gerçekten mi? Hem de arkadaşın?”

“Luhzkov’un berbat olduğunu düşünüyor.”

“Şimdi nereye gidiyorsun?”

“Bir yerlere saklanıp, kendime biraz zaman tanıyacağım.”

“Bence Holland Park’a gidip, oturup, konuşmalısın.”

“Ajandamda bu yok, maalesef. Yağmurlu bir gecede sokakta bekleyip, Boris Luhzkov’u kafasından vurmaya karar verebilirim. Ne kadar muhteşem bir düşünce.”

Garaj kapısını açtı, Katya uzanıp, kolunu tuttu. “Lütfen, Alex, gitme.”

Kafasını salladı ve nazıkçe Katya’nın elini çekti. “Benimle zamanını harcama, Katya. Ben yürüyen bir ölüyüm.”

Söylenilecek en korkunç şeydi, Katya gönülsüzce geri çekildi. Kurbsky kamyonetin direksiyonuna geçti ve uzaklaştı.

Bounine, Luhzkov’u ofisinde buldu. “Ah, işte geldin, Yuri,” dedi Luhzkov. “Ben de daha yeni zamanı teyit ettirdim. Öğlen saat on iki ile on iki buçuk arasında yüz konuk gelmiş olacak. Kokteyl

ve açık büfe olacak. Bizi ilgilendiren dört adam da, saat birde gelecek, bu da demek oluyor ki, tam düşündüğümüz gibi daha önceden konuşmalarının çoğunu yapmış olacaklar. *Garden of Eden* saat bir buçukta rıhtımdan ayrılıp, Avam Kamarası'nı geçecek ve yolcular Westminster Rıhtımı'nda inecekler."

"Ali Selim'e de bu haberleri verdin mi?"

"Telefonu daha yeni kapadık. Çok mutlu görünüyor, ama o böyledir zaten. Avının kokusunu alan bir avcı gibi."

"Belki, ama benim sana söylemem gereken çok önemli bir şey var."

"Belki de biraz daha bekleyebilir, bu diğer olay..."

Bounine araya girdi, "Hayır, Albay, bu çok daha önemli. Size sormam gereken bir şey var. Tania Kurbsky 25 Ocak 1989'da Gorky Karakolu'na alınmış. 7 Mart 2000'de tifodan öldüğünü biliyor muydunuz?"

Luhzkov donakalmıştı. "Bu nasıl bir saçmalık?"

"Saçmalık değil. Putin dosyası, DVD, hepsi sahte. Alexander Kurbsky'i, senin ve Başbakan'ın çizdiği yolu izlemeye ikna etmek için hazırlanmış bir kurmaca."

Luhzkov kafasını salladı. "Hayır, orada kampta, on altı yıldır orada. Onu gördüm."

"DVD'de gördün ve böyle şeylerin kolaylıkla sahtesinin yapılabileceğini biliyorsun. Onu kendi gözleriyle gördün mü? Hayır, Albay, çünkü 7 Mart 2000'de öldü ve ben Gorky Karakolu'nun dosyalarıyla bunun gerçek olduğunu kanıtlayabilirim."

"Yani Kurbsky her şeyi bir hiç uğruna mı yaptı?" dedi Luhzkov boğuk bir sesle.

"Maalesef öyle olmuş. Burada benim yerimde olmaması iyi bir şey. Muhtemelen seni vururdu."

"Ama ben de bilmiyordum, yemin ederim."

Bounine konuştuğunda sesinde acıma vardı. “Aslında sana inanıyorum. Ancak bilmen gereken bir şey daha var. Blake Johnson’ı kurtaran siyah maskeli adam var ya? Dillon değildi. Kurbsky idi. Bir başkasının daha, kız kardeşinin kaldığı o korkunç yere gönderilmesi fikrine dayanamadı. Ben şimdi tüm bunları ve Kurbsky’in içinde bulunduğu ruh halini düşünmen için seni yalnız bırakacağım. Ayrıca sen de tahmin edersin ki, Ferguson ve Roper, Kurbsky’in ilticasının sahte olduğunu öğrenmişler. Onların da ruh halinin çok farklı olduğunu sanmıyorum.”

Döndü ve odadan çıktı.

Dillon ve Monica Cambridge’ten aşağı yönelip, doğruca Holland Park’a gittiler. Daha sonra yanlarına Salters ve Roper da geldi.

“Duyduklarımız doğru mu?” dedi Harry.

“Kurbsky’in, Blake Johnson’ı Luhzkov’un adamları tarafından kaçırılmaktan kurtardığını ve ikisini de vurduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Evet, bunda şüphe yok. Kesinlikle Kurbsky idi. Çünkü sol kolunda kesik vardı ve Katya onu Chamber Court’ta garajın üst katında yarasından kan gelirken görmüş.”

“Kesinlikle Blake’e iyilik yaptığını ve bunu yanlışlıkla yapmadığını söyleyebilirim,” dedi Harry.

“Ama hepsi bu kadar değil,” dedi Roper. “Mayfair’deki mezarlıkta Shadid Basayev ve korumasını öldürenin de o olduğunu düşünüyorum.”

Monica, “Neden böyle bir şey yapsın ki?” dedi.

“Basayev Çeçen Generali’ydi ve destanlara layık bir canavardı. Sağda, solda, ortada insanları katletti. Bunların arasında Kurbsky’in komutası altındaki adamlar da vardı, tahmin bile edilemeyecek işkenceler yaptı. Bence Kurbsky inanılmaz bir stres

altındaydı ve neden olduğunu öğrendim. Her zaman kız kardeşinin 1989'da, Moskova'daki ayaklanmada yaralandığını ve ölüp, Minsky Park'a gömüldüğünü sanıyordu. Bilgisayarımda biraz araştırma yaptığımda, gizlice Sibiry'a'daki çalışma kampında, Gorky Karakolu'nda ömür boyu hapse mahkum olduğunu öğrendim. 2000 yılında orada öldüğünü de.”

Katya'nın arkalarında, kapının önünde durup, onları dinlediğinin farkında değillerdi. “Üzülerek söylüyorum ki, bundan daha fazlası da var.”

O anda Charles Ferguson arkasında belirdi, yeni gelmişti ve paltosunun düğmelerini çözüyordu. “Burada neler oluyor? Ben de katılabilir miyim?”

Roper ona olanları anlattı ve Ferguson, “İnanılmaz bir iş. Katya, ben geldiğimde senin de önemli bir şey eklemek üzere olduğun izlenimine kapıldım,” dedi. Katya'ya döndü. “Devam et, tatlım, seni dinliyoruz.”

“Kurbsky babasının söylediği, kız kardeşinin Minsky Park'taki mezarda olduğu yalanına inanıyordu, sen de bana Gorky Karakolu'nda ömür boyu hapse mahkum olduğunu söylemek zorunda kalacağın için ne kadar üzgün olduğunu söylemiştin. Bunu zaten biliyormuş, birkaç ay önce on altı yıl sonra hâlâ hayatta olduğu söylenmiş ve eğer kendisini sizlere yani İngiliz Güvenliği'ne tanıttacak sahte bir iltica yaparsa özgürlüğünü sağlayabileceğini söylemişler. Bu, Başbakan'ın emriymiş ve bir de hayatta olduğunu kanıtlamak için üzerinde oynanmış bir DVD göstermişler.”

“Aman Tanrım,” dedi Monica.

“Monica, seninle New York'ta tanışmasından, sonra olanlara kadar her şey rolün bir parçasıymış. Brest'e giden trendeki o üç GRU ajanının, patronlarının iltica edeceğinden haberi yokmuş.

Eğer kaçmaya yeltenirse, onlara öldürmeleri emredilmiş. Şantaj, bu kadar basit. Basayev'i öldürmüş, çünkü bu Çeçen arkadaşlarını öldüren bir canavarmış. Blake Johnson'ı kurtarmış, çünkü Gorky Karakolu'nda bir kişinin daha canlı canlı gömülmesine gönlü razı gelmemiş."

Bir an sessizlik oldu, Harry, "Neden bu adam için sevinmem gerektiğini hissediyorum?" dedi.

Ferguson, "Şimdi nerede, Katya?" diye sordu.

"Johnson'ı kurtarmak isterken kötü bir yara aldı ve başka bir yere gitti. Londra'da kayboldu."

"Ona buraya gelmesini söyleyin."

"Söyledim."

"İyi." Ferguson ayağa kalkıp, Roper'a döndü. "Bilgisayar odası, bana Luhzkov'u bağlarsanız sevinirim. Siz de dinleyebilirsiniz."

Ferguson'un telefonu geldiğinde, Luhzkov da Bounine'i ofisine çağırmıştı.

"Sevgili Charles, ne büyük zevk."

"Bana sevgili demeye kalkma, seni pislik. İki şey var. Birincisi, Alexander Kurbsky ile ilgili her şeyi biliyorum. Seni de, patronunu da zaten sevmezdim, şimdi ikinizden de nefret ediyorum. Kurbsky'e elimizden geldiğince yardım ettik. Bize ve Birleşik Devletler Başkanı'na, Blake Johnson'ı korkunç bir kaderden kurtararak, büyük bir iyilik yaptı. Kendimi tam olarak ifade edeyim. Eğer, herhangi bir şekilde Birleşik Devletler ve Birleşik Krallık'ın menfaatlerine karşı gelen olaylara tekrar karışırsan, ben seninle bizzat ilgileneceğim ve Londra Elçiliği'nde çalışan en az yirmi dört GRU elemanın, yirmi dört saat içinde Moskova'ya gönderilecek."

“Kahretsin General, bunu yapamazsın.”

“Dene de gör,” dedi Ferguson.

Roper’a başıyla işaret etti, o da telefonu kapadı. “Şimdi gelelim günün gerçekten en önemli olayına, *Garden of Eden*’daki toplantı.”

“Bu toplantı beni çok gururlandırıyor,” dedi Harry. “Ne de olsa *Garden of Eden* benim nehir teknesi şirketime ait.”

“Bunu ben de biliyorum,” dedi Ferguson. “Hepimiz çok minnettarız. Şimdi, tahmin edebileceğiniz üzere, anlaşmanın amacı olan, Gazze durumundaki gelişmeler için önerilecek tedbirler, Dört Büyükler tarafından teknede ilan edilecek ve imzalanacak. Bir miktar coşku olacak, *Garden of Eden*’da insanlar bir süre eğlenecek, Avam Kamarası’nın önünden geçilerek, Westminster Rıhtımı’nda inecekler.”

“Bunun için de Devlet Hazinesi’nden para çıkmayacak,” diye dikkat çekti Harry. “Hizmet etmekten onur duyarım.”

“Şövalyelik alacaksın, Harry,” dedi Ferguson. “Güvenliğe gelince, Lord Arthur Tilsey bizimkilerle ilgileniyor. Ayrıca Başkan Yardımcısı’nın Gizli Servis’ten adamları olacak ve tabii İsrail ve Filistinliler de güvenlik eklediler.”

“Biz ne yapacağız?” dedi Dillon.

“Ben orada olacağım, elbette sen ve Billy de, bir de Monica olabilir. Güzelliğin arasında sen de karışır gidersin Monica, fazladan bir çift göz kulak olursun.” Katya’ya döndü. “Sen Kurbsky işini halletsen iyi edersin.”

“Desenize ben hariç herkes eğlenecek,” dedi Roper.

“Bu çok özel bir gün,” dedi Ferguson. “Tüm bu yaşananları kapalı devre kameralar aracılığıyla ekranlarından takip ederken, kimse senden daha önemli olamaz, Roper. Herkesin kontrolü senin elinde.”

“Şimdi de beni şımartmaya çalışıyorsunuz, ama doğru söylüyorsunuz.” Parmakları klavyenin üzerinde dans etti ve ekranda Cadogan Rıhtımı’nda, arı kovanı gibi işlek haliyle *Garden of Eden* belirdi. “Hem buradan manzara çok daha iyi. Şimdi çıkın buradan, hepiniz, gidin de harika vakit geçirin.”

Katya hariç hepsi gitti. “Onun hakkında bulduklarını kimseye söylememem gerektiğini biliyorum. Ama bir anda ağzımdan çıkıverdi.”

“İyi ki de çıkmış.”

“Svetlana’ya söylemem gerekirdi. Ben anlatırken o da seranın terasındaymış ve her şeyi duymuş.”

“Sorun yok.” Elini tutmak için uzandı. “Böyle olması gerekiyormuş, umalım da en iyisi bu olsun.”

“Ona ne olacak?”

“Her zaman sığınma talebinde bulunabilir, saçı uzayana kadar bir yerlerde bekler, harika bir kitap yazar ve sonra uluslararası sahnelere geri döner.”

Katya’nın yüzünde umut vardı. “Gerçekten olabilir mi?”

“Biz ona sahip çıkmasak, Amerika çıkardı. Hele Blake Johnson için yaptıklarından sonra, Başkan Cazalet mutlaka karşılığını verir.”

“Ne dünya ama.” Katya kafasını salladı.

“Öyle değil mi? Her neyse, sen eve dön de Svetlana’yı rahatlat. Eğer Kurbsky seni ararsa da hemen bana haber ver.”

Katya, Roper’ı tek gerçek evi olan yerde yalnız bırakarak, çıktı.

OYUN SONU

14

Kurbsky uzunca bir süre, nereye gittiğini hiç bilmeden sokaklarda dolaştı. Ara sıra Kodeks'i çaldı, kontrol ettiğinde Katya'nın aradığını gördü. Diyecek hiçbir şey bulamadığından, telefonu da açmadı. Dark Man ve Cable Rıhtımı yakınlarındaki karmaşık yan sokaklarda en sonunda kayboldu. Köşede küçük bir kafe buldu, oturup bir tane hamburger yiyip, bir de çay içerken düşündü.

Barın arkasında bir televizyon vardı. Haber bültenleri başlamıştı, günün haberleri gösteriliyordu. Muhabir konuşurken Dört Büyükler'in eski görüntüleri ekrana geldi, sonra *Garden of Eden* ve hazırlıklar gösterildi. Sanki çalışanlara işi daha da zorlaştırmak istercesine, yine yağmur yağıyordu sonra takım elbiseli adamların, Thames'ta mart havasının kötü olabileceğini tahmin etmiş olacakları aklına geldi.

Ford'a döndü, direksiyonun arkasına geçti, Kodeks'i titrettiğinde, yine Katya arıyordu. Bu sefer onunla konuşmaya karar verdi.

"Neredesin?" diye sordu Katya.

"Fark eder mi? Arka sokaklarda, nehirde. Svetlana nasıl?"

"Çok üzgün elbette. Holland Park'a gidip, Ferguson ve diğerleriyle görüştüm. Seni anlıyorlar, Alex, gerçekten anlıyorlar,

şimdi her şeyi bildikleri için anlıyorlar. Ferguson, senin de gelmeni istiyor.”

“Gerçekten mi?”

“Kesinlikle. Seninle görüşebilirsem bunu da iletmemi istedi, ama bir şey daha var.”

“Nedir?”

“Luhzkov’la hoparlörden konuşurken, hepimizi bilgisayar odasında topladı. Sana yaptıkları şantajdan, sahte DVD ve dosyaya, Blake Johnson’ın kaçırılma vakasına kadar, bu işlerin ne- resinde olduğunu bildiğini söyledi.”

“O ne cevap verdi?”

“Söyleyebileceği fazla bir şey yoktu.” Ferguson’un toplu olarak sınır dışı etme tehdidinden bahsetti.

Kurbsky tüm bunları oldukça eğlenceli buluyordu. “Elçiliği büyük bir personel fazlasından kurtaracağı kesin. Ticari ateşe, ekonomik ateşe, hatta sanat ateşesi olarak boy gösteren bir sürü GRU görevlisi var. Tekrar Moskova’ya yollanmak bu pisliklere ağır bir darbe olur.”

“Her neyse, iyi düşünmelisin, Alex. Bugün hepsi Thames’taki konferansla uğraşmakla meşgul.”

“Evet, kafenin televizyonunda onunla ilgili bir şeyler gördüm.”

“Lütfen, Alex, sana yalvarıyorum. Benim için olmasa bile, Svetlana için.”

Çok duygulanmıştı. “Bana biraz zaman ver. Nasıl hissettiğime bir bakayım. Belki bu gece Chamber Court’a geri dönerim.”

“Kolun, iyi mi?”

“Elbette iyi, Hitesh harika bir iş çıkardı. Ben iyiyim merak etme.”

Aslında doğru değildi, çünkü bir süredir kolu fena ağrıyor-

du. Hitesh'in verdiği ağrı kesici şişesini buldu. Üzerinde iki tane alınması tavsiye ediliyordu, o da dört tane aldı ve uzaklaştı.

Charles Ferguson'un saldırısı, Luhzkov'un hırslanmasına neden olmuştu. Votkayı çıkardı, büyük bir yudum aldı, durdurulamaz bir öfkeyle odanın içerisinde volta atmaya başladı.

“Bu Ferguson denen pislik, beni nasıl böyle tehdit edebilir?”

“Onun bölgesinde olduğumuzu hatırlatırım, Albay. Sizi yapmakla tehdit ettiği şeyi yapmaya hakkı var.”

“Bizim de karşılık vermeye hakkımız var, Moskova'daki İngiliz Büyükelçiliği'nden insanları atabiliriz.”

Bounine hemen avukat kişiliğine büründü. “Ama Başbakan Putin ya da Devlet Başkanı Medvedev bundan hoşlanmayabilir.”

“Umurumda değil,” diye öfkelenildi Luhzkov.

“Ancak içlerinden biri ya da her ikisi de bu konuda başınıza buyruk davrandığınız kararına varırlarsa yazık olur. On üç yıl sonra Londra'nın güzelliklerinden mahrum kalmanız ise çok yazık olur.”

Bu düşünce yeterliydi ve Luhzkov'un aklını başına getirmeye yetmişti. “Evet, Ferguson peşime düşecektir. Mantıklı.” İ geçir-di. “Belki de operasyonu iptal etmeliyiz.”

“Ali Selim'in bu kararı nasıl karşılayacağını merak ediyorum,” dedi Bounine. “Yarım milyon yok olup gidecek.”

“Anlayışla karşılayacaktır. Daha önce de beraber çalıştık, sonra da çalışırız.”

Luhzkov mutlu değildi ve her halinden belli oluyordu. “Telefon görüşmesi yaparsam, kötüye yoracaktır. Dengesiz bir adam olduğunu sen de fark etmişsindir.” Masasının arkasındaki duvar kasasına döndü, açtı, para balyalarını çıkardı. Alt raflardan birin-

den kanvas bir çanta çıkartıp, içine balyalar halinde paralar koydu. Masanın diğer ucuna doğru itti. “Ona bunu ver. Elli bin sterlin var, zamanını harcadığımız için verir, saygılarımı iletirsin.”

“Yapmadığı bir şey için elli bin sterlin mi?”

“İnan bana, bu adamla başa çıkabilmenin en güvenli yolu bu. Şimdi götür ona.” Kaşlarını çattı. “Emrime karşı mı geliyorsun, Binbaşı?”

“Elbette hayır.”

“O zaman ne kadar erken gidersen, o kadar erken dönersin.”

Tabi dönersem. Bounine çantayı aldı ve çıktı.

Hemen çıktı ve yarım saat sonra India Rıhtımı’na varmıştı. Yuri Bounine cesur bir adamdı, zaten olmasaydı Afganistan ve Çeçenistan’da kurtulamazdı, ama bu kez çok dengesiz bir adam söz konusuydu. Yağmurluğunun cebinde, göğüs göğse mücadele etmek zorunda kalırsa çok işine yaramayacağını tahmin ettiği bir Stechkin vardı. O yüzden tek yapabileceği, şansına güvenmekti.

Güverteye inen yolun kapılarını açtı ve seslendi, “Ali Selim, ben Bounine. Albay Luhzkov seni görmem için beni gönderdi. Sana bir mesajı var.”

“O zaman aşağı gel de, mesajını ilet.”

Masanın sonunda oturuyordu, sağ elinde Beretta vardı, hemen yanında ise ön sayfasında *Garden of Eden*’in bir resmi olan *Standard*’ın eski bir sayısı vardı.

Kafasını kaldırıp, baktı. “Sadece neler olup bittiğini takip edebilmek için çalışıyorum. Biraz önce de televizyonda izledim.” Kaşlarını çattı, sonra sakince, “Bir şeyler oluyor, değil mi?” dedi.

Bounine espri yapmaya çalıştı. “Ne derler bilirsin. Elçiye zeval olmaz. İptal etmek istiyor.”

Ali Selim konyak aldı. “Sebebi var mı?”

“Moskova’nın hoşuna gitmeyeceğini düşünüyor. Uluslararası platformda çok fazla sorun çıkarır.”

“Neden kendisi gelmedi?”

“Çünkü senden korkuyor.”

“Sen ise korkmuyorsun?”

“Ben Rus Ordusu’ndayken, haklarında bir şeyler öğrenecek kadar uzun bir süre Afganlarla savaştım. Beni sen davet ettin, senin evinde misafirim.” Parayı masanın üzerine koydu. “Zahmet ettiğin için sana hediye gönderdi.”

“Ne kadar?”

“Elli bin sterlin.”

Ali Selim kahkaha attı. “Önceden olsa kabul edebilirdim, ama şimdi elli binlik hiçbir şey ifade etmiyor, hatta yarım milyonun bile canı cehenneme.”

“Neden peki?” Bounine banklardan birine oturdu.

“Neden böyle su gibi konyak içtiğimi bilmek ister misin? Canım yanıyor, dört hafta önce başladı, sonra da biraz konyak içince acılarımın bir anlık da olsa kaybolduğunu fark ettim.”

“Kısa bir an,” dedi Bounine.

“Kesinlikle, sonra doktora göründüm, testler yaptırdım, bir saat önce de beni aradı. Yanına gitmemi ve yüz yüze konuşmamız gerektiğini söyledi, ben de artık koca adam olduğumu, sorun neyse saklamasına gerek olmadığını söyledim.”

“Sonra?”

“Karaciğerimde ve bağırsaklarımda kanser varmış, her yere yayılmış. Ameliyat için hiç şansım yok ve kemoterapi için de çok geç.”

“Ne kadar zamanın kalmış?”

“En fazla üç ay.” Güldü ve biraz daha konyak aldı. “Bundan hoşlanmıyorum, Bounine. Daha fazla işkence gibi geliyor.”

“O zaman neden hoşlanıyorsun?”

Ali güldü. “Zafer alevini görmek gibi – ya da Semtex mi demeliydim? Şimdi sence Luhzkov ne hisseder? *Torpedo Run* gibi, eski siyah beyaz savaş filmlerindekine benzer bir şey olacak.”

Gülümsemesi delirmiş gibiydi, ama bunu özellikle yaptığı belliydi. “Luhzkov’un onaylayacağını hiç sanmıyorum,” dedi Bounine.

“Çok yazık. Hem bedavaya yaptırmış olacak, hem de ona it-haf edeceğim.” Ayağa kalktı, barın arkasına geçip, dolabı açtı. “Bayraklarımı burada saklıyorum.” Biraz karıştırıp, kırmızı bay-rağı çıkardı. “Orak – çekiç, Tanrı Ana Rusya’yı korusun. Ne dü-şünüyorsun?”

“Luhzkov’un bu fikre sinirlenip, İngiliz güvenlik servisine ya da Scotland Yard’a niyetini söyleyebileceğini düşünüyorum.”

“Ben hiç de öyle düşünmüyorum. Yıllardır onun için birçok operasyon yaptım, sadece birinden bahsetmem yetecektir. Sen burada yokken, dört yıl kadar önce Liverpool alışveriş merkezi bombası, suç El-Kaide’ye atılmıştı. On iki ölü, yirmi bir yaralı. Ben yaptım. Luhzkov’un modern kapitalizmi yıkma kampanya-sının bir parçasıydı. On yıl önce, Troubles zamanında Belfast’ta beş farklı bombalama vakası, yine onun Batı dünyasında karma-şa yaratma takıntısının bir parçasıydı. Bunların hepsini kanıtla-yabilirim. İki yıl önce Clapham’da on katlı apartmanının terasın-dan atlayıp, intihar eden Rus gazeteci Dolishny var ya? Onu da. Düşmemiştii, itilmiştii.”

“Sen mi ittin?”

“Başka kim olabilir ki? O vakada da olayı ayarlarken yaptığı-mız konuşmaların ses kaydı var.”

“Yani diğerleri sadece senin sözlerinden ibaret? Seni o ses kaydını vermeye ikna etmesi için ne yapması gerekiyor?”

“Bunu: Buraya gelir, karşıma geçer, beni İngiliz yetkililere ihbar etmez, kaydı alır – ben de *Garden of Eden*’i patlatmaya giderim. Herhangi birinin beni durdurması için artık çok geç.”

Gülüştü gözü dönmüş bir akıl hastası gibiydi, sesli bir kahkaha attı ve saatine baktı. “İstediğin kadar zamanın var. Git de onunla konuş.”

Bounine başıyla onayladı. “İstediğini yapacağım.”

Güverteye açılan yola geldiğinde, Ali, “Bounine şunu sakın unutma: Umurumda değil,” dedi. “Ben öleceğim ve bugün olmasa da yakında olacak. O yüzden bana yapabileceği hiçbir şey yok. Anladın mı?”

Bounine elinden geldiğince hızlı bir şekilde Elçilik’e döndü. Her şey kontrolden çıkmıştı ama hâlâ aldığı askeri terbiye ve ülkesine olan bağlılığı, mümkün olan her şekilde Luhzkov’u korumak ve desteklemesini emrediyordu. O anda aklına patronu Heinrich Himmler olan genç bir SS subayının da dayanağının bu olabileceği geldi.

Luhzkov’u odasında buldu. “Yuri,” dedi patronu, “sorunu hallettin mi?”

“Gittim ama...” Bounine ona orada konuşulan her şeyi anlattı.

Luhzkov yıkılmıştı. “Ama bu korkunç. Ne yapabilirim?”

“Ferguson veya istihbaratta çalışan herhangi birini uyaramayacağın kesin, çünkü eğer Ali Selim’i yakalarlarsa, bu senin sonun olur. Sadece o bant kaydı bile seni mahveder, diğer olaylardaki itiraflarından bahsetmeye bile gerek yok.”

“Adam deli,” dedi Luhzkov.

“Hayır, adam ölüyor ve hiçbir şey umurunda değil. Şimdi *Garden of Eden* için ne yapacaksın? Yetkilileri aramayı düşünüyor musun?”

Luhzkov, “Tekne umurumda bile değil. Benim derdim Ali Selim. Onu öldürmeliydin,” dedi.

“Dürüst olmak gerekirse, ne kadar dengesiz bir durumda olduğu düşünülürse, herifin mekanından tek parça çıkabildiğim için kendimi şanslı hissediyorum.”

“O zaman geri dönmelisin.”

“Sonra da, lütfen kaydı alabilir miyim deyip adamı vuracak mıyım? Bu çok saçma, Albay. Kaydı istiyorsan, onunla yüz yüze konuşmalısın.”

Luhzkov çok çaresiz görünüyordu. “Tamam, ama sen de benimle gelmelisin. Onu vurmak için bir fırsat bulmalısın.” Elleri titreyerek votka aldı ve bir yudumda içti. Derin bir nefes aldı. “Sana emrediyorum, Bounine.”

Yuri Bounine için bir karar anıydı, bir tezahür. Çok yorulmuştu, tüm bu olaylar onu bezdirmişti. Boris Luhzkov ve Putin gibi adamlardan, GRU’dan, Moskova’ya dönüp, Alexander Kurbsky’e yaptıkları gibi pislikler yapabilecek bir sisteme hizmet etmek gibi onursuzca bir düşünceden bıkmıştı. Bu adam da o sistemin bir parçasıydı, başkalarının hayatı onun için önemsizdi, sadece kendi çıkarını düşünenlerdendi.

Saatine bakıp, “Pekala, Albay, dediklerini yapacağım, ama daha önce yapmam gerekenler var. Yirmi dakika sonra çıkarız,” dedi.

Hemen odasına geçti, kapıyı kilitledi, banyoya girip, cep telefonundan Kurbsky’i aradı. “Lütfen, lütfen aç telefonu, Alex. Eğer cennette bir Tanrı varsa, lütfen açsın telefonu.”

Wapping’te, Thames’e bakan çürümekteki bir deponun yanındaki Ford’da oturan Kurbsky telefonun titreşimini duydu ve telefonu açtı. “Sen misin, Yuri? Ne oldu?”

Bounine ona olanları anlattı.

Konuşması bittiğinde Kurbsky, “Çok bela bir iş, Yuri,” dedi. “India Rıhtımı. Nerede olduğunu bulacağım. Sen ve o pislik Luhzkov, birlikte yola çıkın, buluşuruz.”

“Ferguson’a ya da herhangi birine söyleyecek miyiz?”

“Şu an tekneyle uğraşıyorlar. Bu sırada, bu Ali Selim sizi India Rıhtımı’nda oturmuş bekliyor olacak. Oradan ayrılmamasını sağlamalıyız.”

Cadogan Rıhtımı’nda bir kargaşa vardı, trafik yoğunlaşmış ve konuklar gelmeye başlamıştı, Thames’tan geçen kötü Mart havası da, görüş mesafesini gittikçe düşürüyordu.

Ferguson başka bir yerlerde, Downing Sokağı’nda Dört Büyüklükler müzakere halindeyken Başbakan’la ilgileniyordu. Dillon ve Monica çoktan *Garden of Eden*’a geçmişlerdi, Harry Salter ise yönetim ve tayfayla ilgileniyordu.

Dillon, Monica’yı aşağı fuayede bırakıp, Billy ile birlikte botu baştan uca, güverte güverte sıkı bir güvenlikle gezdi. Beraberlerinde, doğrudan Başkan Yardımcısı’ndan sorumlu olan Albay John Henry’nin yönetimindeki Gizli Servis de bulunuyordu. Üçü en sonunda köprüde, bugün için özel olarak giydiği belli olan üniformasıyla Kaptan Arthur Henderson’la karşılaştılar.

Billy’e döndü. “Her şey istediğiniz gibi mi, Bay Salter?”

“Kesinlikle öyle,” dedi Billy. “Düzenli bir gemi, Kaptan Henderson. Amcam çok memnun kalacak.”

“Sizce beyler?” Henderson, Dillon ve Henry’e döndü.

“Her şey çok sıkı kontrol edilmiş,” dedi Henry. “Tek kaygım hava.”

“Martı bilirsiniz, Albay, ve Thames’ta yağmur yağdığında, gerçekten yağar, inanın bana. Tahmin ediyorum ki gittikçe de kötüleşecek.”

Yağmur zaten sağanak halinde yağıyordu, sonra da rüzgar öyle şiddetlendi ki nehrin diğer tarafı gri bir bulutun arkasına saklanıp, görüş mesafesini iyice düşürdü. Billy güvertelere baktı.

“Siz elinizde olan tüm tenteleri çıkarmışsınız. İçerisi çok kalabalık olduğunda, bunların altında durup içkilerini yudumlayabilirler.”

Aşağıda, rıhtımın kenarında, limuzinler konukları getiriyordu, her yerde şemsiyeler vardı, insanlar rıhtıma doğru geldikçe, yağmurdan kaçmak için acele ediyordu. Islak havada basın mensuplarının kameralarından çıkan ışıklar parıldıyordu.

“Benim çocukların neler yaptığına bir bakmam lazım,” dedi Albay Henry ve gitti.

“Büyük bir gün, Kaptan,” dedi Billy. “Amcam bugünü çok önemsiyor.”

“Hepimiz önemsiyoruz, Bay Salter.”

Billy önden gitti, arkasından Dillon geldi, güverte fuayesi ve barın olduğu yere geldiler. Müzik çalıyordu, köşeye kurulmuş bir platformun üzerinde caz grubu vardı, erken gelenlere şampanya ikram eden yeterli sayıda beyaz ceketli garson dolanıyordu. Monica yanlarına geldi.

“Her şey yolunda mı?”

“Davul kadar sağlam.” Dillon yanlarından geçen garsonun tepsisinden iki kadeh şampanya aldı ve birini Monica’ya verdi. “Sorunsuz bir seyahate.”

“Gazze’de her şeyin daha iyi olmasını sağlayacak Dört Büyükler’e,” dedi Monica.

“Öyle düşünmek hoş oluyor.” Dillon diplomatik şekilde gülmüsedti. “Ne olursa olsun, bize.”

Harry yanlarına geldiğinde çok sinirliydi. “Şu havaya bak, biz bu insanları nereye sığdıracağız?”

“Merak etme, bu yüzden güverte tentelerimiz var,” dedi Billy. “Dışarıda da durabilirler.”

Harry bir kadeh şampanya aldı. “En kötü ihtimalle öyle olacak.” Düşünceli görünüyordu. “Merak ediyordum da,” dedi, “sizce bugün anısına bir plaket yaptırmalı mıyım?”

Dillon kakhaha attı, Monica uzanıp, Harry’i alnından öptü. “Daha önce de dediğim gibi, sen bir tanesin.”

Chamber Court’ta, Katya ve Svetlana serada oturmuş, Alex’e ne olabileceğini konuşuyorlardı. “Sence bu gece gerçekten buraya döner mi?”

“Çaresizce öyle olmasını umut ediyorum.”

“Belki onun için yeni bir başlangıç olur?” Svetlana başıyla onayladı. “Ya da bir başka yeni başlangıç mı demeliyim? Hayatını, çocukluğunu düşünürsen, burada, Belsize Park’ta ben ve Kelly’le geçirdiği zamanlar onun için özel bir tecrübe, hayatını mahveden Komünist rejimden bir kurtuluş olmuştur.”

Katya içini çekti. “Hepsi babasının alçaklığı yüzünden yok olup gitti.”

“Hayır, tatlım, böyle açıklamak fazla basit olur. Evet, ağabeyim siyasi inançları yüzünden bozulmuştu. KGB’deki statüsü onun için çocuklarından daha değerliydi, ama bu acı verici olaylardaki her şey Tania’nın tutumları yüzünden oldu. Babasının hep hoş gördüğü asi bir çocuktı ve öğrencilik hayatı boyunca daha da asileşti. Sonuçlarını da biliyoruz. O doksan iki öğrencinin ayaklanmasına karışmasaydı, evinde kalsaydı, Alexander hayatına burada devam edecek, asla orduya girmeyecek, Afganistan ve Çeçenistan’daki o korkunç tecrübeleri hiç yaşamayacaktı.”

“Evet, bunu anlayabiliyorum.”

“Ama, bu kadarı yeterli bence. Hadi televizyonu açalım, bakalım Dört Büyükler neler yapmış.”

Kurbsky India Rıhtımı’nı kolay buldu, Wapping’ten aşağıya doğru yirmi dakika mesafede terk edilmiş tersane bölgesindeydi. Havzanın hemen kenarında fren yaptı, ortalığı hemen kolaçan etti – duba, botlar ve kemerli yolun içinde demirlenmiş *Running Dog*.

Paltosunun sağ cebinde bir Walther vardı. Çabuk hareketlerle çantasındaki gizli bölmeyi açtı ve 25’lik Colt’u çıkardı. Bilek kılıfı takamamıştı, Fransız paraşütçü botları çok yüksekti ve zaten sağ botunda sustalı bıçağı vardı. Colt’u beline, kemerine yerleştirdi ve arabadan indi.

Bir motor sesi vardı ve *Running Dog* kemerli yolda ters döndürülmüştü, dümende bir adam duruyordu. Gülümsedi. “Merhaba, sizin için ne yapabilirim?”

Bu Ali Selim olmalıydı, Kurbsky, Bounine turuncu bottan ve garip adından bahsettiği için biliyordu.

“Sanırım kayboldum, burası labirent gibi.”

Running Dog’u dubanın yanına çekti, Ali Selim motoru durdurup, direğe bir halat attı. Dubanın arka güvertesine doğru adım atıp, oradan da iskeleye atladı.

“Nereyi arıyordunuz?”

“Wapping Ana Caddesi” demekten başka aklına bir şey gelmedi.

Ali bir paket sigara çıkarttı ve birini yaktı. “Daha fazla kaybolmuş olamazdın, adamım.” İleriye doğru hızla iki adım attı ve Kurbsky’i iskeleden suya itti.

Kurbsky yarım metre kadar derine gitti, sakat ve kızarmış sol

koluyla mücadele ederek, sadece sağ koluyla kendini çekip, su yüzeyine çıkmayı başardı. Yüzeye çıktığında, Ali Selim'i ayakları üzerinde çömelmiş, Beretta'yı doğrudan kendisine yöneltmiş buldu.

“Ya dediklerimi yaparsın, ya da lanet kafanı uçururum, anladın mı?”

Kurbsky öksürerek, başıyla onayladı. “Evet.”

“Şu basamakları çık ve yanıma gel.”

Merdiven eski ve çürümüşü, iskeleden de bir metre kadar uzaktaydı. “Yapamam,” dedi Kurbsky. “Sol kolum sakat.”

“Hmm. Pekala, sen ciddi birine benziyorsun. Sana inanacağım.” Ali ona bir halat attı. “Beline sar, ben seni çekerim.”

Ali ne kadar güçlü olduğunu göstererek onu çekti, Kurbsky karaya çıktığında dizlerinin üzerine çökerek, su tükürdü. Ali onu ayağa kaldırıp, hemen üstünü aradığından Walther'ı buldu. “Zevkini beğendim, dostum, ama senin gibi adamlar mutlaka işini sağlama alır. Bilek kılıfı olabilir mi acaba?” Eğilip, eliyle yokladı. “Hayır mı? Bir de arkandaki bel kemerine bakalım.” 25'lik Colt'u buldu. “Severim, özellikle de oyuk uçlu mermileri olanları. Ben bulurum, dostum.”

“Anlamak zor değil,” dedi Kurbsky, gömleğinin cebinde Ali'nin görmediği cep telefonlarını düşünerek.

“Kolun mu dağıldı? Paltonu çıkar da kanıtla o zaman,” dedi Ali.

Kurbsky sıkıca bandaj yapılmış gömlek kolu kesilmiş sol kolunu göstererek, dikkatlice çıkardı. Ali başıyla onayladı. “Ne demek istediğini anladım. Sorun neydi?”

“Yeterince hızlı davranamadım, bıçak geldi.”

“Senin hakkında yanılmadığımı biliyordum. Bir profesyoneli ilk bakışta tanırırsın, en azından ben tanırım. Senin gibi bir

adam buraya ancak iş için gelir.” Omuzlarını silktilti. “Galiba seni kalıcı olarak, o suya sokmalıyım.” Beretta’yı kaldırdı ve durdu, çünkü Kurbsky’in yün şapkası suda düşmüştü. “Kafanda bir tuhafılık var. Budist keşişlere benziyorsun. Zenle falan mı ilgileniyorsun?”

Kurbsky o an için de olsa hayatını kurtardı. “Hayır, ölüm işiyle ilgileniyorum. Kemoterapi.”

“Kanser misin?”

“Akciğer.” Orada, delicesine yağan yağmurun altında, Thames’ta nehrin karşı tarafını göremeyecek kadar görüş mesafesi düşmüşken, bu deli adamla karşı karşıya durmuş, sert soğuk yüzünden titremeye başlamıştı ve hayatının bir ipin ucunda sallandığını biliyordu.

“Akciğer kanseri mi?” dedi Ali Selim. “Çok fena. Ben de kanserim.” Kurbsky’e bakıp, durakladı. “Ah, canı cehennem, hadi aşağı inip, sana giyecek sıcak bir şeyler bulalım. Seni vuracaksam bile en azından biraz rahat et. Değil mi? Değil mi?” Sonra gülmeye başladı.

Gerçekten doğru olduğunu düşündü Kurbsky, bu adam zırdeydi. Aşağıya inerken yavaş davrandı, sağ eliyle bandajı sıkıca tutuyordu. Hâlâ paraşütçü botlarında sustalı bıçağı ve gömlek ceplerinde iki telefonu vardı. Bunlardan herhangi birini kullanmaya kalkışmak, oracıkta ölmesine neden olurdu, hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

Ali Selim çok yakınından onu takip etti, onu masanın sonuna oturttu, barın arkasına gidip, bir havlu buldu ve Kurbsky’e fırlattı. “Hadi, biraz kurulan.” Kurbsky kurulandı. “Canım acıdığında, konyağın işe yaradığını fark ettim. Sen ne yapıyorsun?”

“Votka.”

“Sen de bir başka Ruskisin. İşin içinde pislik Luhzkov’unda

olduğunu tahmin etmeliydim.” Masanın üzerine bir şişe votka ve üç bardak koydu. “Kendin al.”

“Üç bardak?” dedi Kurbsky.

“Misafir bekliyoruz, değil mi? Hadi ama, beni kandıracağını mı sandın?” Kurbsky bir bardak votkayı içip, tekrar aldı. “Sen orduda mıydın?”

“Evet, Afganistan’da ve Çeçenistan’da.”

“Ben yarı Afgan, yarı Londralıyım, ne karışım ama değil mi?”

“Öyle galiba.”

Ali Selim gözlerini Kurbsky’den bir an bile ayırmadan, barın yanında uzun bir dolap açıp, karıştırdı. Geniş kollu, lacivert keten bir gömlek çıkardı. “Kendin giy.”

“Kurbsky, “Teşekkür ederim, giyerim,” dedi.

Gömleği giydi ve bir kadeh daha votka alıp, içti, içi yandı ve o anda elinden hiçbir şey gelmediğini fark etti.

Ali Selim, “Luhzkov’un yanındaki Binbaşı Bounine, senin arkadaşın mı?”

“Öyle de denebilir.”

“Ben de öyle düşünmüştüm, ama bence Luhzkov’u sevmiyor.” Kadehine biraz daha konyak koydu. “Geliyorlar, değil mi?”

Kurbsky’in inkar etmesi saçma olurdu. “Evet, genel fikir buydu, Luhzkov geliyor.”

“Gelecek tabi, çünkü benden bir şey istiyor, çok önemli bir şey.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Ali başıyla onayladı. “Sen ilgimi çektin. Nasıl işin içine girdiğini kestiremedim.”

“Sadece bir arkadaşına yardım ediyorum.”

“Bounine. Luhzkov gibi bir pislikle nasıl çalışıyorsunuz anlayamıyorum.”

Dışarıdan bir araba sesi geldi. “İşte geldiler.” Kurbsky’in bardağına votka, kendisinininkine de konyak koydu. “Sana içiyorum, dostum.” Konyağı tepesine dikti. “En nihayetinde, tüm yollar cehenneme çıkıyor.”

“Haklı olabilirsin.” Kurbsky votkasını içti. “Pek yakında hepimiz öğreneceğiz.”

“Güverteye çıkalım da, adamakıllı karşılayalım. Önden sen git.” Ali Selim, Kurbsky’i güverteye açılan yola doğru itti.

Belsize Park'ta Katya ve Svetlana oturmuş televizyon izliyordu, hava her zamankinden daha da kötüye gidiyordu. Thames tamamen sise bürünmüştü. Cadogan Rıhtımı'ndaki trafik yağmur nedeniyle iyice sıkışmıştı ve Dört Büyükler'e eşlik eden konvoy biraz önce gelmişti. Kameralar botun etrafını kuşatmış, nehrin her yanını sarmıştı, muhabirlerin de sürekli dediği gibi hiçbir şey görmek mümkün değildi.

"Tam bir fiyasko bence," dedi Katya.

"Öyle görünüyor. Orada olmadığımıza şükrediyorum."

Roper da şükrediyordu, her şeyi ekrandan oldukça net ve kuru takip edebiliyordu. Kulaklık takan Billy ile konuştu.

"Herkes gelmiş."

"Hepsi de bugün son günmüş gibi içiyor. Başkan Yardımcısı açıklama yaptı, her şeyin çekilen sıkıntıya değdiğine ve geleceğe umutla baktığımızı söyledi."

"Bunu daha önce nerede duymuştum?" dedi Roper.

"Bir de salon ve sıcak desteği için Başbakan'a teşekkür etmeyi unutmadı."

"*Garden of Eden* için Harry'e teşekkür etti mi?"

"Ya bırak, Roper. Yarım saat içinde hareket edeceğiz. Görüşürüz."

Mercedes rıhtımının sonunda park edilmişti, Bounine arabadan indi ve onlara baktı. Kurbsky, “Yardım edemem, Yuri, beni çoktan suya soktu,” dedi.

Ali Selim, “Orada durup, *Gunfight at the OK Corral*’daymışız gibi bana bakmayın, yoksa sizi öldürürüm,” dedi.

“Gayet ciddi, Yuri, ben olsam istediğini yapardım,” diye seslendi Kurbsky.

“Patronunu indir,” dedi Ali Selim. “Mercedes’in önüne gelin ki, sizi de ellerinizi de göreyim.”

Yuri yolcu koltuğunu açtı ve Luhzkov arabadan indi. Korkmuş gözlerle orada kaldı, Ali rıhtımının diğer tarafına doğru yürüdü, bir an durdu, sanki arkasındaki birini vuracaktı gibi, döndü.

“*Garden of Eden*’i patlatmamı istemiyorsun? Herhangi birine söyledin mi?”

“Tanrı’nın önünden yemin ederim ki, söylemedim.”

“Ben şahidim,” dedi Bounine. “Bot ya da içindekiler umurun da bile değil, bana öyle dedi. Sadece buradaki ve Moskova’daki geleceğini düşünüyor. O kayıt onu mahveder.”

“Hangi kayıt?” Ali Selim yüzünü Luhzkov’a döndü ve o hain kahkahasını patlattı. “Kayıt falan yok, aptal herif. Olsa ben de olurum, kendimi yakmış olurum. Aptal gibi mi görünüyorum?”

Kolunu kaldırdı ve Luhzkov’u alnının ortasından vurdu, Luhzkov yuvarlanarak, rıhtımın kenarından suya düştü. O kadar ani, o kadar zalimce olmuştu ki, nefesleri kesilmişti. Bounine kılmıdamadı.

Ali Selim, “Eğer silah çekseydin, şimdi onunla yüzüyor olur-
dun, ama seni biraz daha yaşatacağım, işime yarayabilirsin. Sila-
hını denize at, sol elinle.”

Bounine denileni yaptı. “Şimdi?”

“Kamaraya iniyoruz. Arkadaşının önünden git.” Bounine ön-

den gitti, masanın sonunda durdular. Selim, “Oturun bir dakika,” dedi.

Oturdular, Kurbsky, “Şimdi ne olacak?” dedi.

Ali Selim bir başka dolap açtı, üç tane sarı-siyah ceket çıkardı. “İkiniz de giyinin, koluna yardım et,” dedi Bounine’e.

Biraz gerileyip, kendi ceketini hemen giydi. Sonra bir can yeleği çıkarıp, kafasından geçirerek, bantlarını belinde bağladı. Onlar da denilenleri yaptılar ve Ali Selim çekmeceден birkaç plastik bağ çıkardı.

“Bilekleriniz, ikiniz de, arkadan. Arkadaşınınkini de sen yap,” dedi Bounine’e tekrar.

Bounine çabaladı ama Kurbsky’in sol kolu kıvrılmıyordu. “Olmuyor.”

“O zaman onun ellerini önde bağla, ben de seninkini bağlarım.”

Bittiğinde Ali Selim’e baktılar, barın arkasından bir çanta çıkardı, masanın üzerine koyup, açtı. Çantaya eğilip, kokladı. “Bu kokuya bayılıyorum, Semtex. Zamanında Belfast’ın bir kısmını bununla uçurdum, IRA da suçu üstlendi. Bunlar olmadan hiçbir anlamı yok.” Teneke kutuyu çıkartıp, açtı. “Kalem bombalar. Müsaadenizle, beyler?”

İşe koyulup, hızla ve maharetle gerekenleri yapıp, çantayı kapadı. “Hepsini cehenneme uçuracağım, hadi gidip, başlayalım.”

Bounine önden gitti, peşinden Kurbsky geldi, güvertenin arkasına doğru giderken, “Bir şey soracağım. Neden can yeleği giyiyorsun? Cehennemde ihtiyacın olmayacak,” dedi.

“Çokbilmiş Nehir Polisi devriye botu giymemi ister, yasal zorunluluk.”

“Her şeyi de düşünüyorsun. Arkadaşımı ne yapacaksın?”

“Onu vurabilirim, ama orada Luhzkov’la aynı suda olsun istemem. Sen ve ben tüm yolu beraber aşacağız.” Bounine’e döndü. “O da benim gibi kanser. Böyle olması daha iyi.”

“O kanser falan değil,” dedi Bounine. “Sen delisin.”

“Öyle deme. Ayrıca o kanser, bana öyle söyledi. Zaten ona baksan da bunu görebilirsin.”

Kurbsky, “Elbette ben kanserim, Selim, ama o değil. Bırak da gitsin,” dedi.

“Çok haklısın, o yüzden ne yapacağımı söyleyeyim. *Garden of Eden*’a çarpmak için döndüğümüzde, onu yuvarlayacağım.”

“Elleri bağlı halde mi?”

“Kim bilir? Eğer yeterince tepinirse, su yüzüne çıkabilir. Her şey Tanrı’nın elinde, gerçi hangi Tanrı olduğundan emin değilim ama. Şimdi merdivenlerden aşağı inin ve geminin arka tarafında yan yana oturun. Hadi, dediğimi yapın.”

Bounine önden gitti, Kurbsky yavaşça onu takip etti ve yerleştiler. Ali Selim arkalarından geldi, içi Semtex dolu çantayı pruva ya yakın koyup, tekrar gitti. Biraz yana kaydılar, Luhzkov’un sudaki cesedi birkaç metre uzaktaydı. Ali Selim yere eğildi.

“İşte büyük an geldi. *Running Dog* saatte en fazla kırk kont yapıyor, yani uçuruyor. Her şey çok hızlı olacak, anladınız mı? On beş dakika içerisinde Cadogan Rıhtımı’nda olacağım. İnanmanız iyi olur.”

“Bence şimdiye kadar yeterince inandırıcıydın,” dedi Kurbsky. “Rus bayrağı yok mu?”

“Orak ve çekicin canı cehenneme. Emirlerim dışına çıkmaya kalkışırsanız, ikinizi de kafanızdan vururum.” Ayağa kalktı, üzerine yağmur yağıyordu, neşeyle, “Ölmek için ne kadar kötü bir gün,” dedi.

Gidip, dümenin başına geçti, motoru çalıştırdı, Thames’e doğru ilerledi ve sonra nehrin yukarısına döndü.

Her şeyi ince bir perde gibi gizleyen yağmura rağmen, *Run-*

ning Dog uçar gibi bir hızla ilerliyordu. Dümencinin yanındaki köprüde duran Kaptan Henderson radar ekranındaki hareket halindeki radarı gördüğünde, *Garden of Eden* yola çıkmış, Avam Kamarası'na doğru gitmek üzere, nehir aşağı ilerliyordu.

Ferguson, Harry Salter, Dillon ve Monica aşağıdaydı, ancak alkol almayan ve çoğu sosyal toplantıyı sıkıcı bulan Billy, Kaptan'ın yanına gitti.

Henderson, "Bu da ne böyle?" dedi.

Dümenci, "Tanrım, yön değiştiriyor, daha önce nehirde hiç bu kadar hız görmemiştim," dedi.

Billy bir dürbün aldı ve onlara odaklandı. "Polis ve gümrüğün kullandığı turuncu botlardan. Bence polis olabilir. Üstlerinde polis ceketi var. Dümende bir, pupada iki adam var. Neler olduğunu kestirebilmek zor. Çok zıplıyor, bu kadar fışkıran su, bir de yağmur olunca fazla bir şey seçilmiyor."

"Bu işten hiç hoşlanmadım," dedi Henderson. "Çoktan merkezden sapmaya başladı. Siren çalmayı deneyeceğim."

Uyarı yağmurda yankılandı, Ali Selim kahkaha attı. "İşte buradalar. Şimdiden işe yarıyor, nehir aşağı gitmeye hazırız. Artık çok geç. Manevra yapmaya zamanı yok."

Garden of Eden'da müzik çaldığından ve insanlar eğlendiğinden alarm ya da panik yoktu, Birleşik Devletler Başkan Yardımcısı kalabalığın arasında yapmacık bir tavırla selam veriyordu, peşinden de Blake Johnson geliyordu, ama Roper'ın ekranında her şey daha farklıydı.

"Bu da ne böyle?" dedi hemen yanında duran Çavuş Doyle'a. Yakından görmeye çalıştı ama yağmur perdesi ve su damlacıkları engel oldu.

Dümende duran Ali Selim, haz içinde inledi. "İşte orada, hazır ve beni bekliyor."

Kurbsky ve Bounine, onları içine çeken dalgalara batıp çıkıyordu, o yüzden Kurbsky'in bağlı elleriyle sustalı bıçağını çıkarması zor olmuştu. Bounine'e bıçağı gösterdi, o da arkasını dönerek, bileklerini arkasında tuttu ve Kurbsky ipi kesti. Ellerini uzattı, Bounine ipleri kesip, bıçağı tekrar Kurbsky'e verdi.

Kurbsky'in bıçağı *Running Dog*'un oturağına saplamasıyla, keskin bıçağın ciddi bir hasara yol açması bir oldu ve bot yoldan sapıp, yavaşlamaya başladı. Ali Selim dengesini korumaya çalışarak, dümene tutunup, döndü. Bounine ve Kurbsky ayağa kalkmaya çalıştı. Her şey bir anda oldu. Ali Selim tek eliyle dümene tutunup, diğer eliyle Berettasını çekti, bot sağa sola dönerken ani bir atış yaptı. Bounine sağ omzundan vuruldu ve arka koltuğa devrildi.

"Seni pislik," diye haykırdı Ali Selim ve Kurbsky'e iki el ateş etti. Birincisi naylon, titanyum ceketini sıyırdı, ikincisi ise sol kalçasından geçti. Tekrar dönüp dümene odaklanmaya çalıştı. Bot yavaşlamıştı, tam o sırada Kurbsky arkasından atlayıp, sağ kolunu Ali Selim'in boynuna dolayarak, boğazını kesti.

Ali Selim dizlerinin üzerine çöktü, hayatını teslim ederken kafasını da dümene yasladı. Sol tarafta, *Garden of Eden* yağmur ve sisin içinden bir hayli görünür hale gelmişti. Motor aniden durdu, yarıya kadar suyla dolmuş *Running Dog*, dalgalarda sürüklenmeye başladı.

Bounine oturduğu yerde doğrulmaya çalışıyordu, Kurbsky Ali Selim'in can yeleğindeki bel bantlarını kesip, çıkardı ve arkadaşının kafasından ceketini geçirdi.

"Dayan, eski dostum, yüzmeye gidiyoruz."

"Çanta, Alex," diye seslendi Bounine. "Semtex."

"Elbette." Kurbsky için her şey ağır çekimde hareket etmeye

başlamış gibiydi. “Galiba o da botla birlikte suyun derinliklerine gömülecek.”

Arkadaşının yandan inmesine yardım etmeye çalışırken de dizlerine kadar su içindeydi. Gelen dalga onları da içine çekti, Kurbsky arkadaşının can yeleğinde bir bağa tutundu. *Running Dog* tamamen gözden kayboldu. Her yer sakindi, uzaktan şehrin sesleri geliyordu, yağmur her şeyi sarıp sarmalıyordu, bir anda nehrin yüzeyi kabardı, devasa bir çeşme oluştu ve meraklı bir ses yankılandı.

Bilgisayar odasında Roper, “Bu da neydi böyle?” dedi Doyle’a, sonra da hemen Ferguson’u cep telefonundan aradı. “Neler oluyor?”

Ferguson,” Bilmiyorum. Biz değildik. Nehrin ortasına kadar hızla bir bot geldi sonra aniden durdu ve ortalığı bir gürültü kapladı. Nehir Polisi inceleme yapıyor,” dedi.

Çok olağanüstü koşullarda, beş knotluk bir akıntı Thames’ta görülebilir ama üç knot daha olağandır ve Kurbsky ile Bounine’i nehrin aşağısına doğru süreklemeye yetecek bir hızdır. Bir yoğunluk vardı, ama görüş mesafesi o kadar düşüktü ki onları göremediler.

En az kırk dakikadır suyun içindelerdi, beden ısıları düşüyordu ki şansları döndü ve sudaki güçlü bir dalga onları kıyıya doğru sürükledi. İki iskelenin ortasında bir girişe sürüklendiler. Boyası dökülmekte olan levhada Puddle* Limanı yazıyordu.

Bounine, “Bu ne demek ki?” dedi.

“İngiliz espri anlayışı, Yuri, kim takar ki? Hayattayız ya sen ona bak.”

* Puddle: İdrar. (Çev. N.)

“Sadece,” Bounine iki iskelenin arasında bir o yana bir bu yana gidip gelirken zorlukla nefes aldı ve sonra suya inen düz taş basamaklar buldu.

Kurbsky ancak sudan çıkıp basamaklara geçmeye çalışırken yarasının ne kadar ciddi olduğunu gördü. Şiddetli bir acıyla basamaklardan birinin üzerinde kıvrandı.

“O pislik seni iki kez mi vurdu?” dedi Bounine.

“Kurşungeçirmez yelek giymemiş olsaydım çoktan ölmüş olurum ama diğeri sağ kalçadan girdi. Çok kötü, Yuri. Sen ne durumdasın? Sudan çıktığımız için deli gibi kan aktığını görebiliyorum.”

“Sol omuz.” Bounine etraftaki harabe binalara, çürüyen dubalara ve tamamen terk edilmiş yerlere baktı. “Pekala, biz burada dünyanın arka sokağında ne yapacağız bilmiyorum ama hayattayız, Alex, en azından şimdilik. Ne yapacağız?”

Kurbsky sağ göğüs cebinden bir cep telefonu çıkardı. “Su geçirmez. Galiba kendimizi ihbar edeceğiz.”

Roper telefonu hemen açtı. “Aman Tanrım, Alex. Nereledesin?”

“Çok kötü bir yerde, Roper, dostum Yuri Bounine de benimle birlikte. Luhzkov Ali Selim denen lanet herifin biri tarafından öldürüldü. Bu herif az kalsın *Garden of Eden*’i içinde kısa zamanlı kalem patlayıcılar ve yarım kilo Semtex’le dolu bir çanta olan turuncu, hızlı bir kurtarma botuyla patlatacaktı. Bounine ile beni esir almıştı, kurtulmayı başardık, ben herifin boğazını kestim, bot battı ve patladı. Bu arada Bounine ve ben vurulduk. İkimiz de kanımızın çeyreğini nehirde akıntıyla boğuşurken kaybetmişizdir, ölürsem diye söylüyorum; Bounine bu hikayedeki iyi adamlardandır. Ona iyi davranın.”

“Neredesiniz?” diye sordu Roper tekrar.

“Gülme ama tabelaya bakılırsa Puddle Limanı’ndayız. Devam edemeyeceğim. Sanırım bayılacağım.” Bayıldı, Kodeks’i basamağa düşürdü, Bounine de telefonu aldı.

Roper, “Dayan Alex, dayan. Helikopter gönderiyoruz,” diyordu.

“Ben Bounine. Her ne gönderiyorsanız, lütfen çabuk olun, o bayıldı, ben de kendimi iyi hissetmiyorum.” Kurbsky’e yaslandı, sağlam olan kolunu ona dolamaya çalıştı ve bayıldı.

Katya ve Svetlana televizyonu kapadıktan sonra seraya geri dönmüştü ki zil çaldı ve ekranda Billy Salter belirdi.

“İçeri gelmem gerek, Katya, çok önemli.”

Kapıyı açtı, Billy Alfa Romeo’suyla geldiğinde, Katya ön kapıda bekliyordu. Billy arabadan indi ve yüzünden kötü haberler getirdiği belli oluyordu.

“Sorun ne, Billy?”

“İkinize birden söylesem daha iyi olur.”

“O kadar kötü mü?”

“Maalesef.”

Katya’nın peşinden içeriye girdi ve Svetlana’nın yine hasır tah-tında oturduğu seraya girdiler. “Neden, Bay Salter, siz geldiniz?”

“Haberlerim pek iyi değil.”

“O zaman söyleyin de duyalım.”

“Yani helikopter bunları Puddle Limanı’nda bulduğunda, yarı baygın haldelermiş, hemen Rosedene’e götürülmüşler. Holland Park’taki güvenli yerle aynı bölgede, insanlar oranın bakım evi olduğunu sanıyor ama güvenlik personeli için yapılmış, Londra’daki en iyi genel cerrah Charles Bellamy yönetiminde çok özel bir hastane aslında. Bunu tahmin etmeliydim, beni ikinci kez şaşırtıyor.”

“Şimdi ameliyatta mı?” diye sordu Katya.

“O ve asistanları Alex ve şu bahsettiğimiz Bounine’le ilgileniyor. Görebilecekleri en iyi tedaviyi görüyorlar ve bunu gerçekten hak ettiler. Başbakan, İsrail Başbakanı, Filistin Cumhurbaşkanı ve Birleşik Devletler’in Başkan Yardımcısı. Eğer bu Ali Selim denen adam başarılı olsaydı, dünya sallanırdı.”

“Net söylemek gerekirse, öyle,” dedi Katya.

“Şimdi bu Rosedene Kliniği’ne gidebilir miyiz?” diye sordu Svetlana.

“Ben de bu yüzden geldim. Hanımlar, aracınız sizi bekliyor.”

Rosedene’de akşam olmuştu, dışarıda hava karamıştı, Dillon ve Monica ile bekleme salonunda oturmuşlardı, bayanlar kısık sesle konuşuyordu. Başhemşire Maggie Duncan içeri baktı. “Başlarında iki ekip çalışıyor, Profesör Bellamy de müdahale ediyor. İki hasta da nehir aşağı giderken ciddi miktarda kan kaybetmiş. Bounine omzundan vurulmuş, o yüzden durumu çok ciddi değil.”

“Ya Alex?” diye sordu Katya.

“Onun durumu çok daha ciddi. Kurşungeçirmez yeleği onu ilk kurşundan korumuş ama ikincisi kalçasından girmiş ve pelvisini dağıtmış. Platin kullanması gerekecek, o da şimdi yapılıyor.”

Katya, “Bu çok iyi bir şey değildir, değil mi?” dedi.

Şaşırtıcı bir şekilde, Svetlana, “O yaşıyor, geçmiş yıllarda neler yaşadığı düşünülürse, bu bile bir mucize. Kalçası iyileşecek, bugünlerde harika tedavi yöntemleri var,” dedi. Omuz silkti. “Mesela mükemmel bir kadının aşkı gibi, kim bilir?”

Maggie Duncan, “O ölmeyecek. Burada çok umutsuz vakalarda uzmanlaştık, ben bir uzmanım. Burada daha uzun süre kalmak istersiniz diye tahmin ediyorum? Eğer isterseniz konaklama sağlayabiliriz.”

Katya başıyla onaylayan Svetlana'ya baktı. "Teşekkür ederiz, bunu isteriz."

Dillon ve Monica ayağa kalktı. "Biz gitsek iyi olur."

"Ben de," dedi Billy.

Onlar gittikten sonra Maggie Duncan, "Ben kızlarla size çay göndereceğim," dedi. Gitmek üzere döndüğünde Profesör Bellamy önlükle karşısına çıktı, Maggie onları tanıştırdı.

"Durumu ciddi değilmiş gibi davranmayacağım. Durumu ciddi ve zaman alacak ama doğru tedaviye cevap verecektir. Arkadaşı çok daha iyi durumda. Yakında ayağa kalkar. Ama yeğeniniz için konuşmak gerekirse Bayan Kelly; birçok kez yaralanmış. Böyle devam edemez."

Svetlana gülümsedi. "Biz de böyle devam etmemesini sağlayacağız."

"Bir saat sonra, içeri girebilirsiniz. Ama çok uzun süre kalmayın," dedi ve onları orada bıraktı.

Daha çok çay içtiler ve bir sandviç yediler, yaklaşık bir saat sonra dış kapı açıldı ve Roper tekerlekli sandalyesiyle kapıda belirdi, arkasında Ferguson vardı. General çok mutluydu.

"Daha yeni Bellamy ile telefonda kahramanlarımızın durumunu konuştum. Tüm olayları örtbas ettik, dolayısıyla basın takip etmeyecek. Galiba bunu atlatabiliriz. Botun patlamasıyla ilgili de bir hikaye uydurduk. Fazla ısınmış bir gaz tankı, tamamen kaza. Hiç kimse bir şey duyamaz da göremez de, her neyse galiba her şey yolunda olacak."

"Peki, Alex bu hikayenin neresinde?" diye sordu Katya.

Roper cevap verdi. "Sana söylediklerimi hatırlıyor musun? Her zaman bir yerlerde oturup, saçlarını uzatıp, harika bir kitap yazabilir ve uygun gördüğü bir zamanda uluslararası sahnelere

geri dönebilir. Amerikalılar ona sığınma hakkı verebileceklerini söylediler, o yüzden istediği her yerde, istediği her zaman hayatına tekrar başlayabilir.”

“Peki ya arkadaşı?”

“Bounine mi? Biz de sığınma hakkı veriyoruz. Benim için çalışabilir.”

Maggie içeri girdi. “Uyanıyor, görmek isterseniz hemen bakın.”

Katya Svetlana’ya döndü, kafasını sallıyordu. “Onu şimdi istediğim her an görebilirim, Tanrı’ya şükür. Sen git, tatlım.”

Katya kapıyı açıp, içeri girdi. Loş bir ışık vardı ve Kurbsky’in arkasına destek konulmuş, belden aşağısı kafese alınmıştı. Tıraşlı kafası, kapalı gözlerle orada yatarken çok çelimsiz görünüyordu. Katya ona yaklaştı, çok duygulanmıştı.

Kurbsky’in gözleri açıldı. “Katya, sen mi geldin?”

“Evet, Alex.”

“Güzel.” Gözleri tekrar kapandı.

Katya enerji dolu ve umut sarhoşu olarak dışarı çıktı. Ferguson ve Svetlana konuşuyorlardı, sustular ve Svetlana, “O nasıl?” diye sordu.

“İyi bence, çok daha iyi olacak.” Ferguson’a döndü. “Alexander’ın geleceği hakkında söyledikleriniz vardı ya? Bu teklif kesin mi, geçmişe sünger çekilecek mi?”

“Kesinlikle, söz veriyorum.”

“Peki, bunu başarabilir misiniz?”

General Charles Ferguson gülümsedi ve bir an odada gizemli bir hava esti. “Leydim, ben her şeyi başarabilirim,” dedi.

PUSU

Ünlü bir Rus yazar ve eski bir paraşütçü-asker olan Alexander Kurbsky, Putin hükümetinden yaka silkip Batı'da "gözden kaybolmak" ister. Bu haberin evde nasıl karşılanacağıyla ilgili bir tedirginliği olmasa da, yurttaşlarının çoğunun Rus gizli servisleri tarafından canice öldürüldüklerini görünce Charles Ferguson, Sean Dillon ve "Başbakanın özel ordusu" olarak bilinen gruptaki diğer üyelerle kaçış ve gizlenme konusunda kayıtlara geçilemeyecek türden planlar yapar.

Bu Batı için gerçek bir darbedir, tek bir şey dışında: Kurbsky hâlâ Ruslar için çalışmaktadır. Plan en yüksek seviyede İngiliz ve Amerikan istihbaratının içine sızmadır. Bu işi en etkili şekilde yerine getirmek için kendi motivasyonlarına sahip olan Kurbsky'nin ne yapması beklenen şey umurundadır ne gitmek zorunda olduğu yer... ne de kimi öldürmesi gerektiği.

Son sayfasına kadar merakla okuyacağınız, unutulmaz karakterlerle donatılmış bu kitap bir kez daha şunu kanıtıyor, Associated Press'in kelimeleriyle: "Gerilim yazarları arasında bir isim var ki kalabalıktan bir adım öne çıkıyor – Jack Higgins."

